

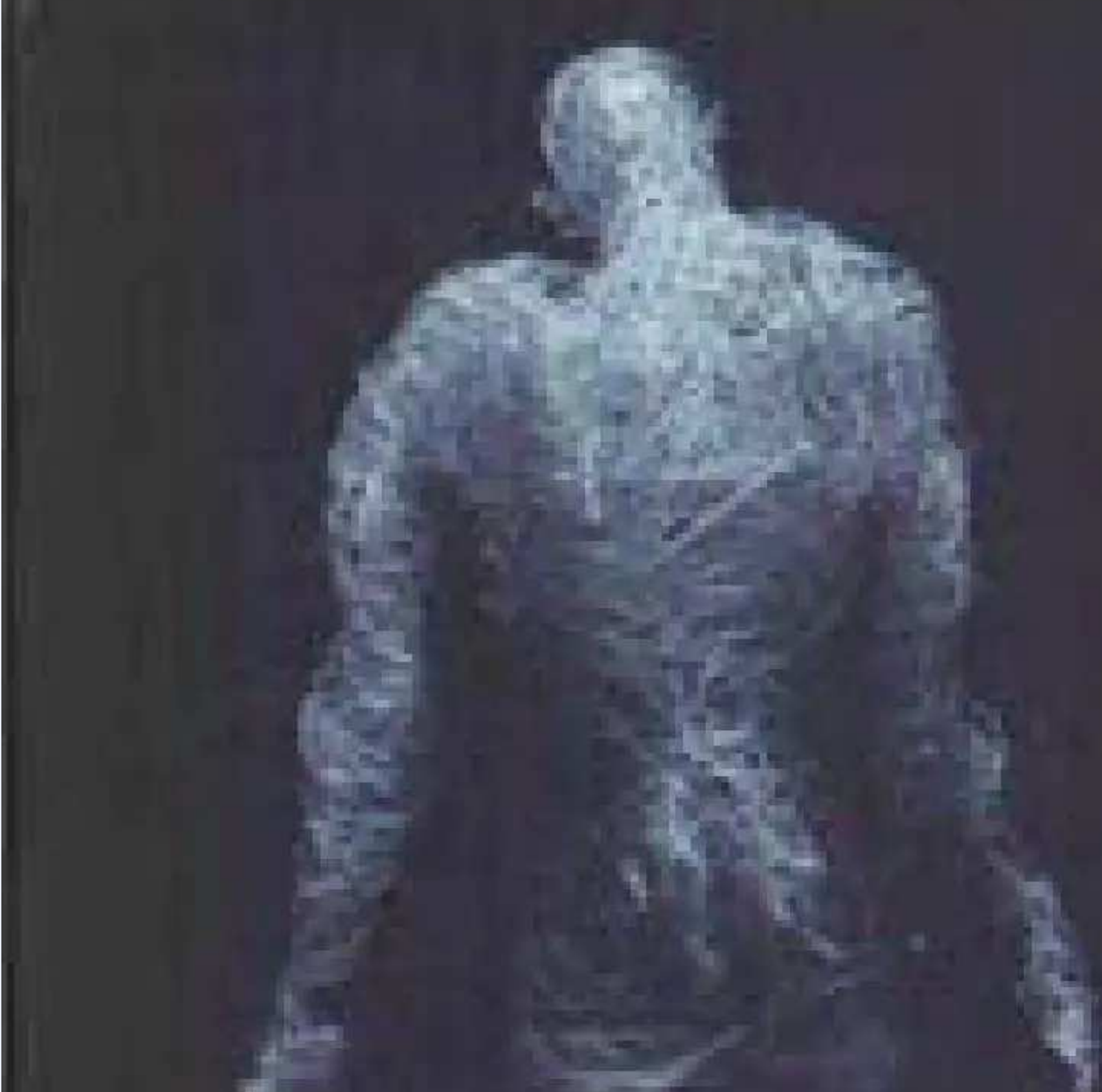
ARACHNOID MATER

ŞERKAN KARAİSMAİLOĞLU

elma

SERKAN KARAİSMAİLOĞLU

n ö r ◆ l ø m a n

T ER

HOLD MA

ARAC

ARACHNOID MATER

SERKAN KARAİSMAİLOĞLU

Popüler Kültür-Bilim Serisi

Popüler Kültür-Bilim Serisi

ARACHNOID MATER©

Serkan Karaismailoğlu

Genel Koordinatör: Akif Aktuğ
Editör: İpek Arman
Redaksiyon: Onur Aslantürk
Kapak Görseli: Bruno La Versa
Kapak Tasarımı ve Mizanpaj: Songül Düzgün
Elma Ekibi: Ahmet Seyfi Atmaca, Bahar Güzel, Ceyda Kocatürk, Çiğdem Karaca, Demet Uyar, Gamze Aras Azapoğlu, Gülderen Çopur, Hüseyin Yılmaz, Merve Çalışkan, Sevim Yaylagül, Serdar Tosun, Vildan Barış Orkmez, Yılmaz Çetin Sayın, Zeynep Şule Duru

ISBN / 978-625-7112-07-9

1. Basım Temmuz 2020 (15000 Adet)

Elma Yayınevi
Aziziye Mah. Portakal Çiçeği Sok.
No: 37/7 Çankaya/Ankara
Tel: 0312 417 72 73
bilgi@elmayayinevi.com
Yayıncı Sertifika No: 45776

Basımevi: Ayrıntı Basımevi
İvedik Organize Sanayi Bölgesi 28. Cad. 2284 Sok. No: 105/A
Ostim Yenimahalle/Ankara
Matbaa Sertifika No: 13987

ELMA YAYINEVİ©
Kitabın tüm yayın hakları ELMA YAYINEVİ'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Türkiye'de basılmıştır. "ELMA", AKADEMİ ARTI YAY. AŞ'nin bir markasıdır. © 2020, ELMA YAYINEVİ

Kitaplarımızda Dil Derneği Yazım Kılavuzu esas alınmaktadır.

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
Karaismailoğlu, Serkan

Arachnoid mater / Serkan Karaismailoğlu ; editör: İpek Arman.—Ankara : Elma Yayınevi, 2020.

488 s. ; 21 cm.—(Popüler Kültür-Bilim Serisi)
Kaynakça var, dizin yok.

ISBN 978-625-7112-07-9

1. Bilimsel roman I. Arman, İpek II. Eser adı

MLA

Karaismailoğlu, Serkan. *Arachnoid mater*. Ed. İpek Arman. Ankara: Elma Yayınevi, 2020.

Mater Serisi

I. Kitap: Pia Mater (2019)

II. Kitap: Arachnoid Mater (2020)

III. Kitap: Dura Mater (2021)

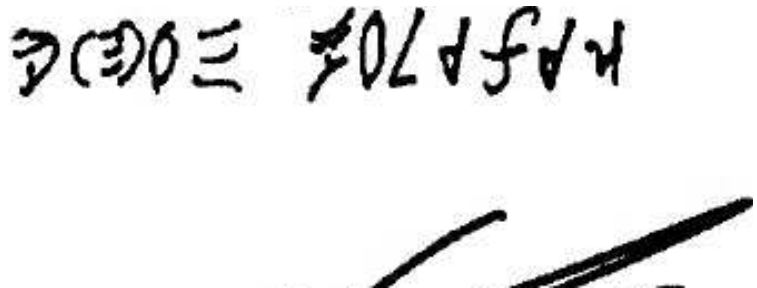
Değerli Okuyucu

Şu an ellerinizin arasında duran *Arachnoid Mater* adlı kitap,
3 kitaptan oluşan Mater Serisinin ikinci kitabıdır.
O nedenle Bölüm 47'den başlamaktadır. Eğer serinin ilk kitabı
olan Pia Mater'i okumadıysanız lütfen elinizdeki kitabı
usulca aldığınız rafa geri koyunuz.

1. Baskıya Özel

Eğer önündeki yol uzunsa
yola çıktığın insanlar çok önemlidir.
Pia Mater yayımlandıktan sonra
bir kez daha anladım ki
yola çok sağlam ve
kıymetli insanlarla çıkmışım.
Görünen o ki yolumuz da uzun olacak
yolculuğumuz da…
Sabrın, güler yüzün ve
asla eksik olmayan desteğin için
sonsuz teşekkürler yol arkadaşım.

Bilime adanmış tüm hayatlara…

Dünyanın bittiği bir yerlerde
güzel sesli akşam perilerinin karşısında
dimdik durup ayakta tutuyor göğü
başı ve yorulmaz kolları üstünde.
Akıllı Zeus'un ona ayırdığı kader bu.
Bu Atlas görür denizin bütün uçurumlarını
ve koca direkleri omuzlarında taşır,

yeri göğü birbirinden ayıran direkleri.
(Odysseia I, 53-55)

Bölüm 47

Soğuk ve Kimsesiz Oda

Yarım kalmış hikâye yoktur,
o hikâye o kadardır.

-Alıntı-

Adam yüzünü yıkadıktan sonra aynada kendisine baktı. Gözündeki damarların iyice belirginleşerek kızarması yorgunluğunun ne kadar büyük olduğunun en büyük göstergesiydi.

Ama bu tarz yorgunluklara alışıktı zaten. Vücudundaki tüm kaslar da dahil olmak üzere hemen hemen tüm dokularını alıştırmıştı ama bir tek gözleri alışmamıştı. Her zaman kızarıp âdeta adamı uyarmaya çalışıyordu bir şeyler hakkında. Eline aldığı kâğıt havluyu sertçe yüzüne bastırdı. En çok da gözlerine doğru. Sanki yeterince bastırırsa kâğıt havlu gözündeki kırmızılığın bir kısmını emebilirmiş gibi. Daha sonra çantasından çıkardığı beyaz önlüğü aceleyle giydi. Saatine baktı. Tam olarak gece yarısı 02.42'yi gösteriyordu. İnsanların çok büyük bir kıs-

mının bedenlerini uykuya teslim ettiği o karanlık saatlerdeydi. Çünkü beyinlerindeki melatonin denen hormon, çoktan en güzel ninnileri insanların kulaklarına fısıldamıştı.

Son bir kez aynada görünüşüne baktı. Üzerine geçirdiği önlük devasa vücudunu örtmekten çok uzaktı ve sanki kendisinden kaçmak için çırpınıyormuş gibi gözüküyordu. 2,10 cm uzunluğundaki adamın kasları, ortalama bir vücut geliştiricisinden biraz daha gelişmiş durumdaydı. Bir görenin asla kolay kolay unutamayacağı bir tip ve görünüşe sahipti. Aceleyle sadece bu önlüğü bulabilmişti. Normalde çantasını önlüğün altında saklamayı planlamıştı ama biraz daha beklerse üzerindeki önlük yırtılmak zorunda kalacaktı. O nedenle çantasını eline alıp tuvaletten çıktı ve koridorda hızla yürümeye başladı.

14

Aslında 120 kiloluk bu devin fark edilmemesi imkânsızdı ama önlük tıpkı sihirli bir pelerin gibi onun bu çığlık atan vücudunu gizliyordu. Çünkü üniformaların müthiş bir gücü vardı ve görünüşünüz ne kadar farklı olursa olsun insanların dikkatini çeken ilk bu kıyafetler olurdu. Doktor olmasınız bile bir hastanede üzerinize giydiğiniz bir önlüğün sizi nerelere götürebileceğini asla tahmin edemezdiniz. Beyaz kumaş parçası bir anda vücudunuzu o binanın bir parçası haline getirirdi. İşte şu an adamın üstünde de bu mükemmel üniforma vardı. Gerçi bu saatte koridorların büyük bir kısmı boş sayılırdı. Tüm hastalar ve hasta yakınları, yataklarında asla bitmek bilmeyen bir geceyi tüketmek için cabalıyorlardı. Çünkü bu insanların, melatonin hormonunun söylediği nidayı duyamayacak kadar büyük dertleri vardı. Gerek hasta gerekse de hasta yakını için dünyanın en uzun gecesi hastanede geçirilen herhangi bir geceydi. Koridorlar boş olsa da yataklarında gözleri açık bir sürü insan vardı ve duvar ya da tavanlara bir sanat eseriymiş gibi uzun uzun bakmaktaydı.

Adam gideceği yeri gösteren tabelayı görünce daha da bir hızlandı. Tam yirmi saattir ayaktaydı. Geldiği mesafenin uzunlu-

ğunu hesaplayınca kalan metrelerin pek önemi kalmıyordu. Ama sanki önünde kilometreler varmış gibi hızlı bir tempoda yürümeye devam ediyordu. Gideceği yerdeki görevliler ani bir telefonla bir süre vakit geçirmek zorunda kalacakları bir başka yere gönderilmişlerdi. Yani ekstradan kimseyle uğraşması gerekmeyecekti. Aslında operasyon çok basitti. Sadece teyit edilmesi gereken bir bilgi vardı. Normalde bu bilginin doğru olma ihtimali o kadar düşüktü ki adam tüm bu yolları boşu boşuna geldiğine her bir hücresiyle inanıyordu ama kranialin bizzat kendisi kontrol edilmesini istemişti ve bundan sonra yapılacak tek şey bu isteğe uymaktı.

Nihayet soğuk odaya ulaşmıştı. Hemen her hastanenin bodrum katında yer alan kimsesiz bir oda... Birçok filme ve kitaba konu olduğu için artık insanlar tarafından oldukça normal bir yermiş gibi algılansa da kimsenin asla girmek istemeyeceği yegâne yer... Aslına bakılırsa adamın girdiği bu oda, herhangi bir bankanın kasasında bulunan paralardan çok daha değerli şeylere sahipti ama kimse bunun farkında değildi. Henüz yeni ölmüş sapasağlam vücutların soğuk çekmecelerin içine konulduğu bir yerdi burası. Bu pahalı odada sadece bir gece kalacaklardı. Daha sonra birtakım insanlar bu üşümüş bedenleri alarak hızlıca sıcacık toprağın içine gömecekti. Bu sayede toprak, bir anne sıcaklığında onları sonsuza kadar saklayacaktı ama adam, insanları ve bu kadar sığ düşünme tercihlerini algılayamıyordu bir türlü. Sırf yakıtı bitti diye son model bir spor arabanın toprağa gömülmesi ne kadar saçmaysa birçok organı hâlâ kullanılabilir olan bu vücutları toprağın altında çürümeye bırakmak da o kadar saçmaydı. Gerekli organ nakli yapılamadığı için hayatlarını kaybeden binlerce insanın olduğu bir dünyada sapasağlam organları toprağın altına gömmek de ancak bir insan fikri olurdu zaten.

Hızlıca etiketlerde göz gezdirdi. Aradığı çekmeceyi bulduğun-

da o ana kadar normal hızda atan kalbinde çok hafif bir yükselme oldu. Kolay kolay heyecanlanmazdı ama istatistiksel olarak çok düşük de olsa ihtimal, ihtimaldi. Belki de gerçekten yıllardır aradıkları şey bu çekmecenin içinde keşfedilmeyi bekliyordu. Adam bir an kendisinde oluşan bu garip hisse anlam veremedi ve kendisiyle dalga geçer gibi gülerek bir çekişte çekmeceyi açtı. Karşısında, göğsünde delik olan bir adam vardı. Soğuğun mavisi altında, delik zararsız bir yara gibi duruyordu ama adamın ölümüne neden olmuştu. Ölüm gerçekten tanımlanması garip bir fenomendi. Zira adamın oldukça sağlıklı görünen vücudu ve birçok organı yerinde duruyordu ama olay yerini terk eden bir şey vardı. Zaten insanlık da yıllardır vücuttan çıkıp giden bu şeyin ne olduğunu arıyordu. Tıpkı fişi çekilmiş elektronik cihazlar gibi. Her şey yerindeydi ama elektrik yoktu. İşte, ölüm tam olarak buydu. Vücudun elektriksiz hali.

Dev görünümlü adam, çekmece içinde sırt üstü yatmakta olan bedeni çevirmekte hiç zorlanmadı. Daha sonra çantasından usttura görünümlü oldukça kesici bir bıçak çıkardı. Bıçağı adamın ensesine yerleştirdikten sonra hızlı bir şekilde yukarı doğru hareket ettirdi. Bıçağın her hareketi soğuktan birbirine yapışmış saçların deriden ayrılmasına neden oluyordu. Dışarıdan birisi kendisini görse yaptığı şeyi açıklaması imkânsızdı. Zaten bir sonuca ulaşacağını da düşünmüyordu. Adamın kafasının arkasındaki tüm saçları kazıdıktan sonra eşyalarını toplayıp geri dönecekti. Bıçak oldukça keskin olmasına rağmen kafa derisi net gözükmüyordu ama buna rağmen adamın içinde bir anda garip bir his oluştu. Çünkü aradığı ama asla bulamayacağına inandığı şeylere benzeyen lekeler görmüştü sanki. Bir anda vücudundaki bütün kıllar heyecandan dikleşti. Sanki adamın kolundaki kıllar aşağıda kökünden kazınan yabancı kılların başına gelen felaketi görmek istiyorlarmış gibiydi.

"Hayır, bu sadece bir yanılsama" diye geçirdi içinden. "Hayal

gücüm ile birleşen yorgunluğumun beynimi kandırma çabası."

Ama olaylar hiç de düşündüğü gibi gelişmedi. Bir an başı dönmeye başladı ve bayılacak gibi hissetti. Birkaç hamlede çantasının cebinden özel ışık sistemine sahip bir fener çıkardı ve saçları kazıdığı kafa derisine doğru tuttu. Fenerin ampülünden çıkan fotonlar adamın derisine değdiğinde 2 metre 10 santimlik adam bir anda dizlerinin üzerine düştü. Fenerin aydınlattığı kafa derisinin üzerindeki noktalar, görme bozukluğu olan bir insan tarafından bile okunacak kadar netti. Braille alfabesinin kodlamasına göre işaretlenmiş bu noktalar iki harf ve iki rakamı simgeliyordu: N0R9.

Matematiksel olarak çok düşük bir ihtimal şu an karşısında duruyordu. Onu bulmuştu. Yıllardır aradıkları şeyi bulmuştu. Kranialin bu haber karşısında nasıl heyecanlanacağını düşündü ve vücudunu bir anda inanılmaz bir korku sardı. Buraya gelirken rahattı çünkü çok düşük bir ihtimali teyit için gelmişti.

Ama şimdi kendileri için yeryüzündeki en değerli hazine hemen dibinde yatıyordu. Sanki kutsal bir şeye dokunuyormuş gibi adamın kafa derisinden kazıdığı saçların her birini özenle toplayıp bir poşetin içine koydu. Bu sırada tekrar başı dönmeye başladı. Sakinleşmek için sırtını çekmecelere yaslayacak şekilde yere oturdu. Kendisine öğretildiği gibi derin derin soluk almaya çalıştı ama sakinleşmesi imkânsızdı. İçini bir anda büyük bir endişe kaplamıştı. "Ya bu kutsal emaneti merkeze götürmede başarısız olursam!" Yirmi saattir ayakta olan vücudu bir süredir beynine doğru çığlık atıyordu zaten. İşin acı tarafı şimdi de adamın beyni çığlık atıyordu. Vücudundaki her bir hücre çığlık atarken kendisi yerde sessizce oturuyordu. Elinde tek bir çare kalmıştı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama sonuçta bu tarz durumlar için hazırlanmış bir ritüeldi.

Elini cebine soktu ve kurşun kalem kadar ince, yaklaşık 8 cm uzunluğunda bir çubuk çıkardı. Çubuğun ucunda soluk bir

kırmızı ışık vardı ve titreyen elleri nedeniyle garip bir görünüm oluşturuyordu. Dev görünümlü bu adam, âdeta bir çocuk gibi ayaklarını karnına doğru çekti. Yüzünü diz kapaklarının üzerine doğru kapattı. Çubuğun üzerinde tek bir düğme vardı ve başparmağı düğmenin üzerinde gezinip duruyordu. Sanki düğmenin ucunda bir patlayıcı bulunuyordu ve düğmeye bastığında vücudu infilak edecekti. Başparmağın bir türlü düğme üzerinde yeterli basınç oluşturamamasının nedeni buydu. Deli gibi terliyordu. Yüzünün üzerinde bir sürü minik damlacık oluşmuştu. Az önce dünyanın en soğukkanlı gözüken devi sanki oturduğu yerde büzülen depresyona girmiş bir insana dönüşmüştü. Derin bir nefes aldı. Düğmeye basınca tüm korkuları bitecekti... Her şey çok basit bir şekilde gerçekleşecekti. Nefesini bıraktı ve tekrar nefes alırken düğmeye bastı. Adamın düğmeye basmasıyla çubuğun ucundaki kırmızı ışık giderek daha parlak hale geldi ve birden yeşile dönüştü. Bu yeşil ışık da hızla yanıp sönmeye başladı.

Dışarıdan gözüken, kalem şeklindeki bir çubuğun tepesindeki basit bir renk değişimiydi. Ama gerçekte dev gibi adamın beyninin içinde muazzam bir renk patlaması gerçekleşmişti. Gözünün önündeki her şey bir anda beyaza dönüştü. Sadece 1 saniye sürecek olan bu beyaz ışık, adamın nefret ettiği yolculuğa başladığının bir işaretiydi. Her ne kadar yaptığı işi hiçbir zaman sevmese de bugüne kadar Neon için taşınmış en kutsal emanetlerden birisini taşıma görevi kendisine düşmüştü. Uzun zamandır bir efsane olduğuna inanılan gerçek, ellerinin arasındaydı.

Artık N0R9 için yıllar sonra da olsa eve dönme vakti gelmişti.

Son birkaç yılın en önemli olaylarından biri olacak bu kutsal görevi yerine getirmek de Atlas adındaki dev görünüşlü adamın kaderi olmuştu. Birazdan dünyayı sırtlar gibi sırtlayacaktı bu kutsal hazineyi ve isminin hakkını verecekti.

20

Bölüm 48

Uyuyan Güzel ve Uyanık Canavar

Gariptir insanoğlu
aynı espriye defalarca gülmez
ama aynı acıya defalarca ağlar...

-Alıntı-

Galen karşısındaki yatakta uyuyan Tesla'ya bakıyordu. Kız uyanmasın diye o kadar sessiz duruyordu ki neredeyse nefes bile almıyordu. Oysa doktorlar Tesla'ya gürültüyle bile uyanmayacak kadar sakinleştirici ilaç vermişlerdi. Bunu bilmesine rağmen ses çıkarmamaya özen gösteriyordu. Etrafındaki derin

ragmen ses çıkarmamaya özen gösteriyordu. Etrafındaki derin sessizliğe rağmen beyninin içinde muazzam bir gürültü vardı. Nasıl olup da böyle bir şeyin gerçekleşmesine izin verebilmişti? Oldukça rahatsız edici bu gürültünün kaynağı adamın kendisine duyduğu öfkeydi. Olayı hatırladıkça beynindeki öfkenin yansıması refleksel bir şekilde sıkılan yumruklarında görülüyordu. Bununla beraber ne zaman yumruklarını sıksa kucağında sargılı bir şekilde durmakta olan sağ elinden gelen keskin acı ile irkiliyordu. Beyni öylesine öfke doluydu ki hissettiği bu acı beyninde bir türlü tutunacak bir yer bulamıyordu. O nedenle de sık sık kendisini hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Tesla'nın bu yatakta yatıyor olmasının tek sorumlusu kendisiydi. Alef denen katili bulmayı bir türlü beceememişti. Bu da yetmezmiş gibi Tesla'yı koruma konusunda da yetersiz kalmıştı. Her konuda b ve c planları olan Galen, hayatının en önemli sınavını tam anlamıyla yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Sonuç ne olursa olsun kendisini asla affetmeyecekti. Tek tesellisi kızın fiziksel bir zarar görmemiş olmasıydı. İçinde bulunduğu şartları düşününce gerçekten mucize gibi bir şeydi. Ama kızın olay yerinde yaşadığı travma, muhtemelen hayatının geri kalan kısmında sürekli karşısına çıkan karanlık bir korku olacaktı.

22

Galen, Tesla'dan haber alana kadar yaşamış olduğu cehennemi anımsadı. Bittiğinde sürekli başa dönen bir film gibi yaşadığı kaos bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Her şey toplantı sırasında başlamıştı. Kendisi, tüm vaktini Meryam ve Alef'i bulmaya adasa da Devin çok önemli yabancı bir şirketin yöneticileri ile bir toplantı ayarlamayı başarmıştı. Normalde sahip oldukları İnkha adlı şirket büyük bir güce sahipti ama karşılarındaki temsilciler uluslararası çapta çok büyük bir şirketi temsil ediyorlardı. O nedenle Devin'in ayarladığı bu toplantı muazzam bir fırsattı. Toplantı sırasında bir ara telefonuna bakan Galen, korumadan her yirmi dakikada bir gelmesi gereken bilginin gelmediğini fark etmişti. En son gelen mesaj otuz dört

dakika öncesine aitti. Kendisini toplantıda konuşulanlara kaptırdığı için bu gecikmeyi fark edememişti. Bunun üzerine çevresindekilere çaktırmadan korumasına bir mesaj yazdı.

Mesaj, Galen'in telefonundan gökyüzüne yükseldiği sırada Tesla, abisi ve Vera'nın kanları içerisinde yatıyordu. Ama o sırada Galen'in hayal gücü bile böyle bir ihtimali düşünemezdi. Oysa dünya o kadar büyüktü ki sizin için sıradan olan bir anın, başkası için en sıradışı deneyimin yaşanacağı bir ana denk gelme ihtimali kaçınılmazdı. Üstelik bu bazen en sevdiğiniz kişi bile olabilirdi. Karşı tarafın temsilcisi önemli bir konudan bahsediyordu ama Galen'in beynine şüphe tohumları çoktan gömülmüştü ve hiç umulmadık bir hızla kök salıp büyümeye devam ediyordu. Galen'deki farklılığı ilk fark eden Devin olmuştu. Ayağıyla yanındaki çocukluk arkadaşını hafif bir şekilde dürtmüştü ama Galen yanıt vermemişti çünkü o anda tüm duyuları, korumasından gelecek mesaja odaklanmıştı ve onun dışındaki hiçbir şeyin önemi yoktu. Muhtemelen hayatının en uzun birkaç dakikasıydı.

İnsanlık için oldukça kısa olacak bu zaman dilimi uzadıkça bir sürü kötü fikir adamın beynine hücum etmeye başlamıştı. Her geçen saniye yerinden kalkmak için müthiş bir istek duymasına

rağmen prefrontal korteksinde hâlâ kendinde olan birkaç mantıklı nöron sayesinde oturmaya devam ediyordu. Ama en fazla iki dakika dayanabilmişti. İçindeki huzursuzluk beynindeki son mantıklı nöronlara suikast düzenleyerek sistemi ele geçirmişti. Sanki bir el arkadan kendisini itmiş gibi bir anda ayağa kalktı. Bu beklenmedik hareket karşısında konuşan kişi sustu ve herkes kendisine döndü. Vücudu böyle hareket eden biri muhtemelen ağzından çok önemli kelimeler çıkaracaktı ama o kelimeler bir türlü çıkmadı. Bunun yerine Galen hızla toplantı odasından çıktı. Tek duyduğu Devin'in konuyu açıklamaya çalışan toparlayıcı cümleleriydi.

Koridorda yürümekte olan adamın o an çok daha önemli bir sese ihtiyacı vardı. Korumasının telefonu çalmasına rağmen cevap veren kimse yoktu. Bunun üzerine hemen Tesla'yı aramıştı. Hayatı boyunca birçok acımasız ve zalim olaya tanıklık eden beyni, hayatının hiçbir aşamasında bu kadar korkmamıştı. Her an Tesla'nın "Alo" sesi ile kesilmesini beklediği çalma sesini uzun uzun dinledi. Hatta bu sırada telefonu kulağına öyle bir bastırmıştı ki... Sanki böyle yaparsa kız telefonu daha çabuk açacaktı ama Tesla da aramalara cevap vermemişti. Bunun üzerine en son çare olarak Vera'yı aradı. Tek bir şeyden emindi artık. Vera da telefonu açmayacaktı ve Galen'in ne yapacağına dair en ufak fikri yoktu. Çünkü kafasında hayatta kalan tek şey korkuydu.

Kendisini kusacak gibi hissediyordu. Geçen her saniye ile beraber içinde büyüyen karanlık daha da koyu hale geliyordu. Korkunun esir aldığı beyni, polis teşkilatı içinde önemli bir pozisyonda olan tanıdığını aradı. Telefon uzun süre çalmasına rağmen adam da cevap vermedi. Sanki o gün tüm dünya birlik olmuş ve Galen'in telefonlarına cevap vermeme kararı almıştı. Büyük bir sinirle telefonu duvara fırlatmak için inanılmaz bir istek oluştu içinde. Sanki tüm bunların sorumlusu bu zavallı makineymiş gibi. Telefonu fırlatmak üzere havada donup ka-

lan eli nedeniyle, başlangıç pozisyonunda müziği bekleyen bir dansçı gibi gözüküyordu. Derken son anda vazgeçerek telefonunu sakince masanın üzerine bıraktı ve serbest kalan eliyle yakınındaki dolabın kapağına oldukça sağlam bir yumruk indirdi. İçindeki öfkenin bir kısmı kemik, kas ve derisi aracılığıyla dolabın kapağına iletilerek, kapakta modern sanatlara aitmiş gibi duran bir iz kalmasına neden olmuştu. Dolabın "Bunu hak edecek ne yaptım" bakışlarına rağmen adam birkaç saniyeliğine de olsa bir rahatlama hissetmişti. Ardından en az dolap ka-

bu rahatlığı anında ortadan kaldırmıştı.

Tam o sırada şiddetin işe yaradığını gösteren bir şey olmuştu. Muhtemelen dolabın başına gelenleri korkuyla izleyen telefon anında çalmaya başladı. Galen, sanki hayatın anlamı oradaymış ve birkaç saniye içinde yok olacakmışcasına telefonun üzerine atladı. Telefon ekranından çıkan fotonların beynine ulaşması arasındaki o milisaniye düzeyinde ne büyük umutlar beslemişti. Ama kendisini arayan az önce ulaşamadığı polisti. Galen devasa bir hayal kırıklığı ile açtı telefonu. Karşısındaki adama Vera'nın evinde normal dışı sayılabilecek bir gelişmenin olup olmadığını sordu. Adam, Galen'i çok kısa bekleteceğini söyleyerek muhtemelen bu önemsiz bilgiyi bilmesi gereken bir başka polisi aradı. Galen, adamın diğer telefonda yaptığı görüşmeleri kısmen duyabiliyordu. Polisin ağzından çıkan "Emin misin" sorusuyla bir anda kendisini kanepenin üzerine bıraktı. İnanılmaz bir şekilde başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Daha önce birçok önemli konuşma yapmış üst düzey polis, âdeta ses tonunu kontrol etmekte zorlanarak "Galen Bey, birkaç dakika önce Vera Hanımın evinin olduğu sitenin güvenliğinden bir çağrı almışız. Oradakilerin söylediğine göre, korkarım ki bir silah sesi duyulmuş ve bunun üzerine bizi aramışlar" dedi.

Son iki cümledeki kelimelerin her biri keskin bir bıçak gibi Galen'in vücuduna defalarca girip çıkmıştı. Polisin kendisini sakinleştirmek için devam eden cümlelerinin hiçbirisini duy-

muyordu artık. Alef bir şekilde Tesla'ya ulaşmıştı ve her şey bitmişti. Ağzından "Teşekkürler"e benzemeye çalışan bir kelime çıktı. Telefonu kapatır kapatmaz da ofisindeki pahalı halının üzerine kustu. Benzer bir kusmayı yaklaşık on dakika önce Tesla da yaşamıştı. Sonra tekrar kustu. İkinci kusma işe yaramıştı çünkü içindeki çaresizlik hissi sanki bu kusmayla beraber vücudunu terk etmişti. Bir anda yerinde doğruldu. O kadar hızlı kalktı ki beyin damarlarındaki tüm kan eylemsizlik nedeniyle boynunda toplanmış gibi hissetti. Başı dönen adam, bir

iki adım sonrasında dengesini sağlayarak hızlıca kasasını açıp içinden silahını çıkardı.

Vücudu yürürken titriyordu çünkü Tesla'ya çok uzaktı ve kıza yetişmesinin imkânı yoktu. Bunu çok iyi biliyordu. Beyni tam anlamıyla durduğu için kolları ve bacakları refleksel bir şekilde asansöre doğru gitti. Normalde otoparkın bulunduğu alt kata ait düğmeye uzanması gereken parmağı tam tersi bir yöne giderek çatı katının olduğu düğmeye bastı. Çok garip bir deneyim yaşıyordu. Parmağı kendisinden bağımsız bir şekilde aklında olmayan bir düğmeye basmıştı. Sanki bedeninin içine hapsolmuştu ve vücudu ondan bağımsız bir şekilde hareket ediyordu. Asansör çatı katına geldiğinde beyninin niye böyle bir şey yaptığını anladı. Yaklaşık bir ay önce Devin'le beraber şezlonglara uzandıkları çatı katında, Galen'in o an aklına gelmeyen ama beyninin bir yerlerinde var olan bilgi artık karşısında duruyordu. Bu bilginin adı helikopterdi.

Toplantı nedeniyle İnkha'ya gelen şirketin temsilcileri için zaman o kadar önemliydi ki binaya helikopter ile gelmişlerdi. Zaten toplantının başlangıç saatini ve kaç dakika süreceğini bile önceden bildirmişlerdi. Tartışmalar dahil, maksimum elli dakika sürecek bir toplantı söz konusuydu. O nedenle helikopterin pilotu helikopterin içinde kalkmak için hazırlıklarını yapıyordu. Programa göre toplantının bitmesine yaklaşık on dakika kalmıştı ve müşterilerinin kaybedecek tek bir dakikası bile

yoktu. Kendisine doğru gelen adamı fark ettiğinde, pilot bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama üzerine doğrultulan silah bu anlamı önemsiz kılıyordu. Vücuduna çok fazla uyuşturucu almış gibi gözüken adamın dediklerine uymak zorundaydı. Uymadığı takdirde karşısındaki çılgın herifin, helikopteri kendisi uçuracak kadar gözünü karartmış olduğunun farkındaydı.

Hastane odasında bir kanepe üzerinde sessizce oturmakta olan Galen'i daldığı düşüncelerden çıkaran, Tesla'nın yüzünde gör-

düğü hafif kas kasılmaları oldu. Sakinleştirici etkisi altındaki kızın temelde o anda hiç görmek istemediği görüntülerin olduğu bir rüyanın içindeydi. Kızın yüz kasları gördükleri karşısında pek memnunmuş gibi gözükmüyordu. Aslında rüyaların insanlar için ne kadar gerçekçi olduklarını anlamak için sadece bu yüz hareketlerine bakmak bile yeterliydi. Vücudun her bir parçası beynimizin gördüğü bu hayallere gerçekmiş gibi tepki veriyordu. Çünkü o an için rüya, beynin gerçeği olan garip bir meseleydi.

Bir an kızı uyandırmayı düşündü. Zira artık rüyada bile olsa kızın en ufak bir şekilde acı çekmesine ya da üzülmesine tahammül edemiyordu. Sonra bu aptalca fikirden vazgeçti çünkü Tesla, gerçek hayatta çok daha büyük bir acıya sahipti. Gözlerini kızın üzerinden alarak pencerenin dışındaki gökyüzüne çevirdi. Yaklaşık üç saat önce o gökyüzünde hayatının en büyük acısını ve korkusunu yaşamıştı. Bilinmezliğin keskin ucu, her geçen saniye vücudunda unutulmayacak izler bırakmıştı. Adam gözlerini kapamasa da beyni yeniden o anları hatırlamaya başlamıştı.

Hissettiği korku yüzünün renginden çok net anlaşılan helikopter pilotu, Galen'in belirttiği adrese doğru hızla gidiyordu. Galen'in yüzündeki endişenin rengi helikopter pilotunun renginden çok daha belirgindi. İki korku dolu insanın gökyüzündeki garip bir yolculuğu söz konusuydu ve bu korkunun, asıl olması gereken yükseklik korkusu ile hiçbir ilgisi yoktu. Gökyüzünden

aşağıya bakan Galen, içinde bulunduğu tüm koşullar sayesinde artık daha iyi anlıyordu. Bu kadar yüksekten bakıldığında kendisini bir şey sanan insanın ve inşa ettiği tüm yapıların aslında ne kadar önemsiz olduğu gözüküyordu. İşte bu gözlemle beraber çaresizliğin ne kadar derin bir kuyu olduğunu her hücresiyle hissetmişti. Ne kadar gücünüz olursa olsun, dünya denen gezegen o kadar büyüktü ki güçsüzlüğün ne demek olduğunu

size tattıracak bir şeyler her zaman olurdu.

Galen'in beyni âdeta durmuştu. Nasıl böyle bir ahmaklık yapabilmişti. Tam on sekiz yıl sonra kavuştuğu aşkını nasıl bu kadar korumasız bırakabilmişti. Eğer Tesla'ya bir şey olduysa bu yeryüzünde bir dakika bile yaşayamayacağını çok iyi biliyordu. Demek ki Galen'in kaderi de buydu. İlk tanıştıkları gün birbirlerinin hayatlarını kurtarmışlardı. Oysa şimdi, belki de kızın ölümüne neden olmuştu. Gözünden yaşlar gelmeye başlamıştı. Çünkü beyin o kadar acımasız bir organdı ki tek bir saniye içine dakikalarca hissedeceğiniz, en korkunç ihtimalleri sığdırabilirdi. Zaman genişleyebileceği kadar genişlemişti ve inanılmaz yavaş akıyordu. Ne kadar süredir havada olduklarını algılama yetisini çoktan yitirmişti. Toplantıdan beri sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordu.

Pilot, belirtilen varış noktasına ulaştıklarını ve birazdan alçalacaklarını söyledi. Zaman ne kadar genişlerse genişlesin gerçeklerle yüzleşme vakti gelmişti. O kadar garip bir durumdaydı ki kalbi deli gibi atmasına rağmen halsiz hissediyordu. Sanki birileri vücudundaki bir düğmeye basmıştı ve tüm organları sırasıyla kendisini yok ediyormuş gibiydi. Helikopter alçaldığında Galen'in hayalindeki tüm korkular soğuk bir gerçeğe dönüşmeye başlamıştı. Aşağıda bir ambulans, bir polis arabası ve bir de muhtemelen site güvenliğine ait olan bir araba vardı. Tıpkı bir film izler gibi bakıyordu gökyüzünden aşağıya. Çatısını gördüğü bu evde ölüm vardı ve bu gerçeği her bir hücresiyle hissedebiliyordu.

28

Helikopter alçalmıştı ama evin yakınlarında güvenli bir şekilde inebileceği bir alan yoktu. Sabırsızlanan Galen, bir an aşağıya atlamayı bile düşündü çünkü içinde alev alan ve ateşi her organına yayılan muazzam bir yangın vardı. Acilen bir şeyler yapmalıydı. Helikopterin zorla iniş yaptığı alandan Vera'nın evine kadar olan mesafe dünyanın en uzun koşusuna ev sa-

hipliği yapmıştı. Beyninden daha önce bu kadar zorlayıcı bir emir almayan bacak kasları şaşkınlık içerisinde tüm imkânlarını zorluyordu. Adamın kosmasıyla ortaya çıkan rüzgâr, ateşi söndürmek yerine daha da fazla yayılmasına neden oluyordu. Dışarıdan öyle gözükmese de alevler içinde koşmaya çalışan bir adam vardı ortada.

Vera'nın evinde, Olay Yeri İnceleme ekibini beklemekte olan iki polis kendilerine doğru dengesizce koşan, takım elbiseli adama bakıyorlardı. Vücutlarındaki ilk refleks tehlikeli olabileceğini söylese de adamın yüzündeki endişe hali evdekilerden birinin yakını olduğunu gösteriyordu. Yasalar gereği adamı durdurmak için hamle yapan polisler, o an için temel fizik yasalarını dikkate almamışlardı. Belirli bir ağırlığa sahip olan ve büyük bir hızla kendilerine gelen bu cismin karşısında sadece durarak bir etki göstereceklerini sanmaları tümüyle fizik bilgisi eksikliğinden kaynaklanıyordu. Üstelik bir de Galen'in içinde yanmakta olan ateşin ortaya çıkardığı enerji söz konusu olunca iki polis de kendilerine çarpan şeyin gücünü ayakları yerden kesildiğinde fark etmişlerdi.

Galen'in koştuğu yol kendisini doğrudan bahçeye çıkarmıştı. Evin kocaman penceresinin dağılmış görüntüsü, birazdan göreceği filmin fragmanı gibiydi. Pencerenin yakınına geldiğinde göğsündeki kalp atışını âdeta ağzının içinde hissediyordu. Sanki bu kadar gerilime dayanamayan kalbi bir an önce bu vücuttan dışarı kaçmak istiyor gibiydi. Yerde kanlar içinde yatan iki cesede dünyanın en büyük çaresizliği içinde bakmıştı. Oturma odasının zemininden oksipital korteksine ulaşan sinyaller,

beynindeki mantıklı kısım olan prefrontal kortekse ulaşmadan önce duyguların merkezi olan amigdalaya çoktan bilgiyi vermişti. Saniyeden daha kısa bir sürede, bilinci henüz farkında olmasa da limbik sistemi çoktan anlamıştı. Hayatı boyunca izlediği, her bir hücresini ezbere bildiği Tesla orada değildi. Bu

gerçeği bilmeden önce hissetmesi beynin en inanılmaz deneyimlerinden biriydi. Prefrontal korteksi ilgili veriyi işlemek için yeterli süreyi geçirdiğinde ise yerde yatanların Vera ve Alef olduğunu anlamıştı.

Adamın ağzından kendisinin bile duyamayacağı sessizlikte bir "oh" sesi çıkmıştı. Öyle ki sanki az önce içinde yanmakta olan yangının üzerine ateşin bir kısmını söndürecek kadar su dökülmüştü. Sonuçta Tesla yoktu ve bu durum geçici de olsa bir umut demekti. Bu gerçeği fark eden Galen, polislerin hızla kendisine doğru koştuğunu gördü. Hemen ellerini havaya kaldırarak tehlikeli olmadığını en evrensel dilde polislere ifade etti. Ama az önce en temel fizik yasasını yakından deneyimlemiş olan polisler, öğrendikleri bu bilgiyi Galen'in vücudunda anında uygulayarak pekiştirmişlerdi. İki polisin altında kalan Galen için vücuduna aldığı darbelerin en ufak bir önemi yoktu.

Polisler kendisini uzaklaştırmaya çalıştığı sırada ambulansın açık olan arka kapıları arasında onu gördü. Koluna bir serum bağlanmış olan Tesla sedyede uzanıyordu ve başında da bir sağlık görevlisi vardı. Gördüğü görüntü ile bir anda öne doğru fırlayan Galen oldukça pahalı ceketini polislerin ellerinde bırakmıştı. Polislerin gördüğü görüntü ise belinde silahı olan birinin ambulansa doğru koşmasıydı. Hızla kendi silahlarına davranan polisler daha bağırmadan, sanki Galen arkasında olanlardan haberdarmış gibi silahını çıkarıp çimenlerin üzerine fırlattı.

Ambulansın kapısına geldiğinde az önce pencere önünde hissettiği rahatlama bir anda kâbusa dönmüştü çünkü kızın her tarafı kan içerisindeydi. "Tesla!" diye bağırarak ambulansın içine

sıçradığı sırada kız, sesine tepki olarak gözlerini açtı ve sedyede doğrulmaya çalıştı. Havadayken gördüğü bu görüntü bir anda vücudunda biriken tüm enerjinin boşalmasına neden oldu. Sanki yıllardır bacaklarını kullanamayan bir felçli gibi ayak-

ları yere değer değmez sedyenin yanına dizüstü çöktü. Kıza dokunur dokunmaz deli gibi ağlamaya başlamıştı. Normalde vücudumuz, içinde gerçekleşen sıcaklık artışlarını terleme aracılığıyla azaltmaya çalışırdı. Ama adamın içinde nükleer bir yangın olduğu için bu ateşi uzaklaştırmaya hiçbir ter bezinin gücü yetmezdi. O nedenle gözyaşları da bu ateşi uzaklaştırmak için yardımına koşmuştu.

Sedye başındaki adamın o an istediği tek şey kıza sarılmaktı. Öyle bir sarılacaktı ki kızı içine sokacak, orada saklayacak ve bir daha kimsenin ona dokunmasına izin vermeyecekti. Ama beyninde hâlâ aklı başında olan bir grup nöron kızın yaralı olabileceğini ve bu sarılmanın da ona zarar verebileceğini haykırdı. İşte bu haykırış bir anda Galen'i hareketsiz hale getirdi. Tıpkı ebeveynlerinden korktuğu için sevdiği şeye dokunamayan bir çocuğun anne babasına baktığı gibi ambulansın içinde her şeyi şaşkınlıkla izleyen sağlık görevlisine baktı. Galen'in ağzından tek bir kelime çıkmasa da görevli kadın, karşısındaki adamın beyninde oluşan cümleyi ses dalgalarına dönüşmeden görebilmişti. Öyle ki adamın acısının ne kadar büyük olduğunu fark edince hızlıca cevap verdi.

"Korkmayın, sorun yok. Üzerindeki kan hanımefendiye ait değil."

Doktorun ağzından çıkan kelimeler Galen'i birkaç saniyeliğine bağlayarak hareketsiz bırakan tüm ipleri anında kesmişti. Gülmenin fizyolojik olarak bulaşıcı olduğunu bilen Tesla, adamın gözyaşlarını gördüğünde ağlamanın da ne kadar bulaşıcı olduğunu anlayacaktı. Tüm tükenmişliğine rağmen kızın gözünden yeniden yaşlar akmaya başladı. Sağlık görevlisi kadın, ambulansın kapısına gelen polisleri sakinleştirmek için araçtan indi.

31

Normalde Tesla'nın yorulmaması gerekiyordu. Kız tükenmiş bir haldeydi ve bunu anlamak için tıp okumaya gerek yoktu. Ama içeri giden adamın kıza en ufak bir sorun yaratmayaca-

ği ortadaydı. Belki iyi bile gelebilirdi. Sonuçta sarılma sonucu oluşan oksitosin hormonunun ne kadar mucizevi bir hormon olduğunu çok iyi biliyordu.

Galen, üzerinde başkalarının kanı olan sevdiğine sarılmak için kollarını açtı. Adam için inanılmaz bir histi. Zira hafif başlayan sarılmanın etkisi bir anda öyle kuvvetli bir hale dönüştü ki adamın beyni engel olmasa muhtemelen kol kasları kızın birkaç kemiğini kıracak kadar kuvvetli sarılırdı. Ama Galen, Tesla'ya yeryüzünün en narin elementine sarılır gibi sarılmıştı. Kollarının arasındaki kızın kalp atışlarını içinde duyuyordu. Sesler her ne kadar Tesla'dan gelse de bu atışlar adamın tekrar hayata döndüğünü gösteren muazzam bir mucizeydi.

Beynindeki hatıralarda bir ambulansın içinde sarıldığı Tesla şu an bir hastane yatağında uyusa da Galen tıpkı hatıralarındaki gibi ağlamaya devam ediyordu. Gözünden, elindeki sargı bezinin üzerine düşen damlanın bir anda yok olmasını seyretti. Bir insanın içinde yaşadığı acı nedeniyle gözlerinden birtakım damlaların çıkması gerçekten çok ilginç bir fizyolojik durumdu. Zamanında bu durumu merak eden Galen, gözyaşları ile ilgili epey bir araştırma yapmıştı. Normalde gözün yukarı-dış kısmında lakrimal bez denilen bir yapı vardı. Bu bez salgıladığı sıvıyı gözün üst köşesinden bırakır ve gözün açılıp kapanması ile bu sıvı tüm göze yayılırdı. Göz kapağının belirli aralıklarla bağımsız bir şekilde açılıp kapanmasının temel nedeni de bu yayılmayı sağlamaktı.

Gözün üst köşesinden salgılanıp göz boyunca yayılan bu sıvının bir yerden boşaltılması gerekliydi. İşte bu noktada gözün iç kısmı ile burnun birleştiği yerde bulunan minicik bir kanal, gözde yayılan bu sıvıyı alıp burun boşluğuna akıtıyordu. Ağlama sırasında göze gelen yaş miktarı o kadar çok artıyordu ki bu minik kanalın bu kadar acıyı tek başına taşıma şansı olmuyordu. O nedenle biriken damlalar göz kenarlarından ken-

dilerini boşluğa bırakıyorlardı. Diğer taraftan bu minik kanal aracılığıyla burun boşluğuna giden sıvı da arttığından, ağlayan kişilerde sık sık burun akıntısı görülürdü (1).

Gözyaşları dışarıdan sadece bir su damlası gibi gözükse de aslında içerikleri birbirlerinden farklıydı. Bilime göre 3 tip gözyaşı söz konusuydu. İlk tipe *bazal gözyaşı* adı verilmişti. İçeriği su, yağ ve koruyucu mukustan oluşan bu gözyaşı, gün içinde sürekli salgılanarak gözün kornea tabakasının kurumasını önlüyordu. İkinci gözyaşı tipine ise *refleksel gözyaşı* deniyordu. Soğan doğrandığında ya da dumana maruz kalındığında gözlerden salgılanan gözyaşı bu tipteydi. Bu gözyaşının en önemli özelliği içeriğinin bol miktarda sudan oluşmasıydı. Varoluşunun tek amacı göze temas eden zararlı uyaranı olabildiğince hızlı uzaklaştırmaktı. Üçüncü gözyaşı tipi ise, su an Galen'in gözlerinden kolundaki sargı bezine kendisini bırakan gözyaşlarıydı. Bilim insanları buna *duygusal gözyaşı* diyorlardı. Bu tip gözyaşlarının içeriğinde, diğerlerinden farklı olarak stres sırasında salgılanan *ACTH* hormonu ve ağrı kesici özellikleri olan *enkefalin* gibi maddeler de bulunmaktaydı. "Ağla, rahatlarsın" cümlesi tüm varlığını bu maddelere borçluydu. Bununla beraber *duygusal gözyaşlarının* içeriği hissedilen duygulara ve bu duyguların yoğunluğuna göre de değişiklik gösteriyordu. Mutluyken akan gözyaşının içeriği ile acı çekme sonucunda akan gözyaşının içeriği asla aynı değildi (2).

Galen, intihar ederek gözünden aşağıya atlayan yaşların elindeki sargı bezinin üzerinde bıraktığı izlere bakmaya devam ediyordu. Ambulansın içinde Tesla'ya sarıldığı sırada gözünden çıkan yaşlar analiz edilse nasıl bir sonuç ortaya çıkardı ki? Mutluydu çünkü hayatının anlamı canlı ve zarar görmemiş bir şekilde karşısında duruyordu. Öfkeliydi çünkü tüm bunların sebebi kendi ahmaklığıydı. Üzgündü çünkü sarılmakta olduğu

Tesla'nın gözünden akan yaşlar âdeta içini parçalıyordu. İşte böyleydi gözyaşları. İnsanların acısını, mutluluğunu ve de kar-

böyleydi gözyaşları. İnsanların acısını, mutluluğunu ya da korkusunu içine hapsederek vücuttan kaçan gizemli sıvılardı.

Galen, Tesla'nın neler yaşamış olduğunu bilmiyordu. Sonradan polisten öğrendiklerine göre Vera'nın boğazı kesilmiş, Alef de kalbinden vurulmuştu. Her şey inanılmaz karışık görünüyordu. En garip bilgiyi de korumasından almıştı. Kendisini bayıltan içeceği ikram eden kişinin Vera olduğunu söylemişti adam. Cevaplanması gereken çok fazla soru olsa da Galen'in merak ettiği tek şey Tesla'nın tüm bu olaylardan psikolojik olarak ne kadar zarar gördüğüydü. Uyanınca sorular cevap bulmaya başlayacaktı. Kesin olan tek şey ise bir daha Tesla'yı asla yalnız bırakmayacaktı.

Tam on sekiz yıldır yaptığı şeyi hiç sıkılmadan yine yaparak sessizce Tesla'yı izlemeye devam etti. Genç kız, masal kahramanı olan uyuyan güzel gibi görünüyordu. Masallarda uyuyan prensesleri her zaman bir prens öperek uyandırırdı. Belki de Galen'in şu an yapması gereken asıl şey buydu. Adam kendi dudaklarının Tesla'nın dudaklarına değdiğini hayal etmeye çalıştı. Muhtemelen kalbi ya çok hızlanıp patlardı ya da o an dururdu. Tam o sıra Tesla'nın dudaklarında hafif bir hareketlenme hissetti. Bu hareketi takiben kızın gözleri bir anda açıldı. İşte o an Galen'in içini çok acıtan bir görüntü oluştu. Tesla gözlerini açar açmaz, bir damla kızın yanaklarından aşağıya doğru kendisini bıraktı ve yastığa doğru hızlıca yol aldı. Tıpkı dersin bitimiyle okulun kapısından koşarak özgürlüğüne kaçan bir çocuk gibi...

Bölüm 49

Güvercinlerle Konuşan Adam

Kapattığınız kapıların
anahtar deliklerinden bakmayın.

-Alıntı-

İlias önündeki güvercinlere baktı. Şu an en son ihtiyacı olan şey başkalarının dikkatini çekmekti ama bu durum etrafında dolaşan bir düzine güvercinin umurunda değildi. Elindeki simidin ufak bir parçasını yakınındaki bir güvercine atmasıyla başladı her şey. Bunu gören başka bir güvercin kendi hakkını hatırlatmak istercesine bir anda ayaklarının dibinde gezinmeye başlamıştı. İlias refleksel bir şekilde bu güvercine de bir parça simit atınca bir anda parkın en popüler adamı haline gelmişti. Tek isteği göze batmamaktı ama güvercinlerin şaşırtıcı ilgisi nedeniyle her geçenin merakla baktığı bir adama dönüşmüştü. Simit parçasını ne kadar uzağa atarsa atsın parçayı hızla yiyen güvercin geri geliyordu. Elleri istemsiz bir şekilde simitten minik parçalar koparıp etrafa fırlatırken beyni tam anlamıyla haşlanmış gibiydi. Haşlanmış bir beynin nasıl olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama beynini haşlanmış gibi hissediyordu. Dikkatli bakılırsa kafasının üzerinden çıkan buhar bile görülebilirdi.

Etrafındaki insanlara baktı. Herkes sıradan bir günün sıradan ritüellerini yerine getiyordu. Gazetesini okuyan bir adam, kulaklıkları ile kendisini dış dünyadan izole ederek koşan bir kadın ve muhtemelen saçma sapan bir şey yüzünden kavga ettikleri için bir bankta sessizce ve sinirli bir şekilde oturmakta olan bir çift. O an sıradan olanın aslında ne kadar kıymetli olduğunun farkına vardı İlias. "Şu an sıradan bir gün içinde olmak için neler vermezdim ki" diye geçirdi aklından. Oysa hayat ona sıradan bir güne başlaması için tüm fırsatları vermişti. Ama İli-

as, o sıra bu fırsatları göremeyecek kadar kördü. Aslında daha önce de çeşitli belalara bulaşmıştı ama bu sefer durum çok farklıydı. Her anlamda hapı yutmuştu. Hâlâ yaşananların nasıl bu noktaya geldiğini anlamaya çalışıyordu. Çok basit verilen bir kararın bu kadar kompleks sonuçlar çıkarması anlamsızdı. Güne başlarken tek isteği Tesla ile buluşmak olan adam, şu an bir katil olarak parkta oturuyordu.

Her şey Tesla'nın annesine yapacağı sürpriz ziyaret ile başlamıştı. Sabah telefonda yaptıkları oldukça garip konuşma sonrasında kıza yetişemeyeceğini anlamış ve hızlıca evine dönmüştü. İçinden bir his ısrarla Tesla'nın, kendisinden bir şey sakladığını söylüyordu. Gizli bir kamera aracılığıyla da olsa günlerdir gözünün önünde güvende olan kızın uzaklaşmasına izin veremezdi. Tesla'nın annesinin nerede oturduğunu bilmediğinden eve dönmüş ve hızlıca kadının adresini araştırmıştı. *Deep Web'e* dalabilecek kadar deneyimli bir korsan için bu bilgiye ulaşmak çok da zor olmamıştı. Ardından taksiye atlayıp başına geleceklerden habersiz bir şekilde Vera'nın evinin yolunu tutmuştu.

Normalde adamın iç sesi hayatı boyunca pek sessiz bir yaşam sürdürürken bugün ısrarla kızın peşinden gitmesi gerektiğini söylemişti. Şimdi aklına gelince iç sesine sağlam bir küfür gönderdi. Bunun üzerine birkaç güvercin sanki küfürü algılamışlar gibi bir anda adamdan uzağa doğru hareket ettiler. İlias bir şeyin çok net farkındaydı artık. İç sesin saçmaladığı bu tarz durumlarda yapılacak en iyi şey iyi bir kulaklık bulup sevilen şarkının sesini sonuna kadar açmak olmalıydı. Ama yoktu kulaklığı. Günlerdir tek gündemi Tesla olduğu için yıllardır doğru düzgün konuşmayan iç sesini dinleyecek kadar çaresiz bir durumdaydı.

Elindeki simit çoktan bitmişti ama güvercinler hâlâ büyük bir

beklenti ile kendisine bakıyorlardı. Hepsinin yüzünde "Ne yani, hepsi bu kadar mı?" diyen bir bakış vardı. Umudun yerini umutsuzluğa terk etmeye başladığı o garip bakış. Tıpkı

adamın şu an güvercinlere baktığı gibi. Kendisini çok garip bir paradoks içinde hissediyordu ve bundan sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Normalde internette yeraltı dünyasının sayılı isimlerinden biri olan İlias'ın gerçek hayatta hiçbir özelliği yoktu. Taksiden indiğinde siteye nasıl girebileceği hakkında bile bir fikri yoktu. Bilgisayarı aracılığıyla kale gibi korunan nice güvenlik duvarını aşan bu adam, ormanın içine inşa edilmiş bu modern siteye nasıl gireceğini bilmiyordu.

Kapıdaki güvenliğe durumu açıklamakta zorlanacağından sitenin giriş kısmının epey ilerisinde, orman kenarında taksiden inmişti. Daha sonra da ormanın sınırından sitenin bulunduğu alana gizli bir ajan gibi girerek 19 numaralı evi aramaya başlamış, birkaç evin ardından Vera'nın evini bulmuştu. Bunun için ev numarasını kontrol etmesine gerek yoktu çünkü çimenlerde uzanmakta olan takım elbiseli bir adam vardı ve bu adamın amacının güneşlenmek olmadığı çok açıktı. Karşısındaki görüntü ile zaten yeterince heyecanlı olan damarları bir anda adrenalin ile dolup taşmıştı. Çünkü yerde yatmakta olan adam, mafya bozuntusu Galen'in, Tesla'nın dibine diktiği adamdı. Ama kökü olmadığı için yıkılmıştı.

İlias'ın eli bir anda cebindeki silaha gitmişti. İlk başta hissettiği korku bir anda tanımlanması oldukça güç bir duyguya dönüşmüştü. Yıllardır beklediği o an gelmişti. Gerçek kahramanın kim olduğunu herkese gösterecekti. Ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu ama bir şekilde Tesla'yı kurtarmalıydı. Gerçek hayatın filmler ve diziler gibi olmadığını biliyordu ama daha önce başına böyle bir şey gelmemişti. İki eliyle silahını tutarak yavaşça eve doğru yaklaşmaya başladı. Tüm cesaretine rağmen tuttuğu silahın ucunun titremesi bir anda korkunun tüm hücrelerine saldırmasına neden olmuştu. Eve yaklaştıkça titreşim artıyordu ve bunu görmek adamı daha da korkutuyordu. Sonuçta silahın hiçbir suçu yoktu. İlias'ın elleri tüm vücudu ile beraber titriyordu. Artık eve iyice yaklaşmıştı. Bir anda diş-

lerinin de birbirine vurduğunu hissetti. Sanki bir anda nöbete girmişti. Bunun farkında olan iç sesi bu işe bulaşmamasını ve sadece polise haber vermesi gerektiğini söylemeye çalışıyordu İlias'a ama muhtemelen o an tıkırdayan dişleri yüzünden iç sesini duymakta zorlanıyordu.

Belki de Tesla çoktan ölmüştü. Bu görüntüyü görmeye asla dayanamazdı. Bu düşünce bir anda durmasına neden oldu. Ayakları dursa da vücudu titremeye devam ediyordu. Tam o anda hayatının en belirsiz anını belirginleştirecek bir şey oldu. Bir çığlık duydu. Tesla'nın ağzından çıkmış olan bu ses dalgaları âdeta kilitlenmiş adamın bir anda çözülmesini sağlamıştı. Hızla pencereye doğru koşan adam, gördüğü görüntü karşısında kusmamak için kendisini zor tutmuştu. Günlerdir her yerde aradıkları Alef adlı katil elinde bir bıçakla Tesla'ya doğru ilerliyordu. Vera ise elleri boğazında, dışarı fışkıran kanı anlamsızca ve çaresizce durdurmaya çalışıyordu. Yerde çırpınırken kendi elleriyle kendi boğazını sıkmaya çalışan biri gibi görünüyordu.

İlias silahını Alef'in kafasını nişan alacak şekilde tuttu. Titreyen elleri nedeniyle silahın ucunun sürekli hareket etmesi tetiğe basmasını engellemişti. İçinde derinlerden gelen bir ses tetiğe basmasını ve Tesla'yı kurtarmasını söylerken, bir başka ses "Kafa çok riskli, bacağına ateş etmelisin" diye bağırıyordu.

Sonuçta bu bir bilgisayar oyunu değildi ve sadece bacağından vurarak da kızın hayatını kurtarabilirdi. Yıllarca kendisine küs olan iç sesinin bugün için fazlasıyla konuşması yetmiyormuş gibi bir anda sayıları ikiye çıkmıştı. Sonuçta ikinci sese hak veren İlias Alef'i bacağından vurmak için nişan aldı. Parmağını tetiğe bastıran ise Tesla'nın attığı bir diğer çığlık oldu.

Silahtan çıkan gürültü kesinlikle beklediğinden çok daha yüksekti. Patlama sesini, paramparça olan camın sesi takip etmişti.

Adam her anı hatırlıyordu. Kulaklarındaki uğultu ve burnuna gelen keskin barut kokusuna rağmen aklından geçen tek şey "Umarım cam parçaları Tesla'ya zarar vermemiştir" düşünce-

siydi. Çünkü kendisi de cam parçalarından korunmak için sıkı sıkı yummuştu gözlerini. Gözünü açtığında gördüğü görüntü dizlerinin üzerinde durup kalbini tutan Alef'ti. İlias inanamıyordu. Bacağına nişan aldığı adamı tam kalbinden vurmuştu. Alef tanımlanamayacak kadar garip bir duygu ifadesiyle Tesla'ya bakıyordu. Sanki bu duruma kendisi de çok şaşırmıştı.

Ama o sıra Tesla'nın bakışları sesin geldiği yöne dönmüştü. İşte tam o an çok kısa bir süre İlias ile Tesla'nın bakışları kesişmişti.

Silahın patlaması ile beraber içinde titremeye neden olan korku bir anda adamın vücudunu terk etmişti. Bir insanı öldürmüş olmanın yarattığı tedirginliği hissetse de sonuçta Tesla'yı bir katilin elinden kurtarmıştı. Haklı olduğuna inanan ve hayaline ulaşan her insanın hissettiği o gururu yaşıyordu. Galen denen mafya bozuntusu her yerde hava atsa da kızı ölümden kurtaran kahraman kendisi olmuştu. Şu an olması gereken tek şey Tesla'nın sevinç gözyaşlarıyla beraber kendisine koşup boynuna sarılmasıydı. Ama İlias'a yönelen bakışlar hiç de öyle demiyordu. Tesla'nın gözlerinde neredeyse hemen her duyguya ait bir ifade vardı; korku, hayal kırıklığı, şaşkınlık ve öfke. Ama kesinlikle memnuniyetini veya sevindiğini gösteren en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

Kızın bakışlarındaki anlamsız tepkisizlik, Derviş'in korku halini bastıran tüm bariyerlerin bir anda paramparça olmasına neden olmuştu. Bir adamı öldürmüş olmanın hissettirdiği her türlü korku ve pişmanlığı en üst seviyede yaşıyordu. Bu da yetmezmiş gibi en son darbe Tesla'dan gelmişti. Koşarak kendisine sarılması gereken kız, ölmek üzere olan Alef'e sarılarak adamı sakinleştirmeye çalışıyordu. İşte bu son, İlias'ın asla beklemediği bir son olmuştu. Sanki hayatının filmini uçuk kaçık bir senaristin eline teslim etmişlerdi. Bir kişi neden kendisini öldürmeye çalışan bir katilin boynuna sarılırdı ki? Vücudu donmuştu sanki. İçindeki ses bu sefer de çok büyük bir hata

yaptığını söylüyordu. Karşısındaki görüntüyü tüm şaşkınlığıy-

la izliyordu. Alef ve Tesla birbirine sarılmışlardı ve adam kıza bir şeyler söyleyip yere yığılmıştı. Bu yığılma ile İlias resmi anlamda bir katile dönüşmüştü. Tesla'nın kucağındaki adamın cansız vücudu bunun en net kanıtıydı.

Kilitlenmişti İlias. Devasa bir şakanın ortasındaymış gibi hissediyordu. Belki de ara sıra gördüğü o saçma rüyalardan birinin içindeydi. Bazı rüyaları o kadar gerçekçiydi ki bir an bu fikre inanmak istedi. Hemen sonrasında gördüğü görüntü ile artık bir rüyanın içinde olduğundan emindi. Tesla, yerde cansız yatmakta olan katile sarılmış bir şekilde ağlıyordu. Gerçekte böyle bir olayın gerçekleşme ihtimali yoktu. Tam o sırada sesi duydu. Uzaktan üzerinde siren olan bir golf arabasının Vera'nın evine doğru geldiğini gördü. Daha önce hayatında böyle absürt bir görüntü görmemişti. Bir süre kırık pencerenin önünde uyanmayı bekledi ama içinde olduğu rüya bir kabusa dönüşmüştü ve bir türlü uyanamıyordu. Yaklaşan golf arabasının içinde site güvenliğine ait iki kişi gördü. Muhtemelen duydukları silah sesi nedeniyle olay yerine geliyorlardı. Yaşanılan şeyler hakkında hiçbir fikri yoktu ve yapabileceği tek şeyi yaparak hızla geldiği ormana doğru koştu.

Son iki güvercin adamın etrafında öylesine birkaç tur attıktan sonra uçarak uzaklaştılar. Bir simit ile elde ettiği popülerliği sadece beş dakika sürmüştü. Kafasını kaldırıp uzakta evinin olduğu binaya baktı. Hâlâ gelip giden kimse yoktu. Olayın üzerinden geçen her saniye, yaşadığı gerçeği beyninin uydurduğu bir hayale dönüştürmeye çalışıyordu. Beynin en sevdiği özelliklerden biri de inkâr etmekti. Gerçeği bilerek ve isteyerek görmemeye çalışmak. Ormanın içinde koşarken rüyada olmadığını anlamıştı. Artık tam bir panik halindeydi ve ne yapacağını bilmiyordu. İlias'ın ormanın içinde bilinmezliğe doğru koştuğu

sırada, çok önemli bir toplantıda olan Galen her şeyden habersiz karşısındaki yabancı temsilciyi dinliyordu.

41

Geriye dönüp baktığında kendisini kovalayan kimsenin olmadığını gördü ama koşmaya devam etti. Artık kaybedecek tek bir saniyesi bile yoktu. Zira Tesla olayları anlattığında polis peşine düşecekti. Daha da kötüsü evine baskın yapacaktı. Böyle bir durumda polisin eline geçecek bilgilerle alacağı ceza muhtemelen katil olması nedeniyle alacağı cezadan daha fazla olacaktı. Üstelik müşterilerinin deşifre olma ihtimali de söz konusuydu. O nedenle her türlü riski alıp eve gitmeye karar verdi. Zaten eve ulaştığında yapacağı her şey hazırdı çünkü daha önce Temet Nosce'nin deşifre olduğunu sandığında, benzer bir panik hali yaşamıştı. Sonrasında tehlike olmadığını gördüğünde, sakin bir kafayla bu tarz durumlar için bir acil plan paketi hazırlamıştı. İşte şimdi yapması gereken sadece bu acil planını devreye sokmaktı. Öncesinde yaşadıkları hayal gücüne ait olabilirdi ama bugün itibarıyla bir katildi ve bundan başka türlü kaçmasının bir ihtimali yoktu.

Ormandan çıktıktan sonra şans biraz da olsa yüzüne gülmüştü ve tenha bir bölgede olmasına rağmen beş dakika içinde kendisini eve götürecek bir araca ulaşmıştı. Yol boyunca her türlü olasılığı kafasında tartmaya çalıştı. Eğer polislerden önce eve ulaşabilirse başarma şansı yüksekti. Evine varmadan bir sokak önce taksiden indi. Görünürde farklı olan hiçbir şey yoktu. Her zamanki sokak, her zamanki apartman ve her zamanki insanlar vardı etrafta. Dünyanın geri kalanı için oldukça sıradan olan bir günde İlias'ın sıradışı yarışı başlamıştı. Her şey normal gözüküyordu ama belki de polis kendisine tuzak kurmuştu. Bunu denemeden asla bilemezdi. Gerçi bilse de değişen bir şey olmayacaktı. Sonuçta başka bir seçeneği yoktu. Derin bir nefes alıp hızlı adımlarla apartmanına doğru yürümeye başladı.

Büyük bir korku içinde anahtarı çevirip evinin kapısını açtı.

Kendi dairesine yakalanmaktan korkan bir hırsız gibi giriyordu. Eve girdiğinde çok sevdiği dairesi tüm sadeliğiyle kendisine bakıyordu. Kapı eşiğinde gözünden bir damla aktı İlias'ın.

42

Bu eve son girişi olduğunu biliyordu ve sevdikleriyle ani bir şekilde vedalaşmak zorunda kalan her insanın hissettiği o garip, o karanlık duyguyu hissetti. Baktığı her yer beyninde bir sürü anının oluşmasına neden olmuştu. Eve daha yeni alınmış olan, masa üzerindeki plastik su şişesi bile adamı ağlatacak kadar hüzün doluydu. Sonsuza kadar böyle salak bir şekilde etrafına bakabilirdi ama kafasındaki tüm anıları uzaklaştırarak hemen harekete geçti.

Acil plan çerçevesinde hazırladığı maddeleri tek tek yerine getirmeye başladı. Kendisi için ölümcül derecede önemli eşyaları hızlıca sırt çantasına koydu. Planı için hazırda tuttuğu yüksek miktardaki parayı, sahte kimlik ve pasaportları da yanına aldı. Sıra planın en son ve en zor aşamasında, bilgisayarındaydı. Bu bilgisayarı inşa etmek için ne büyük çaba ve para harcamıştı. Az bulunur müthiş bir aletti. Ama şimdi kendi çocuğunu kurban etmek zorunda kalan bir baba gibi hissediyordu. Devasa bir emekle inşa edilmiş sistemini birkaç saniye içinde yok edecekti. Öylece kalakalmıştı. Bilgisayarı sanki başına gelecekleri anlamış gibi büyük bir hüzünle kendisine bakıyordu. Sessizliğin uzaması sonucu yeniden konuşmaya başlayan içindeki ses "Saçmalama sakın. Aynı şeyi geçen sefer de yaşadın ama ne oldu? Hiçbir şey çıkmadı. Bu sefer de bir şey çıkmayacak. Boşuna bilgisayarına ve emeklerine kıyma" demişti. İlias o an içindeki sese inanmayı çok istese de gerçeğin farkındaydı. Artık saklanılmayacak kadar büyük bir suça sahipti ve bunun bedelini ödemesi gerekiyordu. Son kez baktı bilgisayarına ve plana sadık kalarak kimsenin onu bir daha kullanamayacağı bir hale soktu. Tüm bunları yaparken içinde bir şeylerin eridiğini hissetti. Tüm işlerini tamamladıktan sonra kapı eşiğinde durup hızlıca yuvasına son kez bir daha baktı. Sıradan olanın ne kadar kıymetli olduğunu bir kere daha

hissetti ve kapıyı kapatarak çıktı evinden. Bir daha bu eve asla girmeyecekti. Bunu çok iyi biliyordu.

Binadan gözyaşları içinde ayrıldı İlias. Bugün doğduğundan beri yaşadığı en karanlık gündü. İki kere katil olmuştu. Birinde

sevdiği bir kızı kurtarmak için bir katili öldürmüş, diğerinde ise kendisini kurtarmak için bu dünyada en çok sevdiği şeylerden biri olan bilgisayarını öldürmüştü. Bu gözyaşları ölümler ve acılar için akıyordu ve bir gün birileri bu gözyaşlarının hesabını verecekti.

İlias'ın hazırladığı planda ülke içinde gidebileceği alternatif yerler vardı. Ama bu planı hazırladığı sırada sadece bilişsel suçlarla ilgili başının belaya gireceğini öngörmüştü. Bir insanı öldürme fikri asla kafasında olmamıştı. O nedenle planını yeniden organize edip yurtdışına kaçmaya karar verdi.

Adamın alev almış beyni tümüyle yansa da çok derinlerde bir yerde minik bir umut hâlâ yaşamını sürdürüyordu. Sonuçta kendisini gören tek kişi Tesla'ydı. En iyi arkadaşı. Belki de kendisinden hiç bahsetmezdi. Sadece "Hiçbir şey görmedim" demesi bile adama fazlasıyla yeterdi ama İlias'ın kafasını karıştıran o son görüntüydü. Kızın Alef'e sarılması ve bakışlarındaki garip hüzün. Kafası karışan her insan gibi durdu İlias. Eğer şimdi giderse bir süre polisin peşinde olup olmadığını öğrenemeyecekti. Belki de beklemek en mantıklısı olurdu. Evinin birkaç blok ötesinde büyük bir park vardı. Gidip burada oturarak uzaktan evini gözlemleyebilirdi. Olur da polis gelirse, uzaklaşmak için yeterli vakti olacaktı. İşte bu fikir ile oturduğu parkta olayın üzerinden neredeyse altı saat geçmişti. Hava artık iyice kararmıştı. Galiba içindeki ses yine haklı çıkmıştı. Ortada ne polis vardı ne de başka bir şey. Umut ile pişmanlığı bir arada hissettiği garip bir haldeydi. Belki de bilgisayarını ve tüm emeğini bir hiç uğruna yok etmişti. Tesla kendisini ele vermemişti.

Parkta geçirdiği uzun süre boyunca sadece güvercinleri besle-

memişti. İçinde bulunduğu durumu derin derin düşünme fırsatı da bulmuştu. Tesla'nın Alef'e olan ilgisini açıklayacak tek mantıklı şey muhtemelen *Stockholm Sendromu* denilen durumdu. Her ne kadar bilgisayar dünyasında yaşasa da insan psikolojisine de oldukça meraklıydı. Okuduğu kitaplardan birinde

bu bilgiyi gördüğünde insan beyninin anlaşılması güç durumlarından birine daha şahit olmuştu. Stockholm Sendromu, en özet haliyle rehin alınan bir kişinin zaman içerisinde kendisini kaçıran kişiye karşı geliştirdiği psikolojik durumu ifade eden bir terim olarak kullanılmaktaydı.

Sendrom, ismini 1973 yılında, İsveç'in başkenti Stockholm'da Kreditbank adlı bir bankanın soyulma girişimi sonucunda ortaya çıkan olaylardan almıştı. Bankanın dört çalışanını rehin alan soyguncular tam yüz otuz bir saat boyunca polise direnmişti. Sonrasında rehineleri serbest bıraktıklarında çok ilginç bir durum ortaya çıkmıştı. Özgürlüklerine kavuşan rehineler ilginç bir şekilde polisi suçlayıp olayın bu hale gelmesinden onları sorumlu tutmuşlardı. Hatta soyguncularla ilgili oldukça olumlu ifadeler kullanmışlardı. Rehinelerin bu tutumu olaydan sonraki süreçlerde de devam etmişti. İlginç bir şekilde birçok kaçırılma ve rehin alınma vakasında, rehin alan kişi ve kurban arasında pozitif bir duygusal bağ kurulma ihtimali vardı. Sinirbilim her ne kadar bu durumun altında yatan nedeni çözemese de benzer durumlarda oluşan bu bağlanmayı ifade etmek için Stockholm Sendromu terimi kullanılmaktaydı (3).

İlias'ın beyninin ürettiği tek mantıklı açıklama buydu. Gerçi bu sendromun oluşabilmesi için rehine ve kaçıran kişinin uzun bir süreyi beraber geçirmesi gerekliydi. Oysa Tesla ve Alef en fazla otuz dakikayı birlikte geçirmiş olabilirdi. Adam yine başında şiddetlenen bir ağrı hissetti. Kim annesi yanında ölü yatarken annesinin katiline sarılıp üzülürdü ki! Ayağa kalkıp oturduğu bankın çevresinde hafif esneme hareketleri yaptı. Normalde

plan gereği telefonunu da ortadan kaldırmıştı ama yedek telefonu ve farklı bir hattı bulunmaktaydı. Üstelik Tesla'nın telefon numarasını da ezbere biliyordu. Ama kızı aramanın hiçbir işe yaramayacağının da farkındaydı çünkü kızın en son kendisine nasıl öfke dolu baktığını şimdi daha iyi hatırlıyordu.

45

İlk başlarda içinde minik bir şekilde oluşan umut tohumu geçen saatlerle beraber hızla büyüyüp kök salmıştı. Artık iyice emin olmuştu. En yakın arkadaşı kendisini ele vermemişti. "Kahretsin!" diyerek sağ ayağının topuğunu sertçe yere vurdu. Etrafındaki birkaç kişi ve daha da önemlisi topuğu, adamın ne yaptığına bir anlam veremedi. Saçma sapan korkusu yüzünden yıllardır inşa ettiği tüm emeğini bir anda kendisinin bile ulaşamayacağı bir şekilde yok etmişti ve ortada hiç kimse yoktu. Yaşadığı pişmanlık hissi, içinde giderek büyüyen bir deliğe dönüşmüştü ve bu delik aç bir hayvan gibi her şeyi yutmak istiyordu. Nasıl olup da Tesla'nın kendisini ele verebileceğini düşünmüştü ki! Tüm yaşadıklarına rağmen Tesla'ya karşı duyduğu güven ve inanç geri gelmişti. Hatta bu inanç bir anda öylesine kuvvetli bir hal aldı ki bir an geceyi evde geçirebileceğini bile düşündü. Ama tam on yedi dakika sonra bu inanç bir daha gelmemek üzere sonsuza kadar yok olacaktı.

Evinin önüne gelen iki polis arabasından çıkan mavi ve kırmızı ışıklar uzaktaki parktan çok net görünüyordu. İlias sanki öğleyin birisini öldürmemiş gibi devasa bir hayal kırıklığı ile bakıyordu polis arabalarına. Kahraman olması gereken bir oyunda beceriksiz bir katil olarak itilmişti sahneye. İşte bu hayal kırıklığı ile aynı gün içerisindeki üçüncü cinayetini işledi adam. Hayatındaki en önemli insanlardan biri olan Tesla'yı bir daha diriltmeyecek bir şekilde öldürdü. Adamdaki devasa sevgi bir anda devasa bir nefrete dönüşmüştü. Birbirine zıt duyguların bu kadar kısa bir sürede yer değiştirmesi inanılmaz korkutucuydu. Ama bu korku gerçeği değiştirmeyecekti. Sonuçta kı-

zın hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda etmişti ama bu iyiliğine rağmen Tesla'nın yaptığı tek şey cenazesine polisleri göndermek olmuştu. Çantasını sırtlayan İlias, parkın içindeki ormanlık alana doğru hızla yürümeye başladı. Resmi anlamda da bir katildi artık ama kendisini bu duruma sokan herkesten hesabını soracaktı. Bundan adı gibi emindi.

Bölüm 50

İkinci Hayata Uyanış

Hayatın en önemli dinamiği,
provasının mümkün olmamasıdır.

Pia gözlerini açtığında oldukça yüksekte olan tavanı gördü. Görüntü iris tabakasının üzerinde biriken sıvı ile bir anda bulanıklaştı ve gözünün kenarında hafif bir sıcaklık hissetti. Bu sıcak damla, yanağının üzerinden kendini yastığın üzerine bırakmadan önce soğumuştu. Sanki soğumak, yapacağı vedayı kolaylaştıracak gibiydi. Yeni ismi ve yeni hayatıyla ilk kez uyanmıştı kız ve geçmişi olmayan birinin uyanınca ne yapacağını bilmiyordu. Tek emin olduğu şey uyanır uyanmaz ağlamaya başlamasıydı. Sanki gözyaşlarının tamamı geçmişi olmayan bu kızın vücudundan kaçmaya çalışıyor gibiydi. Pia tekrar gözlerini kapattı. Tıpkı kanayan bölgenin üzerine bastırılan bir tampon gibi göz kapakları ile akan gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Belki bu sayede gözyaşı kanamasını bir miktar durdurabilirdi.

Her insan gibi kız da hayatında çok zor problemlerle karşılaşmıştı ama ilk kez böylesine bir durum yaşıyordu. Şu an yatakta ağlayıp tavana bakan kızın kim olduğu ile ilgili hiçbir fikri yoktu. Kimliksiz bir şekilde gözlerini açmıştı dünyaya. Günlü

yoktu. Kimliksiz bir şekilde gözlerini açmıştı dünyaya. Çünkü yıllardır her saniyesine tanık olduğu Tesla adındaki kız birkaç saat önce sahte annesi ile beraber ölmüştü. Alef sadece Vera'nın boğazını değil, âdeta kızın tüm geçmişini oluşturan bağları da tek seferde kesip atmıştı. Tesla ölmüştü ve yeni hayatına Pia olarak uyanmıştı. Kendisini ilginç bir senaryoya sahip bir filmin başlangıç sahnesinde gibi hissetti.

"Genç kız bir anda gözlerini açtı. Hiç bilmediği bir odada hiç tanımadığı bir beden içindeydi."

48

Sinema endüstrisinin en sevdiği temalarından biri de hafıza meselesiydi. Ana karakterin hafızasını kaybettiği ve kendisini hiç tanımadığı insanların arasında bulduğu sayısız film vardı. Aslında bu tema o kadar eskiydi ki 1900'lerin başındaki sessiz filmlerde bile kendisine yer bulmuştu. Sinirbilim konusunda fazla fikri olmayan senaristlerin bu durum için bulduğu çözüm yöntemi hep aynıydı. Eğer bir kişinin hafızasını kaybetmesi gerekiyorsa kafasına şiddetli bir darbe alması yeterliydi. Oysa beynin hafıza merkezi olan hipokampüsün çalışma felsefesi çok daha farklı bir mantığa dayanıyordu (4).

Pia ne kafasına bir darbe almıştı ne de hipokampüsünde bir sorun yaşamıştı. Tek sorun, yıllarca nöronlarında depoladığı bilgilerin neredeyse tamamının bir yalan üzerine inşa edilmiş olmasıydı. Yirmi yıla yakın bir süre boyunca biriktirdiği hatıraların hepsi sadece beş dakikaya sığan bir gerçekle paramparça olmuştu. Alef anlattıklarıyla kızın geçmişine bıçağı saplamış ve geçmişin damarlarında dolaşan tüm kanın boşalmasına neden olmuştu. Tüm ailesi ve hatıraları akan kan ile bir anda vücudunu terk etmişti ama adam bununla yetinmemiş, Pia'nın boşalan damarlarını âdeta kendi kanıyla doldurmuştu. Çünkü ikisinin de aynı kanı taşıması gerekiyordu. Tıpkı geçmişte olduğu gibi. Yıllarca anne ve babası olarak tanıdığı insanların aslında gerçek ailesinin katilleri olması, hiçbir hücresine sığdıramayacağı

acı bir gerçekti. Sanki tüm bunlar yetmezmiş gibi geçmişi ile arasındaki tek organik bağ olan abisini de tanışır tanışmaz kaybetmişti. Alef'in, kolları arasında öldüğü anı hatırladı. Ölmeden önce son kez kendisini kokladığı o anı düşünmek, bir anda titremesine neden oldu. Bu titremenin nedeni olan İlias'ı hatırladığında içinde bir yerlerde giderek artmakta olan öfkeyi hissetti. Sadece beş dakika içerisinde sahte ailesini, gerçek ailesini ve en yakın dostunu kaybetmişti. Yaşadığı acı küçük bedeninin taşıyamayacağı kadar ağırdı. Devasa bir mateme sahipti artık. Tüm geçmişinden kalan tek şey abisinin son anda avuçlarının

içerisine bıraktığı kolyenin ucundaki anahtardı. Geçmişini ortaya çıkaracak gerçekler bu anahtarın açacağı kapının arkasında bekliyordu.

Anahtar ile ilgili anılar Pia'nın bir anda gözlerini açmasına ve yatakta doğrulmasına neden oldu. Üzerinde sadece hastane kıyafetiyle bir yatakta yatıyor olduğu gerçeği, refleksel bir şekilde anahtarın nerede olduğunu sorgulamasına; ani bir şekilde yatakta doğrulması da Galen'in oturduğu kanepeden fırlamasına neden olmuştu. Adamın odada olduğunu o an fark eden kız bir anda rahatladı. Çünkü ambulansta birbirlerine sarılı bir şekilde ağlarlarken elindeki anahtarı Galen'in avucuna bıraktığı anı hatırlamıştı. Abisinin kendi avucuna bıraktığı gibi Galen'in avucuna bırakmıştı geçmişini çünkü yeryüzünde yaşayan insanlar arasında artık güvenebileceği tek insan, bu adamdı. Her ne kadar daha bir buçuk ay önce tanışmış olsalar da çok uzun bir geçmişleri vardı.

Galen bir sokak çocuğuyken kendisini kurtardığında eline bıraktığı o değersiz plastik oyuncağı bile on sekiz yıl boyunca yanında taşımıştı. O yüzden Pia'nın bir emaneti bırakabileceği en güvenilir insandı. Bir an adamın kendisine bakışındaki acıyı gördü kız. Bu bakışlar öylesine empati doluydu ki kızın içini kaplayan matemin aynısının adamın içinde de oluştuğunu gösteriyordu. Gerek içinde yaşadığı acı gerekse de bu acının tı-

patıp aynısını adama yaşattığı gerçeği tekrar ağlamasına neden olmuştu. Bunun üzerine ayakta bekleyen adam hafifçe yatağın kenarına oturdu. Pia bir anda adama sarıldı çünkü içinde binlerce kırık parça vardı ve adamın sarılmasıyla bu parçalar birbirine yapışacaktı. Bu mucizenin adı oksitosindi.

Tanıdık birine sarılmış olmanın verdiği huzuru damarlarında hisseden kızın beyni yıllar önce okuduğu bir makaleye gitmişti. Sanki acı hatıralardan kaçmak isteyen beyni de kendisini bilimin güvenli kollarına bırakmıştı. Yapılan çalışmada oksitosin hormonunun kas dokusu üzerindeki iyileştirici etkisi göste-

rilmişti. Kas dokusu hasar görmüş farelere oksitosin verilmesi kaslarla ilgili birtakım kök hücreleri uyararak bu hasarın düzelmesini sağlamıştı. Bu gerçekten muazzam bir bilgiydi çünkü yaşlanma ile beraber organ ve dokularımızdaki yenilenme kapasitesi azalmaktaydı. İnsanda kas kitlesinin azalması otuz yaşından sonra başlayıp elli yaşından sonra giderek hızlanıyordu. O nedenle yaşlı insanlar birçok kas problemi yaşamaktaydı. Üstelik kandaki oksitosin seviyesi yaşla beraber azalmaktaydı.

Yapılan çalışma, bilim insanları yaşlı farelere dışarıdan oksitosin verdiklerinde oksitosinin kaslarla ilgili kök hücreleri uyararak kas hasarlarını düzelttiğini ortaya koymuştu (5). Bu bilgiyi öğrendikten sonra Vera'ya çok daha sık sarılmaya başlamıştı. Sonuçta sarılmak, vücutta oksitosin salgılanmasına neden olmaktaydı ve annesinin kas dokusu için oksitosine ihtiyacı vardı. Bir an ailesinin katili olan bir kadına sarılma fikri içinde ürpermeye neden olmuştu. Bu ürpermeyi bile hisseden Galen, kıza daha kuvvetli sarılmıştı. Böylece kızın içindeki soğuğu ısıtabilecekti. Adamın bu sıcak sarılması ile kızın damarlarında dolaşmaya başlayan oksitosin Pia'nın kendisini çok daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Sonsuza kadar kıza sarılı bir şekilde kalabilecek olan adamın sol eli kızın kafasının üzerine gitti ve kısa saçları arasında ge-

sol eli kızın kafasının üzerine gitti ve kısa saçları arasında gezinmeye başladı. Adamın bu dokunuşu ile ikinci bir ürperme yaşadı Tesla. Ama bu sefer yaşadığı ürperme farklıydı. Sanki içine yerleşmiş ve beynini esir almış kötü ruhlar adamın her bir dokunuşuyla vücudunu terk ediyorlardı. Müthiş bir hafifleme hissetmişti. Bir insanın elinin farklı bir insanın kafasının üzerinde gezinmesi saçma bir şeymiş gibi gözükse de aslında adam, kızın çok sevdiği beynini okşuyordu. Sonuçta adamın parmaklarıyla kızın beyni arasında sadece saçlı deri, kafatası ve beyne ait üç zar tabakasından oluşan incecik bir mesafe vardı.

Hem Galen hem de Pia hastane odasındaki yatağın üzerinde aynı anda bir gerçeği hissettiler. Henüz dile getirilmemiş olsa

da artık farklı bedenlerde yaşayan tek bir ruh gibiydiler. Tüm yaşadıklarına rağmen ikisi de şu an için öylesine huzur dolu bir haldeydiler ki eğer imkânları olsa zamanı tam bu noktada durdurmak isterlerdi. Ama birkaç saniyeliğine de olsa unuttukları gerçekler hemen yanıbaşlarında sarılmanın bitmesini bekliyordu. Çünkü bu gerçeklerin de birilerine sarılmaya ihtiyacı vardı ve görünen o ki kolay kolay üzerlerinden ayrılmayacaktı. Tam bu sırada kapının çalması, kendi etrafında hızla dönmekte olan dünyanın, üzerindeki güzel şeyleri etrafa fırlatma isteğinden başka bir şey değildi.

Kapıdan gelen ses ile adam refleksel bir şekilde kızdan ayrıldı.

Sanki ayıp bir şey yapıyormuş ve yakalanmışcasına yataktan kalktı. Ama bunu hızlı bir şekilde değil de oldukça yavaş ve nazik bir şekilde yaptı. Vücudu ne kadar yavaş hareket etse de bu durum yüzünün kızarmasına engel olmamıştı. Galen'in karşısında durmakta olan polis, bölmüş olduğu şeyin aslında ne kadar önemli bir an olduğunu bilseydi asla buna cesaret edemezdi. Polis teşkilatının en önemli isimlerinden birisi, bizzat kendisini arayarak bu soruşturma ile ilgilenmesini istemişti. Bunu yaparken de tüm süreci büyük bir hassasiyet ve saygı içerisinde yürütmesi gerektiğinin altını defalarca çizmiş-

ti. Görünen o ki karşısında yine yasaların üzerinde güce sahip birileri vardı.

Adam kendisini tanıtıp Galen'in elini sıktıktan sonra Tesla ile konuşmaları gerektiğini belirtti. Bu tarz durumlarda olayın merkezinde yer alan kişilerin, üzerinden fazla zaman geçtiğinde yaşadıklarını unutma ya da yanlış hatırlama riskleri vardı. Ne kadar erken konuşurlarsa sonuca o kadar hızlı ulaşabilirlerdi. Hastaneye gelmeden önce dosyaya hızlıca göz attığını ve arada birtakım bilinmeyen boşlukların olduğunu belirtmişti. Galen ise karşısında oldukça mantıklı ve kibar konuşan bu polise Tesla'nın henüz kendine gelmeye başladığını ve o nedenle biraz daha zamana ihtiyaçları olduğunu söylemişti.

52

Galen'in bu ricası normalde polisin asla kabul etmeyeceği bir istekti. Çünkü olayın üzerinden geçen her saniye kişilerin gerçeklik algısını değiştiriyordu. Üstelik kızın ifadesini almaya engel olacak herhangi bir sağlık sorunu da yoktu. Ama telefonda kendisine açıkça belirtilen nedenler yüzünden beklemekten başka seçeneği yoktu.

"İki saat o zaman. Sanırım hanımefendinin toparlanması için bu süre yeterli olacaktır."

Galen, adamın kendisini süre ile sınırlandırmasına bir miktar sinirlense de polisin üzerindeki baskının da farkındaydı. Bununla birlikte iki saat oldukça ideal bir zaman sayılırdı. Polise anlayışı için teşekkür etti. Kendisi o an farkında olmasa da Pia içinden Galen'e teşekkür ediyordu çünkü yaşamış olduğu acılar çok önemli bir gerçeği unutmasına neden olmuştu. Kız kendisi açısından inanılmaz bir denklemin içine düşse de polise tam olarak ne anlatacaktı? Neticede kendisini bulduklarında, biri boğazı kesilmiş, diğeri ise kalbinden vurulmuş iki cesedin kanları arasında yatıyordu. Üstelik cesetlerden biri ülkenin en çok aranan adamına aitti. Tüm bu düşünceler bir

anda beynine hücum edince zaten iyice kararmış olan içine bir kat daha siyah boya çekilmişti sanki. Kızın bakışlarından, kafasının içinde dönenleri tahmin eden Galen yine yatağın kenarına oturdu.

"Meraklanma. Kimse seni hiçbir şeye zorlayamaz. Korkmana gerek yok. Artık sürekli yanında olacağım." dedi ve kısa bir duraksamadan sonra da hemen ekledi, "en azından sen izin verdiğin süre boyunca".

Adamın sözleri, kızın içindeki karanlığı azıcık da olsa aydınlatmıştı. İçinde bulunduğu koşullar ne kadar zor gözükse de Galen gibi müthiş bir güç vardı yanında. Yaşadığı her şeyi Galen'e anlattığında adamın en uygun çözümü bulacağından emindi ama abisinin son sözleri bir türlü aklından çıkmıyordu.

"Bu anahtardan sakın kimseye bahsetme. En çok güvendiğin kişiye bile" demişti Alef kanlar içinde kucağında yatarken. Tekrar derin bir hüzün kapladı kızın bedenini. Yaşadığı o an ve detaylar aklına geldikçe acısı tekrar nöronları arasında yüzeye çıkmış ve az önce yaşadığı polis korkusunu unutmasını sağlamıştı.

"Kimseye güvenme. Bizler özeliz."

Pia yaşadıklarının tamamını düşününce ilk aşamada abisinin tavsiyesine uyup bu konuyu Galen'e anlatmamaya karar verdi. Sonuçta "ailem" dediği insanlar bile sahtekâr çıkmıştı. Şu an karşısında büyük bir hüzünle kendisine bakan Galen'e tüm kalbiyle güveniyordu ama bu konuyu detaylıca düşünmesi gerekiyordu. Abisinin de dediği gibi kendileri açısından özel bir durum varsa artık çok dikkatli olmalıydı.

Galen, karşısındaki kızın kendi içerisinde ne kadar büyük bir mücadele verdiğinin farkındaydı. Görünen o ki şu an kendisinin bilmediği ama Tesla'nın sahip olduğu birtakım gerçekler söz konusuydu. Muhtemelen bu gerçeklerin bir yerinde İlias da vardı çünkü kızın dibinden hiçbir şekilde ayrılmayan, kızı

koruma çabasıyla her şeyi yapabilecek olan bu adam hâlâ görünürlerde yoktu. Üstelik Tesla hastaneye getirildikten sonra Galen kendisini bilgi vermek için aramıştı ama adamın telefonu kapalıydı. İşte bu gerçekten düşük bir ihtimaldi.

Galen, İlias'ın bu hikâyede nasıl bir rol oynamış olabileceğini aklında bir yere oturtamıyordu. Üstelik Tesla'nın bakışlarından meselenin İlias'ın çok ötesinde, derin bir mesele olduğunun da farkındaydı. Kız, iki cesedin arasında, hiç unutamayacağı

şeylere şahit olmuştu ve Galen şu an o gerçekleri öğrenmek için her şeyi yapardı. Tesla'nın ambulans içerisinde kendisine verdiği anahtar görünümlü nesne ise ayrı bir gizemdi. Kızın içinde hissettiği ikilem şimdilik bu hikâyeyi duyamayacağını anlamasını sağlamıştı. O nedenle şu hayatta en iyi yaptığı şeyi yapmaya karar verdi. Belki sorunun kaynağını bilmiyordu ama

bu durum geçici çözümler üretmesine engel değildi. Kızın bir elini tutup sargıda olan elinin üzerine koydu. Kızın, sargıyı görür görmez yüzünde oluşan endişeli ifadeyi fark etti ve bundan ilginç bir haz duydu.

"Ufak bir kaza sadece" dedi, kız ne olduğunu sormaya fırsat bulamadan. "Beynimin büyük bir kısmı sana ulaşmaya çalışırken beyinsiz kalan vücudumun sebep olduğu ufak bir talihsizlik."

Oysa iki parmağını kırmıştı Galen. Ama bu kırıkların hiçbir önemi yoktu. Sonuçta işlevini sürdürebilen sekiz tane daha parmağa sahipti. Sağlam eliyle cebinden çıkardığı anahtarı kızın

avcuna bıraktı.

"Şu an yeryüzünde en fazla merak ettiğim gizemlerden biri, o evde yaşadıkların. Ama görüyorum ki bu konuda kafanda çözüme ulaşmamış çok önemli sorular var" dedi ve kısa bir süre sessizce bekledikten sonra devam etti. "Senden sadece tek bir ricam var. Kafandaki bu sorulardan kurtulmak istediğin zaman yanında olacağımı bil lütfen. Bu bir dakika sonra da olabilir,

bir yıl sonra da. İnan benim için fark etmez. Sonuçta en başarılı olduğum işin beklemek olduğunu çok iyi biliyorsun."

Pia, avcundaki gizemli anahtara bakıyordu. Daha önce empati konusunda çeşitli bilimsel makaleler okumuştu. Ama Galen'in yaptığı şey bilimle açıklanabilecek bir şey değildi. Ne zaman kafasından bir düşünce geçse adam bu düşünceyi okuyup yapılması gereken şeyi yapıyor ya da söylenmesi gereken şeyi söylüyordu. Sanki kafasının üzerinde sadece bu adamın görebildiği bir konuşma balonu vardı. Belki de gerçekte Galen diye biri yoktu ve sadece kızın görebildiği hayali bir karakterdi. Böyle bir şeyin olma ihtimali karşısında ürperdi. Kız ürperir ürpermez her zaman olan şey oldu.

"Korkma" dedi Galen sanki kızın beynindeki ürpermeyi fark etmiş gibi. Adamın ağzından çıkan cümle kızın daha çok ürpermesine neden oldu.

"Şimdi, önümüzde sadece iki saat var. Polisle ilgili asla endişe duymana gerek yok. Sana tavsiyem, olabildiğince gerçekleri anlatman. Asla yalan söyleme. Eğer bu hikâyede yalan söylemen gereken bir yer olursa, sadece hatırlamadığını söyle. Sonuçta yaşadığın travma o kadar büyük ki kimse seni bu yüzden suçlayamaz. Eğer istersen hiçbir şey hatırlamadığını bile söyleyebilirsin. Ayrıca bu konuda ülkenin en iyi üç avukatı ve ben sorgulamanın her aşamasında yanında olacağız. Yani kimseyle yalnız başına kalmak zorunda da değilsin."

Galen, genç kıza vaat ettiği her konuda samimiydi. Her zaman Tesla'nın yanında olup onu koruyabilecek bir potansiyele sahipti. Çünkü elinin altında muazzam bir güç vardı ve karşısında bu gücü delebilecek bir tehlike görmüyordu ama söz konusu güçler ve dengeler olduğunda yerküre üzerinde büyük bir adaletsiz dağılım vardı. Bazı insanlar açısından devasa büyük olarak algılanan güçler, başka insanların sahip olduğu güçlerin yanında moleküler seviyede küçük kalabilirdi. İşte o an, yatak-

ta oturmakta olan Pia ve Galen henüz bu gerçeğin farkında değillerdi ve sahip oldukları gücün kendilerini koruyabileceğine inanıyorlardı ama çok yakında öğreneceklerdi... İçinde bulundukları hastanenin çok uzaklarında bir yerde, Atlas adındaki bir adam yola çıkmıştı ve her saniye onlara daha da yaklaşıyordu.

Bölüm 51

İkinci Hayatın Uyanışı

Tohum olmanın kaderindeydi karanlık.
Büyüyebilmek için gömülmek gerekiyordu.

Galen, elindeki anahtarı Pia'nın avcuna bıraktığı sırada Meryam karanlığın içerisinde yemek yiyordu. Normalde yemek yapmayı çok seven biri olsa da yemek tüketme konusunda oldukça dikkatliydi. Vücuduna ve güzelliğine olan düşkünlüğü bu konudaki en önemli motivasyonuydu çünkü en büyük korkusu kilolu bir insan haline dönüşmekti. Kilo almaya yatkın olduğunu ilk olarak ergenlik döneminde keşfetmişti ve hayatı-

nın en acı anılarına bu dönemde tanık olmuştu. O günlerde bir yemin etmişti. Asla bir daha kilolu olmayacaktı. İşte bu yemin nedeniyle hayatının geri kalan kısmında masadan hep aç kalktı.

Yani kadını için aç kalmak yeni bir şey değildi. Zaten yıllardır aç olan kadının canı doğru düzgün bir şey yemek istemiyordu ama içine düştüğü karanlığın ortasında artık tek başına değildi. İki kişiydiler ve kadın buna göre yemek zorundaydı. Yıllardır spor salonları ve kozmetik uygulamalarla çok iyi baktığı vücudu zamanla kilo alacak ve karnı iyice şişecekti. Bundan kaçışı yoktu.

Kafasında uçuşan düşünceler içinin daralmasına neden oldu.

Elindeki yemeği bir kenara bırakarak küçük karanlığında bir ileri, bir geri yürümeye başladı. Tıpkı bir mahkum gibi... Bir şeyler yapması gerekiyordu ve ne yapacaksa şimdi yapmalıydı. Yoksa karnındaki bebek büyüdükçe her şey çok daha zor hale gelecekti. "Keşke Tesla da burada, yanımda olsaydı" diye düşündü. Kesinlikle içinde bulunduğu bu saçma durumla ilgili bir çözüm bulurdu Tesla. Bu yüzden kızın zekâsına bayılıyor-

du. Ne zaman bir sorun yaşasa tüm sorunu çözebilecek sihirli cevabı bir anda ortaya çıkarıverirdi. Sanki abisi ve Meryam'a gitmesi gereken tüm zekâ genleri birikerek tek bir seferde Tesla'ya gitmişti. Hem Meryam hem de Uras, okul hayatı boyunca oldukça zorlanan başarısız öğrencilerken Tesla için önüne konan eğitim sistemi zekâsına hakaret gibiydi.

Kafasındaki düşünceler oldukça hızlı hareket etse de Meryam ağır ağır yürüyordu. Sahip olduğu her bir enerjiye sonrasında muhtaç olacağının farkındaydı ve enerjisini oldukça verimli kullanmalıydı. Yaşadığı tüm bu süreçten öğrendiği tek bir gerçek vardı. Kimsenin kendisini bulacağı yoktu. Muhtemelen burada ölecekti. Bir şekilde hayatta kalsa bile kendi başına doğurmak zorunda kalacaktı. Hızla gidip yatağa oturdu. Yine aynı şey olmuştu. Ne planlarsa planlasın sonuç hep aynı kapıya

çıkıyordu. Kendi başına doğurmak fikri âdeta beynine batmış ve bir türlü çıkmak bilmeyen bir kıymık gibiydi. Böylesi bir durumu yaşamak bir yana, düşünmek bile kadının içinde devasa bir karanlık oluşturuyordu.

Ne kadar gömmeye çalışsa da o düşünce yine beyninde dirilmişti. Belki de içinde bulunduğu koşullar içerisinde en mantıklı olanı yaşamına son vermekti. Çocuğunu doğururken ölmek yerine şimdiden bu acıyı sonlandırmak çok daha uygun olurdu. Ama kadın bunu yapamayacak kadar korkuyordu ölümden. Hem böyle bir ortamda kendisini nasıl öldürebilirdi ki! Bir insan, iradesiyle yemeyi ya da içmeyi keserek ölebilir miydi? İnsanın ölümü düşünürken bile canını acıtmayacak bir yöntem araması gerçekten ironik bir durumdu. Daha da önemlisi içinde, çok derinlerde bir yerde hâlâ bir umut ışığı vardı ve bu ışığın yaşamasını sağlayan Tesla'ydı. İnatçı kız kardeşi bu tarz durumlarda mücadeleden asla vazgeçmezdi. Meryam, karanlıkta yanmaya çalışan ateşini kız kardeşi sayesinde hayatta tutmaya çalışsa da Tesla'nın tam o sırada bir hastane yatağında Pia olarak uyanacağını asla bilemezdi.

59

Karanlıkta hapsolduğu kısır döngü içerisinde yine aynı şeyler olmuştu. Önce derin bir korku ve umutsuzluk, ardından minik bir ışık ve umut; ardından yine karanlık. Ne zaman bir şeyler yapmak için düşünmeye çalışsa sanki bir el beynini tutup önce kaynar su dolu, hemen ardından da soğuk suyun olduğu bir kovaya sokup duruyordu. Tam anlamıyla işkence gibiydi. Ama daha da ilginci kadın bu işkenceye alışmıştı. İnsan fizyolojisinin en çılgın özelliklerinden biri de buydu. Şartlar ne olursa olsun bir şekilde hayata adapte olmayı başarıyordu. Çünkü yaşam denen şey o kadar mükemmel bir şarkıydı ki her türlü zorluğa adapte olabilirdi insan.

Zor şartlar ve adaptasyonu düşünen beyni, kız kardeşiyle yaptıkları ilginç bir tatil macerasını getirmişti aklına. O zamanlar

Perit yoktu ve tatil rotasını belirleyen genellikle Tesla oluyordu. İşte böyle bir tatil sırasında yaşadıkları saçma bir şanssızlık nedeniyle geceyi oldukça kötü bir otelde geçirmek zorunda kalmışlardı. Meryam'a göre bu yerde beş dakika yaşamak bile imkânsızdı. Şimdi içinde yaşadığı mezarı düşününce yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu. Ünlü Ekstremofil Oteli. Aslında otelin gerçek adı bu değildi. Kadın, otelin bir adı olup olmadığından bile emin değildi ama Tesla'nın anlattıklarından sonra otele bu ismi vermişlerdi.

Meryam yatağa uzandı tekrar. Sanki Tesla'nın sesi kulaklarındaydı. Ablasının "İnsanlar burada nasıl yaşayabilir ki" tespitinden sonra "İnsan o kadar bencil bir canlı ki bu topraklarda sadece kendisinin yaşadığını sanıyor sevgili ablacığım" diye başlamıştı anlatmaya. Meryam, kızın söylediklerini hatırlamaya çalıştı. İnsanın bir saniye bile hayatta kalamayacağı yerleri evi olarak kullanan birçok canlı olduğundan bahsetmişti Tesla. Bu canlılar için koşulların ne kadar ekstrem olduğunun hiçbir önemi yoktu. O nedenle bilim dünyası bu çılgın canlılara *ekstremofil* adını vermişti. Bu kelime "ekstrem, yani uç koşulları seven" gibi bir anlama sahipti.

60

İnsanın yaşamasını doğrudan etkileyen sıcaklık, yüksek basınç ya da radyoaktivite gibi etkenler bu canlılar için pek de bir şey ifade etmiyordu. Mesela bazı canlıların (*Arkebakter ve Eubakter*) sıcağı sevdiğini ve yaklaşık 100 °C sıcaklık civarında bile yaşayabildiklerini anlatmıştı Tesla. Hatta şu an adını hatırlamadığı bir bakteriden daha bahsetmişti. Kardeşinin söylediğine göre bu bakteri (*Deinococcus radiodurans*) insanı öldürmek için yeterli olan radyasyon dozunun neredeyse 1.000 kat fazlası altında bile hayatına devam etmekteydi. Okyanusun en derin noktasını (*Mariana Çukuru, suyun 10.898 metre altı*) bile kendisine ev olarak seçmiş canlılar vardı. Yani yaşam denen mucize her zaman bir şekilde yolunu buluyordu (6).

Aslında bu çılgın canlılardan biriyle çok yakında tanışmışlardı. Kocasının içinde, onlarla beraber uzun bir süre yaşamıştı bu canlı. Perit'in sigara ve alkole oldukça düşkün olduğu dönemlerde midesi ile ilgili ciddi sorunlar ortaya çıkmıştı. Hastaneye gittiklerinde adamda ülser olduğu tespit edilmişti. O akşam Tesla onlara ülseri anlatırken çok ilginç bir bakteriden bahsetmişti. Normalde mide içinde besinleri sindirmeye yarayan sıvı oldukça asidikti. Bu sayede birçok besini parçalayabiliyordu. Hatta yiyecekler aracılığıyla ağzımızdan içeri girebilen birçok mikroorganizma yine bu sıvının içinde yaşama veda ediyordu. Midenin içi tam anlamıyla cehennem gibi bir yerdi. Ama böylesine bir cehennemde bile yaşayabilen bir bakteri vardı. Normalde içine giren etleri oldukça güzel sindiren midemizin kendisi de bir et olmasına rağmen bu asit nasıl oluyordu da midenin kendisini sindirmiyordu? Kız kardeşinin anlattığına göre midenin iç yüzeyi tükürük benzeri bir sıvıdan oluşan mukus tabakası ile kaplıydı. İlginç bir şekilde bu tabaka mide içindeki asidin mide duvarına temas etmesini önlüyordu. Ama bakterinin biri (*Helicobacter pylori*) bir şekilde mide duvarındaki mukus tabakasını delerek asidin mideye zarar vermesine neden oluyordu (7).

61

Meryam gözlerini açıp önündeki loş karanlığa sinirli bir şekilde baktı. Küçücük, belki de hiçbir amacı olmayan canlılar bile sıcağa, radyasyona ve çok daha ekstrem koşullara rağmen hayata tutunabiliyorken kendisinin bu denli çaresizce davranmasına öfkelenmişti. İçinde oluşan öfkenin bir kısmı muhtemelen bu hikâyeyle beraber hatırladığı Perit yüzündendi. Her şey geri zekâlı kocasının salak tercihleri yüzünden gelmişti başına. Belki bir gün yine Alef ile yolu kesişebilirdi ama Perit eğer böyle bir ahmaklık yapmasaydı Meryam asla bu kadar ileri gitmezdi. Kız kardeşi ile doğacak çocuğunun odası için alışveriş yapmak varken yerin altına gömülmüş, başına gelecekleri bekliyordu.

Hissettiği öfkeyle beraber böbreküstübezlerinden salgılanan adrenalin, uzun süredir hareketsiz yatmaktan sıkılan damarlarının içinde olabildiğince hızlı dolaşmaya başladı. Mücadele edecekti ve bir şekilde bu mahzenden çıkmayı başaracaktı. Bunu kendisi için yapmasa bile karnındaki çocuğu için yapacaktı. Geceleri rüyasında defalarca görmüştü. Oğlu olacaktı ve oğlu için bunu başaracaktı. Elleri karnına gitti. Oğlundan güç almaya çalıştı çünkü şu an karnının içinde gömülü bir halde bulunan oğlu hayatının en büyük mücadelesini veriyordu. Meryam çocuğu olması için sadece çabalamamıştı, hemen hemen bulduğu her kitabı okumuştu. Hatta bu da yetmezmiş gibi merak ettiği her soruyu Tesla'ya sormuştu.

İlk başlarda hamile kalamadığı için çok fazla üzülmüş ve kendisinde ya da Perit'te bir sorun olduğunu düşünmüştü. Ama sonra araştırmaya başladığında aslında hamile kalma ihtimalinin ne kadar zor ve mucizevi bir süreç olduğunu anlamıştı. Spermin yumurtaya ulaşması muazzam zorlukta bir yolculuktu. Normalde kadınların yumurta sayısı sınırlıydı ve belli bir yaşa kadar her ay bir tanesini kullanıyorlardı. Daha da ilginci yumurta olgunlaştırılıp ortama bırakıldıktan sonra yaşayabilmek için yaklaşık yirmi dört saati vardı. Eğer yirmi dört saat içinde keşfedilemezse büyük bir ihtimalle sonsuza kadar yok

olacaktı. Erkekte yer alan sperm hücresinin kadın vücudundaki tek bir yumurtayı bulması neredeyse Mars'ta su bulmak kadar zor bir süreçti. Zaten onun için kadının tek bir yumurtasına karşılık erkekten gelen sperm sayısı 200 milyon civarındaydı. 200 milyon kâşif hücrenin, ruh eşini bulmak için çıktığı bu yolda sadece çok az bir kısmı yumurtaya ulaşabilmekteydi. Yumurtanın bir günlük ömrüne rağmen spermler dört-beş gün canlı kalabiliyorlardı. Aklına gelen bilgilerle beraber Tesla'nın sesi de kafasının içinde yankılanmaya başladı.

"İnanılmaz bir şey Meryam. Özellikle de spermler ve yumur-

tanın ilk karşılaşma anı. Normalde yumurta hücresi insan vücudunun en büyük hücrelerinden biri ve sperm yumurtanın yanında minicik kalıyor. Yumurtayı ilk gördüğünde spermin yaşadığı şaşkınlığı düşünsene. Tıpkı masallardaki gibi, sevdiğine ulaşabilmek için bu devasa kürenin içine girmek zorunda. Tek sorun yalnız olmaması. Binlerce sperm hücresi yumurtanın üzerine yapışır çünkü varoluş nedenleri bu kürenin içinde saklıdır. Fakat bu küreye girmek hiç de kolay değildir. O nedenle spermler, yumurtanın yüzeyindeki sert tabakayı eritecek bir enzim salgılayarak içine girebileceği bir delik oluştururlar. Kimbilir, belki de yumurtanın canının yandığı ilk olay budur. Olur da bir sperm bu delikten kendisini içeri bırakırsa işte o an bir mucize olur."

"Düşün Meryam. Büyük bir küre ve bu küre etrafında içeri girmeye çalışan binlerce sperm var. Tek bir sperm içeri girmeyi başardığında ne olur biliyor musun? Yumurtanın dış kısmında anında birtakım kimyasal değişiklikler meydana gelir ve yumurtanın etrafında hiçbir şekilde delinemeyecek bir tabaka oluşur. Böylece diğer spermlerin hiçbiri yumurtaya giremez. Hani *İnsanlar birincinin ismini bilir, ikinciyi kimse tanımaz* diye bir laf vardır ablacığım. İşte dışarıda kalan bu spermlerin başına gelen tam da budur. Yaşam denen mucizeye kavuşamayacak binlerce hüzünlü isimsiz, var olmadan yok olurlar. Çünkü yumurta ruh eşine kavuşur kavuşmaz kalbini ve içini diğer tüm âşıklara kapatır. Sonrasında ise hayatında görebileceğin en mükemmel şey olur. Sperm ve yumurta sahip oldukları genetik materyallerini serbest bırakır. Özgür kalan genetik materyaller de yıllarca kavuşmayı bekleyen iki âşık gibi birbirlerine sarılıp harika bir dansa başlarlar. Öyle bir danstır ki bu Meryam, sonunda iki âşık, sahip oldukları tek şey olan genetik materyallerini birbirlerine hediye ederek tek bir ruh haline dönüşürler."

Meryam'ın gözünden yaşlar akıyordu. Var olmadan yok olan

isimsizlere mi ağlıyordu yoksa içinde gerçekleşmiş dünyanın en romantik buluşmasına mı, bilmiyordu. Emin olduğu tek şey içinde mükemmel bir mucizenin yaşandığıydı. İnsan denen canlının bir türlü anlamadığı muazzam bir mucize. Yaşamın oluşumu. İşte, şu an oğlu bunu başarmış, ilk dansını yapmıştı.

"Birbirleriyle birleşen bu kutsal, iki genetik ruhu taşıyan kürenin adı ne biliyor musun?" diye sormuştu Tesla. "Zigot. Muhtemelen bu kelimeyi daha önce duymasan da zigon kelimesini biliyorsundur. Zigon kelimesi 'iç içe geçmiş' anlamına gelir. Aslında zigot kelimesi de aynı kökten geldiği için benzer bir anlam taşımakta. Yani kabaca söylemek gerekirse zigot kelimesi 'birbirine bağlı' demek. Çünkü anneden gelen genetik materyal ile babadan gelen genetik materyal sonsuza kadar birbirlerine bağlanmışlardır artık. Söylesene bu bağlılığı anlatacak daha güzel bir kelime olabilir mi?"

"Biliyorsun uterusun tepesinde boynuz gibi gözüken iki tane fallop tüp var. Şimdi, bu bahsettiğim olayların hepsi burada gerçekleşti. Zigot, fallop tüp içinde uterusa doğru giderken bir anda bölünür ve tek bir küreyken birbirine yapışık iki küre haline gelir. Sonra yolculuğuna devam ettiği sırada bir kere daha bölünür ve bu sefer birbirine yapışık dört top halini alır. Bu bölünme katlanarak devam eder ve bir süre sonra birbirine yapışık topların olduğu garip bir nesne ortaya çıkar. Dışarıdan bakıldığında tıpkı bir dut gibi gözüktüğü için bu haline Latince

dut anlamına gelen bir kelime verilmiştir (morula). Bu yolculuğun uterusa ulaşması yaklaşık üç-beş gün sürmektedir."

"Uterusa ulaştığında yaklaşık 100 topun birbirine yapıştığı garip görünümlü bir hal alır. İşte burada karşımıza inanılmaz bir görüntü çıkar. Dut görünümlü birbirine yapışık toplar önce uterusun duvarına yapışır, sonra da bu duvar içerisine gömülür (8). Nasıl ki bir tohumu büyümesi için toprağın içerisine gömersin, işte burada olan şey tam da bu. En kıymetli hazineni uterusun içine gömerek ona emanet edersin. Yani birbirini

ni uterusun içine gömerek ona emanet edersin. Yani birbirini gördüğünde çılgınca dans edip bir bütün olan iki âşık yaklaşık altıncı günün sonunda bir tohum gibi gömülür. Çünkü tohum olmanın kaderindedir karanlık. Büyüyebilmek için gömülmek gerekir."

Yumruklarını sıktı Meryam. Karanlık odanın ortasında durarak kafasını yukarıya kaldırdı. Oğluyla aynı kaderi aynı anda yaşıyordu. Oğlu şu an karnında bir yerlere gömülü büyürken, kendisi de bu mahzene gömülmüştü. Ama burası asla mezarı olmayacaktı çünkü Meryam da bir tohumdu ve buradan büyüyerek, çoğalarak çıkacaktı. Bu heyecan ile kalbi daha hızlı atmaya başladı. Az önce kafasında kendisini nasıl öldüreceği ile ilgili fikirler bir anda o kadar uzak gözüktü ki gözüne, kendisi bile nasıl olup da bu kadar saçma şeyler düşünebildiğine şaşırdı. Her saniyesi bir mucize barındıran hayatı sonlandırmanın ahmaklığını düşündü. Kollarını iki yana açtı ve düşünmek için gözlerini kapadı. Sanki içerisinde bulunduğu odanın karanlığı yetmiyormuşçasına.

Bölüm 52

Kranialin Haberi

Yeterince uzağa yolculuk edersen,
kendini bulursun.

Bulut Atlası - David Mitchell

Adam yavaşça telefonu masaya bıraktı. Boşta kalan eline baktı. Elinin titremesi, duyduğu haberden mi kaynaklanıyordu yoksa yaşlılığından mı bilemedi. Derisinin iyice kırışmış görüntüsü canını sıktı. Âdeta yaşadığı her bir yılın katlantıları gözünün önünde bir kanıt gibi duruyordu. Tam yetmiş üç yıldır hayattaydı ve artık her an ölebilecek bir yaştaydı. Ölümden kesinlikle korkmuyordu ama şu sıralar en çok sorguladığı şey, sıradan bir yaşam sürmesi durumunda nasıl bir hayatının olacağıydı.

Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. O yüzden de düşünmek anlamsızdı. Ama son dönemde üzerindeki işler epey azaldığı için daha fazla düşünmeye ve sorgulamaya başlamıştı. Elinde bir hayat hakkı vardı; o da bu hakkı bir amaca, yüce bir davaya adamıştı.

Az önce telefonda Atlas ile konuşmuştu. Normalde yaşlı adam kural gereği önemli konuların hiçbirisini telefonda konuşmazdı. Zaten yaptıkları, bir konuşma da sayılmazdı. Atlas sadece iki kelime söyleyip telefonu kapatmıştı. Telefonu dinleyenler için hiçbir şey ifade etmeyecek bu iki kelime yaşlı adam için çok büyük önem taşıyordu. Aldığı haber adama resmen tekrar yaşadığını hissettirmişti. Uzun zamandır sürdürdüğü sakin yaşam nedeniyle kalbi artık iyice yavaş atıyordu. Sanki kalbi de geriye çok az atım hakkının kaldığının farkındaydı. Ama bu haber ile uzun zamandır hissetmediği kalbini göğsünün içinde tekrar hissetti. Bir an damarlarının içinde dolaşmakta olan

adrenalin ve kortizolü düşündü. Demek ki böbreküstübezleri

hâlâ çalışıyordu. Her ne kadar bu hormonlar ve artan kalp hızı bir miktar başını döndürse de bu hissi çok özlemişti, gençlik zamanlarını yeniden yaşıyormuş gibiydi.

Yaşlı adamın telefonda duyduğu iki kelime herkesin çoktan unuttuğu, sadece efsane olarak konuşulan ve yıllar önce top-

rağın altına gömülmüş bir bilgiydi. Ama bugün o bilginin gömüldüğü yerden yeşil bir filiz çıkmıştı âdeta. Gerçekten böyle bir şeyin olması mümkün müydü? Üzerinden neredeyse yirmi yıldan fazla zaman geçmişti. Bu yıllar içerisinde her şey çok fazla değişse de o dönem efsane işlerin başarıldığı harika yıllardı. Bir an o yılları ve başardıkları tüm mükemmel işleri düşündü adam. Kendilerine verilen bu kadim emaneti en iyi şekilde taşıyıp korumuşlardı. Geçmiş dönemin Origon'ları tüm bu yapılanları görebilselerdi, kendileriyle büyük gurur duyarlardı muhtemelen. Yıllardır verilen mücadele çok büyüktü ve ilk kez zafere bu kadar yakınlardı. Bu sefer yakın geçmişte yaptıkları hatayı yapmayacaklardı.

Adamın yaşlı gözleri hâlâ titremekte olan eline bakarken kafasının içindeki düşünceler hızla yer değiştiriyordu. Elinin altında muazzam bir güç olan bu adamın, kendi elini kontrol etmedeki başarısızlığı hayatın ironisi gibiydi. Sonuçta elini oluşturan kas, kemik ve doku onundu. Diğer taraftan beyin ve eline gelen tüm sinirler de adama aitti. Ama tüm bunlara rağmen eli kendisiye dalga geçer gibi sürekli titriyordu. Yaşadığı bu aciz durum nedeniyle öfkelenen adam, hızla daldığı düşüncelerden çıkarak gerçek dünyaya döndü.

İçinde oluşan öfkenin de etkisiyle titremeyi engellemek için hemen eliyle oturduğu sandalyenin kenarını tuttu. Az önce deli gibi titreyen eli bir anda durmuştu. İşte o an yaşadığı en büyük pişmanlıklarından birini tekrar hissetti. Ölümüne artık sayılı zamanın kaldığı şu günlerde bu gerçek bir türlü kafasından çıkmıyordu. Aslında adamın şu an ihtiyacı olan yegâne şey, yaşlı ellerinin titremesini sonlandıracak, tutabileceği bir

başka eldi ama böyle bir elin hayatına dokunmasına izin vermemişti.

Yaşlı adamın sayısını bilmediği kadar çok sayıda çocuğu vardı ama hiçbir zaman bir eşi olmamıştı. Çünkü hayatını adadığı

bu görevin ve içinde bulunduğu topluluğun kuralları çok netti. Neon içinde aşk ve evlilik gibi tüm insani zaaflar yasaktı. Kurallara göre, genetik materyalin mümkün olduğunca çok yayılması gerekiyordu ama aşk denen hastalığa asla bulaşılmamalıydı. O yüzden adam ne tek bir çocuğunu gördü hayatı boyunca ne de çocuklarının anneleriyle tanıştı. Oysa şu an yanı başında elini tutan biri olsaydı bu titremeler çok daha katlanılır olabilirdi.

Son dönemde bu düşünce iyice beynini kemirmeye başlamıştı. Tüm insanlığın neredeyse üzerine inşa edildiği bir fizyolojik fenomen olan aşk kavramını yaşamasına izin verilmemişti. Bir kadına dokunmanın, ona sarılmanın, onu öpmenin ne demek olduğunu deneyimlememişti. Sanki çok büyük bir pişmanlığı hatırlamışçasına oturduğu yerden kalktı. Düşüncelerinden uzaklaşmak istercesine hızla yürüdü odanın içerisinde. Sonuçta insanlık için, bu gezegen için birilerinin fedakârlıkta bulunması gerekiyordu. Neon'un varoluş amacı zaten buydu ve adam da kendisini Neon'a kayıtsız şartsız teslim etmişti. Olay bu kadar basitti. Az önce düşüncelerinde hissettiği zayıflıkları tümüyle yaşlılığına bağladı. Şimdi yapması gereken tek şey, geçmişi sorgulamak yerine inşa edecekleri geleceği düşünmek olmalıydı.

Yaşlı adam, başasistanını yanına çağırdı. Kendisinin önemli bir toplantıya gideceğini, o nedenle de bu akşamki vaazı onun vermesi gerektiğini belirtti. Başasistan, anladığını gösteren bir şekilde adamın önünde eğilerek odayı terk etti. Daha sonra içeri elinde bir takım elbise ile bir başka asistan girdi. Hızlıca, ayakta duran yaşlı adamın yanına gitti ve adamın üzerindeki kıyafetleri olabildiğince dikkatli bir şekilde çıkarmaya başladı. Yaşlı adam, karşısındaki aynadan yarı çıplak vücudunun yansımasını gördüğünde bir kere daha zamanın acımasızlığını hissetti.

70

Vücudunun görünen kısmındaki hemen her bölge enkaz alanı gibiydi. Adam kıyafetleri giymesine yardımcı olan asistana baktı. Muhtemelen en fazla on yedi yaşındaydı. Diğer tüm asis-

tanlar gibi oldukça sağlıklı bir vücuda sahipti. Asistanın gencecik ve pürüzsüz elleri adamın vücudundaki kırışıklıkların daha da acımasız gözükmesine neden oluyordu. Buna katlanamayan adam, tek bir işareti ile kendisinin giyineceğini belirterek asistanı yanından uzaklaştırdı.

Yaşlanmış vücudunun çirkin görünümünden o kadar çok tiksiniyordu ki kıyafeti normalden daha hızlı bir şekilde giymişti. Bu kıyafeti çok seviyordu. Derisindeki kırışıklıkları kumaşla örten adam, aynadaki görüntüsünden memnun gözüküyordu. Geriye kalan tek taraf yüzündeki kırışıklıklardı. Ama kaç yaşında olursa olsun sahip olduğu gözler tıpkı gençliğindeki gibiydi. Hırs ve enerji dolu yeşil gözleri o kadar dikkat çekiciydi

ki yüzündeki kırışıkların görülmesine izin vermiyordu. Sokakta gördüğünüzde dünyanın en sıradan yaşlılarından biri gibi gözükecek bu adam, yerkürenin kaderini kalıcı olarak değiştirebilecek birkaç sayılı insandan birisiydi. Muhteşem Alhazen. Taşıdığı ismi sonuna kadar hak edecek başarılara imza atmış örnek bir savaşçı.

Normalde dünyanın kaderine etki edebilecek büyüklükte devletler, şirketler ya da aileler vardı. Bunların bazılarını herkes bilirdi bazılarını ise hiç kimse bilmezdi. Neon, hiç kimsenin varlığını bilmediği çok büyük gizli bir güçtü. En tepesinde yer alan karar verici, kutsal kişiye Origon denirdi. Yaşlı Alhazen ise Origon'un etrafındaki on iki ayrıcalıklı kişiden biriydi. Neon hiyerarşisinde Origon'a doğrudan bağlı, üstdüzey on iki yeminli takipçi, *kranial* olarak adlandırılırdı. Alhazen belki de on iki kranialin en önemlisiydi. Birçok kişinin anlattığına göre istese zamanında kendisi de Origon olabilirdi ama adam bunu tercih etmemiş ve kranial olarak yoluna devam etmişti.

71

Evden çıkarken etrafındaki asistanlara yapmaları gereken şeyleri hatırlattı. Yaşlandıkça değişen vücudunda hoşuna giden

belki de tek şey sesiydi. Her geçen yıl, ses tellerine daha bir derinlik katmıştı. Gün sonunda topluluğa verdiği vaazların çok güçlü olmasında kelimeler kadar ses tonu da etkiliydi. Yine de eskisi kadar konuşmasını gerektirecek durumlar kalmamıştı. Gününün büyük bir kısmı sessizlik içerisinde kitapları arasında geçiyordu. Belki de yaptığı en güzel sohbetler bu kitapları okurken beyninin içinde dönen sohbetlerdi ve bu sohbetler için ses tellerini kullanmasına gerek yoktu. Özellikle son zamanlarda Neon'un geçmişi üzerine yazılanları okumak Alhazen için âdeta bağımlılık olmuştu. Uzun saatler bu geçmişe dalıp gidiyordu. Hatta bazen yemek yemesi gerektiğini asistanları hatırlatıyordu.

Uzun bir yolculuk yapmayalı epey bir zaman olmuştu. Önün-

deki yol ve seyiven yaşlı organları için oldukça yorucu bir mace-ra sayılırdı. Ama öğrendiği bilgi, teknolojik aletler aracılığıyla iletilemeyecek kadar önemliydi. Atlas ile olan görüşmeleri şifreliydi ve Atlas bile gerçekte neyi keşfettiğini bilmiyordu. Tek bildiği, keşfettiği şeyin Neon için çok önemli olduğu gerçeğiydi. Dışarı çıkmadan önce hızlıca sessizlik odasına girdi adam. Işığın oldukça az olduğu karanlık odada kırmızı halının üzerinde yürüyerek bir heykelin önünde durdu. Vücudundan gelen zorlanma ve acıya rağmen dizlerinin üzerine çöktü. Eklemleri ve tendonları adamın yaptığı şeyden kesinlikle memnun değillerdi ve de bunu çok net bir şekilde dile getiriyorlardı.

Dizleri üzerindeki adam, ellerini yüzünün önünde birleştirdi, gözlerini kapadı ve başını hafifçe eğdi. Sessizlik odasında konuşmak yasaktı. O nedenle hareket eden dudaklarından çıkan kelimeler sadece beyninin içinde yankılanıyordu. Ama adamın ne dediğini duymaya gerek yoktu çünkü sessizlik odasına giren kişinin yapacağı tek şey Neon yeminini hatırlamaktı. Neden yeryüzünde olduklarını, düşmanlarının kim olduğunu,

hepsinden önemlisi savaşın artık çok yakın olduğu gerçeğini

hatırlamak için yapılan bir ritüeldi bu. Adamın, dudakları ile şekillendirdiği ses dalgaları daha yayılmadan kaybolacak kadar zayıftı. Eğer ulaşabilecekleri bir kulak olsaydı duyulacak kelimeler şunlar olacaktı:

Post tenebras lux
Nosce te ipsum
Timendi causa est nescire
Si vis pacem, para bellum

Yeminini bitiren Alhazen güçlükle de olsa ayağa kalktı ve Origon'a müjdeyi vermek üzere yola koyuldu. Yolculuğu tıpkı kendisinin de düşündüğü gibi oldukça uzun olacaktı.

Bölüm 53

Davetsiz Otopsi

Duygularım anestezi altında.
Her şeyi görüyorum, her şeyi işitiyorum,
ama artık hiçbir şey hissetmiyorum.

Amin Maalouf

Çocuğu uykusundan uyandıran, ranzanın alt tarafında yatan diğer çocuğun sayıklaması oldu. Vücudu o kadar kuvvetli titriyordu ki ranzanın üstündeki yatak bile sallanıyordu. Aralarına yeni katılmıştı bu çocuk. Açık sarı saçları nedeniyle diğer çocuklar ona *Civciv* adını vermişti. Normalde hepsinin isimleri çeşitli numara ve harflerden oluşuyordu ve birbirlerine lakap takmaları yasaktı ama çocuklar yasağa rağmen bazı arkadaşlarına lakap takmışlardı. İşte bu çocuklardan biri olan Civciv'in vücudu aldıkları eğitime bir türlü adapte olamamıştı.

Sabah yaptıkları eğitimde, kış mevsiminde olmalarına rağmen neredeyse donmak üzere olan bir gölü, üzerlerinde hiçbir kıyafet olmadan yüzerek geçmişlerdi. Gölün uzunluğu yaklaşık 250 metreydi ve çocukların hepsi sadece yedi yaşındaydı. Attıkları her kulaçta gölün soğuk suları kollarını ısırıyormuş gibi hissetmişlerdi. Şu an yattığı yerde deli gibi titremekte olan Civciv, bugünkü eğitimin anısını vücudunda yaşamaya devam ediyor gibiydi. Odadaki diğer tüm çocuklar da bu krizleri defalarca yaşamış ve zaman içerisinde de alışmışlardı. Muhtemelen Civciv de zamanla alışacaktı ama çocuğun titremesi daha da şiddetlenerek devam ediyordu.

Çocuğun dişlerinin tıkırdaması ve ranzadan çıkan sesler diğer ranzalarda yatmakta olan çocukların da gözlerinin açılmasına neden olmuştu. En kötüsü buydu. Gün içinde hem teorik hem de pratikte o kadar zorlu bir eğitimden geçiyorlardı ki uyumak onlar için çok elzem bir ihtiyaçtı. Diğer taraftan gece uyanmak

ve ne koşulla olursa olsun ranzadan kalkmak yasaktı. Tuvaletiniz bile gelse kural çok netti, yataktan çıkamazdınız. Ranzanın üstündeki çocuk da yedi yaşındaydı. Ama vücudu diğer çocuklara göre biraz daha gelişmiş olduğundan daha büyük gösteriyordu. Normalde aralarında bir hiyerarşi olmasa da aynı odada uyuduğu yüz çocuğun içerisinde en etkili olan kendisiydi. En azından diğer çocuklar buna inanıyor ve bu çocuğu seviyorlardı.

Çocuk, yasak olmasına rağmen ranzadan aşağıya atladı. Daha önce böyle bir şey yapmamıştı ve başına neyin geleceğini bilmiyordu. Civciv'in yatağının kenarına oturduğunda çocuğun ateşler içinde yandığını gördü. Teorik eğitimlerde bahsetmişlerdi. Ateşi olan vücudun titremesi daha fazla ısı oluşturacaktı ve bu durumun kişiye zarar verme olasılığı vardı. Bu durumlarda ilk yapılması gereken ateşi düşürmekti. Çocuk dışarıya baktı. Karanlığı beyaza dönüştüren muhteşem bir kar yağışı vardı. Hemen koşup camı açıp dışarıdan aldığı bir avuç dolusu karı Civciv'in yatağına taşıdı. Titreyen çocuğun görüntüsü hiç iyi değildi. Kar ile çocuğun ateşini bir miktar da olsa azaltmaya çalıştı. Tüm bunlar olurken odadaki diğer doksan sekiz çocuğun gözleri kapalı olsa da etraflarında olan şeyin şaşkınlığı içerisindeydiler. Çünkü kurallar çok netti ve asla çiğnenemezdi.

Bir süre sonra yattıkları büyük hangar gibi odanın kapısı açıldı. İçeriye zayıfça, üzerinde önlük olan uzun boylu bir adam girdi. Civciv her şeyden habersiz titremeye devam ederken diğer çocuk hemen ranzaya tırmanıp kendi yatağına girdi ve gözlerini kapadı. Şansı varsa onu görmemişlerdi. Ama Civciv öyle bir ses çıkarıyordu ki sanki "Yasağı çiğneyen kişi burada" der gibi titretiyordu iki katlı ranzayı. Çocuğun gözleri kapalı olsa da adamın adımlarından kendilerine yaklaştığı anlaşılıyordu. Adam hemen yanı başlarında durmuştu, hissedebiliyordu. Muhtemelen adam kendilerine bakıyordu. İnsana dair ilginç bir özellikti. Normalde görme alanında olmasa bile kendisine

bakıldığını anlayabiliyordu. Daha sonra adam tekrar yürümeye başladı. Çocuk gözlerini açıp baktığında adamın pencereyi açtığını gördü. Belki de az önce kendisinin yaptığı gibi kar alıp Civciv'in ateşini düşürecekti. Adam pencereyi ardına kadar açtıktan sonra geri döndü. Pencereden içeri saldıran soğuk rüzgâr bir anda odayı doldurmuştu. Adam, Civciv'in başına geldi ve hızla çocuğun üzerindeki kıyafetleri çıkardı. Daha sonra çocuğu kucağına alıp pencere kenarına doğru yürüdü. Diğer çocuklar kısık gözleri arasından olanları izlemeye çalışıyordu. Civciv, adamın kucağında da titremeye devam ediyordu. Pencerenin kenarına gelen adam tek bir hamle ile kucağındaki çocuğu pencereden dışarı fırlattı.

Tüm odada derin bir sessizlik olsa da çocukların sessiz çığlıklarını duymuş gibiydi adam. Daha sonra hızla geri dönüp bu sefer üst ranzada olan çocuğu alıp aynı şekilde dışarı fırlattı ve pencereyi kapadı. Yatakhaneleri ikinci kattaydı. Dışarıda birikmiş yoğun kar sayesinde sadece kaburgasında bir kırıkla o geceyi atlatmıştı çocuk. Ama Civciv o kadar şanslı değildi. Çünkü daha sonra onu bir daha hiçbir yerde görmediler. Bunun farkında olan çocuk, kırık kaburga acısından daha büyük bir acıyı günlerce hissetmişti. Civciv'in hiçbir suçu yoktu ve kendisi yüzünden ölmüştü. İleride Atlas adını alacak olan çocuk, o gün ilk yeminini etmişti. Pencereden dışarı fırlatıldığında bunu yapan adamın yüzünü net bir şekilde görmüştü. O yüzü asla unutmayacaktı ve eline geçen ilk fırsatta bu adamı öldürecekti.

Kapıya giren anahtar sesiyle birlikte gözleri açıldı Atlas'ın. Bir duvar dibinde, yerde oturuyordu ve dışarısı hafifçe aydınlanmaya başlamıştı. O kadar çok görmüştü ki bu rüyayı, artık nöronları alışmıştı. Çocukluğuna dair yüzlerce acı anıdan sadece bir tanesiydi. Atlas'ın yüzünde duygu durumunu dışarı yansıtmayan bir ifade vardı. Çok dikkatli bakanların göreceği tek şey bitkin görünümü olurdu. Tüm geceyi ayakta geçirmişti. Şimdi beklemesi gerekiyordu ve beklerken vücudu uykuya ye-

nik düşmüştü. Muhtemelen en fazla on beş dakika uyumuştu ama bu kadarcık kısa süre bile kendisini geçmişe götürmeye yetmişti. Rüyasında yere düşerken baktığı yüzü ve ettiği yemini hatırladı. Şimdi olayın üzerinden yıllar geçmişti ve öldürmek için yemin ettiği "penceredeki adamın" emrinde çalışıyordu. Yıllar, Alhazen adındaki bu adamla yollarını kesiştirmişti. Hatta Atlas zaman içerisinde kranial Alhazen'in en gözde optogen askeri olmuştu. Öyle ki Alhazen Neon için en önemli görevlerden birini idare etmesi için Atlas'ı görevlendirmişti.

Kilide giren anahtar ile uyanan Atlas, kapının kapanması ile tam anlamıyla gerçek dünyaya dönmüştü. İlk olarak ellerine baktı. Elinde eldivenler vardı ve her tarafı kan lekesi, doku ve kemik parçalarıyla kaplıydı. Bu görüntüleri daha önce defalarca görmesine rağmen hâlâ içinde bir yerlerde hafif bir mide bulantısı hissediyordu. Yaklaşık 180 santimetre boylarında, oldukça zayıf bir kadın içeri girdi. Kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece elinde kocaman, valiz görünümlü bir çanta olduğunu gördü. Bu kadar zayıf bir kadının elinde bu kadar büyük bir çantanın olması komik bir görüntü oluşturuyordu. Kadın, Atlas'a önce şaşkınlık, sonra hafif bir aşağılama duygusu ile baktı. Daha sonra bakışlarını hızlıca masaya çevirdi. Kadının bakışları ile beraber Atlas'ın bakışları da senkronize bir şekilde masanın üzerine kaydı.

Masanın üzerinde kafası olmayan bir vücudun parçaları vardı. Kollar ve bacaklar bedenden kesilerek ayrılmış ve geriye kalan gövdenin yanına bırakılmıştı. Az önce kendisini hafifçe hissettiren mide bulantısı bir miktar daha belirgin hale gelmişti çünkü masanın üzerinde kendi eseri duruyordu. Şu an hiçbir şey hatırlamıyor olsa da birazdan yaşadığı her şeyi anımsamaya başlayacaktı. Kadın, valizi yere bıraktı. Cebinden çıkardığı mor eldivenleri ellerine taktı. Sanki market reyonunda bir ürüne bakıyormuş gibi dolaşmaya başladı masanın etrafında. Gövdeden

ayrılmış bir şekilde duran sol kolun omuz başına parmağını

değdirdi. Kadının parmağı, kesik kolun omuz başından başlayarak ele kadar ilerledi. Sanki yatakta uzanmış olan sevgilisini uyandırmak için nazik dokunuşlar yapıyor gibiydi. Daha sonra cesedin elini tuttu ve tüm kolu hafifçe havaya kaldırdı. Olabildiğince dikkatli bir şekilde elinde taşıdığı bu kesik kolu, valiz görünümlü çantanın içine bıraktı.

Çantanın açılması ile dışarı çıkan beyaz duman şeklindeki görüntü, çantanın aslında özel bir soğutucu olmasından kaynaklanıyordu. Cesedin sol kolunu aldıktan sonra aynı şekilde sağ bacağını da alarak kolun yanına yerleştirdi. Daha sonra valiz görünümlü çantayı hızlıca kapattı. Eldivenlerini elinden çıkartıp cebindeki bir poşetin içine koyan sarışın kadın, Atlas'a hiçbir şey söylemeden kapıya doğru ilerledi. Tam o sırada yerde, Atlas'ın yanında duran, kendi çantasına benzeyen bir başka çantayı gördü. Kadın büyük bir merakla baktı çantaya. Sanki asıl aradığı şey o çantanın içindeymiş gibi bir bakışı vardı. Ama kuralları Atlas koymamıştı. Sadece sol kolu ve sağ bacağı alacaktı. Kadın elindeki valizle beraber hiçbir şey söylemeden seri bir şekilde odadan ve evden dışarı çıktı. Atlas, az önce odada olan sarışın kadını daha önce hiç görmediği gibi, hayatının bundan sonraki kısmında da bir daha görmeyecekti. Tıpkı birazdan gelecek olan diğer kişi gibi.

Dairede yalnız kalınca gözleri tekrar ellerine gitti. Kurumuş kan, doku ve kemik parçaları aynı şekilde duruyordu. Masanın üzerinde geri kalan vücut parçaları ve vücudun üzerine sürdüğü solüsyondan gelen koku, odanın içindeki havayı daha da katlanılmaz hale getirmişti. Adam şu an nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Masada durmakta olan N0R9'u hangi ara bu hale getirdiğini de hatırlamıyordu ama az sonra hepsi beyninin içine dolacak, her bir anı küçük cam kırıkları gibi nöronlarına saplanacaktı.

Her şey hastane morgundaki keşif ile başlamıştı. Alef adlı kişinin gerçekten de N0R9 olduğunu öğrendikten sonra yapacağı

tek şey, kendisine özenle bildirilen protokole uymaktı. Protokol gereği yerine getirilmesi gereken şeyler normal bir insan için oldukça vahşi bir eylem olacağından içindeki insanı bir şekilde devre dışı bırakmalıydı. Eskiden insanlar bunun için alkol ve madde kullanımını tercih ediyorlardı. Ama bilim çok gelişmişti ve tek bir düğmeye basarak içinizdeki insanı geçici bir süre uyutabiliyordunuz.

Dışarıdan çok normal gözükse de Atlas'ın beyni diğer birçok insandan oldukça farklıydı. Kafasının içinde dışarıdan kontrol edilebilen bir sistem vardı. Bu düzenek sayesinde sadece bir düğmeye basarak beyninde istediği bölgeyi uyarıp istediği bölgeyi baskılayabiliyordu. Bilim dünyası bu yönteme "optogenetik" adını vermişti. Atlas'ın beyni de optogenetiğe göre düzenlenmiş çok farklı bir beyindi. Önceleri beynine ne yaptıklarını bilmiyordu ama zaman içerisinde hepsini araştırmış ve öğrenmişti. Işık aracılığıyla beyni kontrol etmeye yarayan enteresan bir yöntemdi.

Her şey hastane morgunda, Alef'in bulunduğu soğuk çekmecenin önünde düğmeye basmasıyla başlamış, o saniyeden itibaren hiçbir insani duygu hissetmeden, tıpkı bir robot gibi tüm protokolü yerine getirmişti. Işığın etkisi altındayken yaptıklarının farkında değildi ama ışığın etkisi ortadan kalktıktan sonra yaşadığı her bir anı, bir anda beynine doluşuyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi. Yaptığı vahşete dair hatıralar bir *zombi* sürüsü gibi beynine saldıracaktı. İşinden en nefret ettiği anlar ışık etkisi altında yaptıklarını hatırladığı zamanlardı. Adam, çocukluk alışkanlığı olarak sımsıkı bir şekilde gözlerini kapadı. Oysa göreceği tüm görüntüler zaten beyninin içindeki hipokampüs aracılığıyla görünecekti.

Gözlerini kapayan Atlas neler yasadığını çok net bir şekilde hatırlamaya başladı. Elindeki aletin düğmesine bastıktan kısa bir süre sonra oturduğu yerden kalkarak hızla protokolü uygulamaya koydu. Hedef kişinin N0R9 çıkması durumunda uygu-

lamaya konulacak protokol çoktan hazırlanmıştı. Atlas morgda cenazelerin çıkarıldığı kapının hemen yanında kendisi için hazırlanmış arabaya gitti. Arabanın içinden valiz görünümlü büyük bir çantayla tekrar morga geri döndü. Bu andan itibaren çok hızlı olması gerekiyordu. Alef'i bulunduğu çekmeceden çı-

karıp otopsi yapılan masaya yatırdı. Çantanın küçük gözünden çıkardığı mavi renkli solüsyonu adamın üstüne boşaltarak her tarafını ovmaya başladı. Dışarıdan, masaj salonunda çalışan ve fazla müşterisi olduğu için acelesi olan biri gibi gözüküyordu. Kullandığı sıvı özel hazırlanmış bir solüsyondu ve geçici bir süre ısı değişimine karşı izolasyon sağlamaktaydı. Bununla beraber damarlarda daralma yaratarak olası kanamalara karşı koruyucuydu.

Atlas, eğitimi boyunca tıbbın pratik uygulamaları hakkında çok fazla bilgi öğrenmişti. Buna otopsi yapmak da dahildi. Hızla cerrahi setlerin olduğu masaya gitti ve normalde otopsi sırasında kafatasının kesilmesinde kullanılan testereyi eline alarak farklı bir yere, Alef'in boğazına yerleştirdi ve seri bir şekilde kesmeye başladı. Adamın sakin duruşu nedeniyle dışarıdan bakıldığında kestiği şey sanki bir odun parçasıymış gibi gözüküyordu. Yüzünde yaptığı işe dair en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Aksine hipnotize olmuşçasına davranıyordu. Oysa şu an ışığın etkisi geçtiğinden, hatırladığı bu görüntü adamın yüzünde acı çektiğini gösteren bir ifade oluşturdu.

Son hamle ile kafayı gövdesinden ayırdıktan sonra hızlıca kestiği yerlere yine mavi solüsyonu bolca sürdü. Her ne kadar ışığın etkisi altında olsa da ellerinin arasındaki şeyin ne kadar kıymetli olduğunu çok iyi biliyordu. Yukarıdakiler Atlas'ın pek bir şey bilmediğini sansalar da adam çok fazla bilgiye sahipti

aslında. Atlas, elindeki kafayı hemen canta görünümlü bir soğutucunun içine koydu ve kapağı kapattı. Hızla masanın üzerinde duran bedene döndü. Kafası vücudundan ayrılmış bedenin kolları, avuçları yukarı bakacak şekilde hafifçe iki yana açıl-

mıştı. Sanki şaşkınlıkla "Başımı nereye götürüyorsun?" der gibi bir hali vardı. Tam bu sırada yani gece yarısı 03.03'te Atlas'ın bulunduğu morgdan kilometrelerce uzaklıkta, Galen'in evinde uyumakta olan Pia'nın, Alef'in başına gelenler hakkında hiçbir fikri yoktu. Akşamüzeri hastanede polis sorgusunu tamamlayan kız, Galen'in evine gelmiş ve gerçeklerden kaçmak için kendisini uykunun kollarına bırakmıştı.

Alef'in kafasını soğutucu valizin içine koyan Atlas, bedenin geri kalan kısmını alüminyum görünümlü, fermuarlı bir örtü ile sarıp arabaya taşıdı. Hemen sonrasında ortamda çok hızlı bir temizlik yaptı. Alelacele etrafında bir şey unutup unutmadığına bakan Atlas, kafanın içinde bulunduğu çantayı alarak dışarı çıktı. Birazdan buraya hiç tanımadığı bir ekip gelerek bölgeyi en ince ayrıntısına kadar temizleyip gerekli her türlü düzeltmeyi yapacaktı. Bununla beraber Alef için hazırlanmış sahte bir otopsi raporu ve naaşının bir yakınına teslim edildiğine dair resmi belgeler özenle hastane dosyalarına yerleştirilecekti.

Arabaya binen Atlas, sonrasında koltuğun üzerindeki kâğıtta yazılı adrese gitti. Burası kenar mahalle görünümlü garip bir yerdi. Etraftaki evler genellikle tek ya da iki katlı ve oldukça eskiydi. Gecenin iyice ilerleyen bu saatlerinde sokaklarda vücutları ile para kazanmaya çalışan birtakım kadınlar ve onların koruyucuları vardı. Bir de bir şekilde yolu gecenin ortasına düşmüş diğer insanlar. Oldukça uzakta köhne bir evin girişinde durdu Atlas. Hızlıca Alef'in vücudunu ve kafasını içeri taşıdı. Aslında Neon'un merkezine getirmesi gereken asıl şey Alef'in beyniydi. Ama vücudunda da birtakım bilgiler olabilirdi. Asla işi ihtimallere bırakmazlardı. Vücudu odanın ortasında

yer alan masanın üzerine yatırdı. Daha sonra odada kendisi için hazırlanmış çeşitli cerrahi aletleri kullanarak N0R9'un bacak ve kollarını gövdesinden ayıracak bir şekilde kesti.

Şimdi oturduğu yerde tüm bu vahşi sahneler beyninde canlanıyordu. Hiçbir beden böylesi bir vahşeti hak etmiyordu. Aca-

ba Alef yaşarken başına böyle bir şeyin geleceğini düşünebilir miydi? Tüm bu düşünceler içerisindeyken tekrar kapının açıldığını duydu. Hemen ayağa kalktı çünkü protokole göre sırası gelmişti. İçinde Alef'in kafasının olduğu çantayı eline aldı. Bu sefer karşısında 150 santimetre boylarında oldukça zayıf ve sıska bir adam vardı. Atlas bu adamı da daha önce hiç görmemişti. Adam kendisine bir araba anahtarı verdi. Artık burası bu kısa adamın kontrolündeydi. Atlas'ın çok hızlı bir şekilde kutsal emaneti merkeze götürmesi gerekiyordu.

Adam, köhne evden koşar adımlarla çıktı. İçeride kalan kısa adam, gelecek olan diğer iki kişiyi bekleyecekti. Bu kişilerden bir tanesi sağ kol ve sol bacağı, diğeri ise ortada kalan bedeni alacaktı. Daha sonra bu sıska adam burayı temizleyip ne Alef'ten iz bırakacaktı ne Atlas'tan ne de tanımadığı diğer insanlardan... Atlas yeni arabasına bindi. Koltuğun üzerinde yine bir zarf vardı. Sadece kendisinin okuyabileceği bir alfabeyle yazılmış cümleleri gören Atlas hemen arabayı çalıştırıp yola çıktı. Öyle hızlı bir kalkış yapmıştı ki az önce beynine tecavüz eden hatıraları bu köhne evde bırakıp bir an önce kaçmak istiyormuş gibiydi.

Bölüm 54

Tükenmez Kalemin Çilesi

Bizi öldüren stres değil,
strese yönelik verdiğimiz tepkidir.

Hans Selye

İlias elindeki simit parçaları ile güvercinleri etrafına topladığı sırada Pia, hastanenin en üst katındaki özel toplantı odasında karşısında üç takım elbiseli adamla beraber oturuyordu. Galen'in aldırttığı kıyafetler hem bedenine harika bir şekilde oturmuştu hem de renk uyumu ve sadeliği açısından inanılmaz hoşuna gitmişti. Kız masada oturuyordu. Galen ise kızın hemen arkasındaki sandalyede kıza olabildiğince yakın bir şekilde duruyordu. Pia "Ne garip" diye düşündü. "Beni benden daha iyi tanıyan bir adam." Beyninin içinde beliren bu düşünce sanki kafasının üzerindeki bir konuşma balonu içindeymiş ve balon da gerçek tabiatını hatırlamış gibi bir anda uçup gitmişti. Çünkü Galen kendisi ve tüm geçmişi hakkında bir sürü şey biliyordu ama bildiği her şey yalandı. Devasa bir yalanın üzerine kurgulanmış yaklaşık yirmi yıl söz konusuydu. Ne kadar mükemmel biri olursa olsun Galen bile böylesine uçuk bir kurguyu tahmin edemezdi. Bu gerçeği bilen tek kişi vardı, o da artık burada değildi.

Vücudu bir masada kendisini sorgulayacak olan polisi bekleyen Pia'nın beyni bir anda altı saat öncesine gitti. Yıllar sonra yollarının kesiştiği abisi yanı başında öldürülmüştü. Polisler gelene kadar abisinden geriye kalan cansız bedene sarılı bir şekilde yatmıştı, sanki onsuz geçen tüm yılların acısını çıkarmak istercesine. Ama şimdi yoktu. Bir anda bir ürperme hissetti ve Alef'in nerede olabileceğini düşündü. Muhtemelen bir hastane morgunda adli işlemler için otopsisinin yapılmasını bekliyor-

du. Abisini öyle kimsesiz biri gibi ortalıkta bırakamazdı. Varolan ailesinden geriye kalan tek gerçek akrabasıydı. Asla kimsesizler mezarına bir çöp gibi gömülmeyi hak etmiyordu. Oysa Pia'nın kafasından bu düşünceler geçtikten tam on saat sonra Atlas adlı bir dev, abisini altı parçaya ayıracaktı ve bu parçalar dört farklı ülkeye gönderilecekti. Alef'ten geriye toprağa konulacak tek bir parça kalmayacaktı.

Alef'in ölümünü hatırladığında yine kızın gözünden istemsizce yaşlar akmaya başladı. Sol gözünden kendisini boşluğa bırakan damla masaya değmeden, Galen'in eli, olabilecek en şefkatli şekilde Pia'nın sağ omzunun üzerine dokundu. Adamın tüm hassasiyet ve şefkatine rağmen bu dokunuş Pia'nın oturduğu yer-

de hafifçe irkilmesine neden oldu. Çünkü bu dokunuş oldukça derin hayallere dalmış kızı bir anda yüzeye çıkarmıştı. Pia, Galen'i görmese de az önce yaşadığı irkilme nedeniyle adamın yaptığı hareketten pişman olduğunu hissetmişti. Kız, adama bakmasa bile yüz kaslarının bu pişmanlık ifadesini sonuna kadar ifade ettiğini ve kızı rahatsız etmemek için elini hafifçe geri çekeceğini biliyordu. Bunu engellemek için sol elini omzunun üzerinden kalkmak üzere olan Galen'in elinin üzerine koydu.

Kızın eli adamın eline değer değmez Pia yine titremişti. Sanki bu el, kızın içindeki tüm acıyı kendisine çekmek istiyormuş gibiydi. O an farkında olmasa da Galen'in vücudu da benzer bir şekilde ürpermişti. Kızın gözünde birikmeye devam eden yaşlar görüşünü bozduğu sırada karşısında oturmakta olan üç

takım elbiseli adamdan en yaşlısı konuşmaya başladı.

"Meraklanmayın Tesla Hanım. Ne kadar zor bir dönemden geçtiğinizin farkındayız. Yaşadıklarınız hiç kimsenin kolay ko-

lay baş edebileceği şeyler değil. Bunun bilincindeyiz. Sadece beş dakika içinde sizi bu sıkıcı işten kurtarmış olacağız. Hukuki olarak konuşmama hakkınızın olduğunu biliyorsunuz. O nedenle bugün bu hakkınızı kullanmanızı öneriyorum. Konuyla ilgili tanıklığınızı kendinizi iyi hissettiğinizde yazılı olarak

yapmayı talep edeceğiz. Hiçbir şey için kendinizi zorunlu hissetmeyin lütfen. Tüm bu süreci sizi en az yoracak şekilde halledeceğimizden emin olabilirsiniz."

Pia, adamın özenle seçilmiş cümlelerinin ve sesindeki empatinin çok net farkındaydı. Şu an karşısında ülkenin en iyi avukatları kendisini savunmaya hazır bir şekilde bekliyordu. Galen süreçle ilgili her şeyi çoktan ayarlamıştı. O tetiği çeken Pia bile olsa, bu üç avukat sayesinde bir şekilde çıkış yolu bulunurdu. Bir an "Galen olmasaydı şu an ne yapardım" diye geçirdi içinden. Bağımsızlığı hayatı boyunca her bir hücresinde hisseden kızın bir anda bir adama bu kadar bağlı olduğunu hissetmesi garip bir duyguydu. Ama kesinlikle bundan şikâyetçi değildi.

Evet, bu adama bağlanmıştı ama bu bağ, aşkın düğüm attığı bir bağdı. Özgürlüğünü kısıtlamak yerine çok daha büyük bir özgürlüğe kavuşmasını sağlıyordu. Kız, içinde uyanmaya başlayan bu aşkın verdiği hissiyat ile adamın elini daha da kuvvetli bir şekilde sıktı ve avukatlara teşekkür etti.

Yaklaşık iki saat önce odasına gelen polisin, yanında diğer polislerle toplantı salonuna girmesiyle Pia sanki suçüstü yakalanmış gibi hemen elini Galen'in elinin üzerinden çekti. Polisle beraber

Pia'nın düşünmemeye çalıştığı o gerçek de odaya girmişti. Kafası o kadar karışık bir durumdaydı ki hâlâ ne anlatacağını bilmiyordu. Belki de bu durumda olmasının nedeni avukatların

kendisine verdiği güvendi. Konuşmama hakkını kullanacaktı. Zaten anlatmak istese de ne anlatabilirdi ki... Alef'in son sözleri yine kafasının içinde yankılandı: "Unutma, bizler özeliz." Stres hormonlarının vücudunda dolaşmaya başladığını hissetti. Hiç bulunmak istemediği bir toplantıda bulunmanın ağırlığı

çökmüştü üzerine.
Pia, karşısındaki polise baktı. Orta yaşlı, düzgün bir görünüme sahip polisin yüzündeki yorgunluk çok net görülebiliyordu. Anlaşılan adam da en az Pia kadar bu toplantıda olmayı istemiyordu. Pia'nın damarlarında dolaşan stresle ilgili hormonların

hepsi adamın damarlarında da dolaşmaktaydı. Karşısındaki avukatlara büyük bir çaresizlik içinde baktı. Mesleki sorumluluk gereği bu odadan bilgiler ile çıkması gerektiğine inansa da bugüne kadarki deneyimi belki de meslek hayatının en kısa sorgulaması olacağını söylüyordu.
Pia, benzer stresi paylaştıkları için adama karşı bir empati duydu. Zira şu an vücutlarında benzer fizyolojik süreçler yaşanıyordu. Çünkü her ne kadar bilim insanları tarafından tam olarak algılanmasa da stresin vücudumuzda oluşturduğu reaksiyonlar benzerdi. Üstelik bu reaksiyonlar insanların çoğunun inandığı gibi zarar verici değil, oldukça hayat kurtarıcı reaksiyonlardı. İnsanların kendileri için bu kadar kıymetli bir

fizyolojik fenomene bir canavar gibi yaklaşmaları her zaman anlamsız gelmişti Pia'ya. Çünkü hemen herkesin hayali stressiz bir yaşam sürdürmekti. "Stressiz yaşam" diye hayal kuranları gördükçe aklına hep Hans Selye gelirdi. Bu adam 1950'li yıllarda stres kelimesini tıp literatürüne sokan, bu konuda çok fazla çalışma yapan, kısacası stres hakkında en fazla konuşabilecek bilim insanlarından biriydi. Kendisine sorulan "Stressiz bir insan olabilir mi" sorusuna cevabı çok netti. Stressiz bir insan

tabi ki de olamazdı. Çünkü Selye'ye göre stressiz bir insan, ölü insan demekti. Yani yaşayan her şey için bir stres söz konusu olmak zorundaydı (9).

Son yıllarda modern insanın en çok kullanmayı tercih ettiği kavramlardan biriydi stres. Zaman içerisinde bu kavram öyle bir hale gelmişti ki neredeyse hemen her hastalığın nedeni stres olarak gösteriliyordu. Bir anda Pia'nın aklına tıp fakültesi yıllarında fizyoloji hocasının anlattıkları gelmişti. Tüm fizyologların verdiği, o klasik örnekle başlamıştı adam:

"Diyelim ki mağara adamının karşısına bir anda bir kaplan çıktı arkadaşlar. İşte tam o an mağara adamımıza yakından bakarsak çok ilginç şeyler görürüz. Beyinden çıkan emirler hemen böbreküstübezlerine taşınır. Çoğu kimsenin varlığından haberdar

bile olmadığı bu bezler aslında oldukça stratejik bir göreve sahiptir. Böbreklerinizin tepesinde bir şapka gibi duran bu bezlerden adrenalin, noradrenalin ve kortizol hormonları salgılanır. Bu hormonları vücudun alarm sistemi gibi düşünebilirsiniz ve bu hormonlar ile birlikte düğmeye basılmıştır artık. Adrenalin etkisiyle kalp hızlanır ve kortizol ile beraber hücrelerde depolanan glikoz kana verilir. Neden arkadaşlar? Çünkü mağara adamının maksimum enerjiye ihtiyacı vardır. Zira önünde iki seçenek söz konusudur. Ya kaplanla dövüşecek ya da oradan son sürat kaçacaktır. İşte herhangi bir tehlike karşısında vücudun geliştirdiği bu 'savaş ya da sıvış' durumuna 'stres cevabı' denir (10). Yani stres düşünüldüğü gibi baş belası bir durum değil, vücudumuzun doğal fizyolojik tepkilerinden birisidir ve çoğu zaman hayat kurtarıcıdır."

Pia'nın vücudu bir polis karşısında sorguya hazır beklerken beyninin içinde fizyoloji hocasının sesi dönmekteydi. İnsan beynini diğer organlardan ayıran en önemli özelliği de buydu zaten: Zaman ve mekândan bağımsız dilediği yere yolculuk edebilme özgürlüğü.

"Peki arkadaşlar. Burada temel soru şu. Madem bizim için bu kadar hayat kurtarıcı, o zaman stres neden herkesin korktuğu

bir şey? Cevap basit aslında. Mağara adamımız olur da kaplandan kaçabilirse eğer, stres kaynağından uzaklaşan vücudu bir süre sonra denge koşullarını sağlayıp normal hayatına dönecektir. Sonuçta stres anında salgılanan hormonlar sizi sağlam bir mücadeleye hazırlamaktadır. Doğal olarak mücadele sonrası tüketilen şeylerin de yerine konulması gerekir. İşte modern insanın dramı burada başlar arkadaşlar. Çünkü bizlerin stres kaynaklarından kaçabilme şansı yok. Çünkü stres kaynağı olmayacak nitelikte şeylere saçma anlamlar yükleyip sonrasında o yükü üzerimizde taşımaya başladık. Girmemiz gereken sınavlar, bitirmemiz gereken ofis işleri, şehir hayatının yoruculuğu ve evde yaşanan kronik problemler sürekli bir şekilde stres

kaynağı olarak karşımıza çıkmaktadır. Böyle olunca da kısa vadede yararlı olan stres uzun süre maruz kalındığında önemli sorunların ortaya çıkmasına neden olmaktadır."

"İnsan" diye geçirdi içinden Pia. Kendi savunma sistemini bile kendisine karşı kullanabilecek kadar zavallı bir canlı. Bağışıklık başta olmak üzere vücudumuzdaki birçok sisteme zarar verebilen "uzun süreli stresin" beynimiz üzerine de sağlam etkileri vardı. Kronik stres, korku merkezi olan amigdaladaki sinirsel bağlantı sayısını ve aktivite seviyesini artırıyordu. İşte stres anında sürekli hissedilen korku ve kaygı halinin oluşmasının nedeni buydu. Prefrontal korteks beynimizin karar alma merkeziydi ve yargılama, konsantrasyon, sosyal iletişim gibi davranışlardan sorumluydu. Kanda artış gösteren kortizol hormonu buradaki sinaptik bağlantıları ortadan kaldırmakta ve bu bölgenin küçülmesine neden olmaktaydı. İnsanın kendi içinde yarattığı bu kronik stres, beynimizde karar vermeyi ve öğrenmeyi zorlaştırmakta, depresyon ve Alzheimer gibi rahatsızlıklara davetiye çıkarmaktaydı (11).

Tüm bu bilimsel sorgulamalar Pia'nın beyninden aynı anda geçiyordu. Düzenli yapılan egzersiz, meditasyon ve doğada vakit

geçirmenin stres ve kaygıyı azalttığı ile ilgili çok fazla çalışma vardı. "Özellikle de doğa" diye geçirdi içinden Pia. "Gerçek evimiz. Alıştığımız teknoloji bize unutturmaya çalışsa da huzur denen kavramı her anlamıyla hissettiğimiz yegâne yer." Aslında modern insanın en önemli sorunu, normalde stres kaynağı olmayacak şeylere stres kaynağı muamelesi yapmaktı. Böylece bizim kontrol altında tutmamız gereken stres bizi kontrol altında tutuyordu.

Polisin boğazını temizleyerek çıkardığı ses ile bir anda toplantı odasının stres dolu ortamına geri dönmüştü kız. Topluluk içerisinde birinin konuşmadan önce böyle bir ses çıkarmasını her zaman garip bulurdu. Önündeki kâğıda bakan adam, kuracağı cümleleri özenle seçiyormuşçasına konuşmaya başladı.

"Tesla Hanım, açıkçası ne kadar zor bir durumda olduğunuzu tahmin edebiliyorum. Eğer bize yardımcı olabilirseniz elimizden geldiğince çabuk bir şekilde sizi bu prosedürlerden kurtarabiliriz."

Adamın konuşacak çok şeyi vardı ama susmak zorunda kaldı. Çünkü avukatlardan en genç görünümlü olanı müvekkillerinin konuşamayacağı ile ilgili bir sürü kelimeden oluşan boş ama bir o kadar süslü cümleler kurmaya başlamış, bu kadarı bile polisi susturmak için yetmişti. Bir an çok garip hissetti Pia. Aslında hukuk denen şeyin ne olduğunu biliyordu ama ilk kez güçlü bir insan için hukukun nasıl işlediğine şahit oluyordu.

Karşısındaki zavallı polisin bu takım elbiseli adamlar karşısında zerre şansı yoktu. Zaten avukatın cümleleri uzadıkça polisin yüzü ekşimeye başlamıştı.

Pia, adamdaki stres haline eklenen öfkeyi net bir şekilde görebiliyordu. Beyninde amigdala aracılığıyla oluşan öfke hissi âdeta vücudundan dışarıya çıkmak için can atıyordu. Adamın limbik sistemi her ne kadar karşısındaki bu züppe görünümlü adamın boş cümleleri karşısında delirse de frontal korteksi ısrarla

kendisine sakin olması gerektiğini söylüyordu. Çünkü amiri bu konunun ne kadar hassas olduğuyla ilgili kendisini net bir şekilde uyarmıştı. Fakat frontal korteksinden çıkan telkin dolu cümleler, içinde dolaşan öfkeyi hafifletmek adına hiçbir işe yaramıyordu. Pia'nın gözleri adamın parmakları arasındaki tükenmez kaleme kaydı. Belli ki adamın tüm öfkesi dışarı çıkmak için parmak uçlarına toplanmıştı. Zira bu parmaklar tükenmez kalemi öyle bir büküyordu ki kalem âdeta nereden kırılacağını düşünmekteydi. Tam kırılacağı noktada adam sakinleşmeye çalıştığından tekrar eski haline dönüyordu.

Avukatın söyleyeceği cümleler bitmiş ve odayı huzurlu bir sessizlik doldurmuştu. Polis ise kafasında derin bir paradoks içindeydi. Ya önündeki gerçeğin farkında olup konuyu zerre umursamadan, teşekkür edip odadan çıkacaktı ya da idealist

olmanın verdiği o ilginç motivasyonla sorguyu tamamlamaya çalışacaktı. Adamın uzayan sessizliği, bu paradoksun, beyninde sağlam bir savaşa neden olduğunun en önemli göstergesiydi. Bu sırada Pia'nın gözleri hâlâ adamın parmakları arasında can çekişen tükenmez kalemdeydi. Aslında tak diye ortasından kırılsa hem kalem rahatlayacaktı hem de polis. Ama bunun yerine polisin beyninde yaşanan gerilim nedeniyle bir bükülüp bir serbest kalıyordu. Pia bu görüntüye öylesine kaptırmıştı ki kendini, kalemin kırılması ile ilgili beklentisi ilginç bir endişe hissetmesine neden olmuştu. Şu an hayatında endişelenebileceği tonlarca şey varken bir tükenmez kalem için endişelenmek aslında ne kadar saçma bir durumda olduğunun göstergesiydi. Beynindeki birçok nöron aksini istese de hızla gözlerini kalemden uzaklaştıran Pia, o an karşısındaki polisin gözlerini gördü. Gözler, âdeta beynin içinde yaşanan her şeyin dışarıdan izlenebileceği bir çift pencere gibiydi. Adamın gözlerinde öfke, bıkkınlık, tiksinti ve zayıflık ifadelerinin muazzam bir karışımı vardı. Kimbilir görevini yapmaya çalıştığı kaç olayda benzer şeyleri yaşamıştı bu gözler... Tam o sırada polis Pia'nın bakış-

larını hissetmiş gibi kıza baktı. Çok kısa bir süre bakıştılar. Bir bakışmadan ziyade aralarında cümlelerin kullanılmadığı bir dertleşme, içini dökme gibi bir iletişim gerçekleşmişti. Adam şu an içinde bırakıldığı durumdan ve kendisinden nefret ettiğini anlatıyordu kıza. Çünkü sessiz kalmalıydı. Bakması gereken bir ailesi ve sorumlulukları vardı. Sonuçta hayat binlerce kez göstermişti. Doğrunun, güç karşısında hiçbir şansı yoktu. Adamın bakışları karşısında Pia'nın bakışları da sessizliğini sürdürüyordu. Bunun üzerine tüm çaresizliği ile sandalyeden kalktı adam.

"Tamam o zaman. Konuyla ilgili yazılı açıklamanızı bize gönderirsiniz. Tekrardan geçmiş olsun Tesla Hanım."

Olabildiğince büyük adımlarla kapıya yürüdü çünkü bir an önce bu utanç odasından çıkmak istiyordu. Adamın eli kapı koluna değdiği anda Pia'dan "Bir dakika" diye bir ses çıktı. Sadece iki kelimeden oluşan bu ses ile önündeki evrakları toparlamaya çalışan avukatlar, cebinden telefonunu çıkarmaya çalışan Galen ve de en önemlisi eli kapı kolunda olan polis donup kalmıştı. Çok komik bir görüntüydü. Sanki kız doğuştan dilsizdi ve o an gerçekleşen bir mucize ile dile gelip konuşmaya başlamış gibi bakmışlardı kıza. Ama o an için en büyük sürprizi Pia yaşıyordu. Çünkü bu kelimelerin dudaklarının arasından nasıl çıktığını kendisi de bilmiyordu. Sanki içinde saklanan bir başkası vardı ve kızın bedeninden kurtarılmak için bu kelimeleri dile getirmişti. Bu da yetmezmiş gibi herkes kendisine döndüğünde bir anda susup ortadan kaybolmuştu.

Çocukluğundan beri böyleydi. Haksızlığa karşı her zaman bir şeyler söyleme ihtiyacı duyardı. Kelimelerin haksızlığı önleyemeyeceğini bilse bile esirgemezdi cümlelerini. Şimdi de içinde bu his dile gelip konuşmuştu. Haksızlığa karşı o kadar hassastı ki kendi haksızlığına bile karşı durabilecek bir ruha sahipti. Şu an istediği en son şey konuşmak olsa da bunu yapmak zorun-

daydı. Çünkü karşısında sadece görevini yapmak zorunda olan ve kendisine oldukça nazik davranan bu insan, bunları hak etmiyordu. Tek yapması gereken somut gerçeği söylemekti. Ne de olsa bu gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı.

"Alef annemin boğazını kestiği sırada gözümü kapatıp çığlık atmaya başladım" dedi.

Herkes inanılmaz bir masal başlıyormuş gibi kımıldamadan dinliyordu. Polis bile işin büyüsünü bozmamak için elini kapı kolundan çekmemişti. Ama bu sefer daha önce hiç konuşmamış gibi hissettiği için "Konuşmanıza gerek yok Tesla Hanım. Bu sizin yasal hakkınız" diye cümlelerine başladığı sırada Pia'nın eli çok net bir şekilde havaya kalktı. Bu hareket, ücreti oldukça yüksek bir paraya karşılık gelen avukatı bir anda susturmuştu. Pia anlatmaya devam etti.

yani ortadaki avukat, tüm bu süre boyunca sanki hiçbir şey yap-

"Çığlık atıp gözümü kapadım" dedi ve bir anda sustu.

Dışarıdan bakanlar kızın olayı hatırlamasına bağlı duygusal bir duraksama yaşadığını düşünseler de o an Pia'nın beyninde çok daha farklı bir tartışma vardı. İlias'tan bahsetmeli miydi, yoksa dışarıdan görmediği birinin ateş ettiğini mi söylemeliydi? Eğer şu an İlias'tan bahsetmezse sonra bahsettiğinde kuşkulu bir duruma düşecekti. Bir anda ağzını açtığına bin pişman oldu. Az önce polisin beyninde dönen paradoksun bir benzeri kendi beyninde dönüyor, herkes ağzından çıkacak cümleleri bekliyordu. Kızın beynindeki bir grup hücre büyük bir öfkeyle bağırdı. Öyle bir bağırıştı ki bu, Pia "Acaba dışarıdan da duyulmuş mudur" der gibi refleksel olarak etrafına bakındı. Bağıran nöronlar haklı bir şekilde abisinin katilini neden koruduğunu anlamadıklarını dile getiriyorlardı. Beynindeki bir grup nöronda başlayan bu öfkeli isyan bir anda Pia'ya da bulaştı. "Geri zekâlı İlias" diye geçirdi içinden. "Ne işin vardı orada! Neden böyle bir şey yaptın ki!" diye düşünmeye devam etti. İçindeki

öfkenin verdiği enerjiyle cümlelerine devam etti.

"Daha sonra bir silah sesi duydum. Hemen ardından camın patlamasını. Önce a... birden durdu... Neredeyse ağzından "abimin" kelimesi çıkacaktı. Bir an şok oldu ve hemen "Önce Alef'in vurulduğunu gördüm, daha sonra hızlıca dışarı baktığımda ateş eden kişiyi gördüm" dedi.

Kız tekrar sustu. Sanki en iyi arkadaşı İlias'a son bir şans veriyormuş gibiydi. Çünkü Derviş'in kaderi şu an kızın iki dudağı arasındaydı. Ama masal anlatılmaya başlanmıştı bir kere ve Galen de dahil olmak üzere herkes pürdikkat dinliyordu. Kız konuşmak istese de ağzından kelimeler çıkmıyordu. Bir anda yine ağlamaya başladı.

"İlias" dedi. "Dışarıda elinde bir silahla duruyordu."

Kız ağzından çıkan isimle tüm odanın etkileneceğini düşünmüştü. Ama şu an oda içerisinde İlias'ı tanıyan bir tek kişi vardı

ve o da Galen'di. O nedenle gerek polis gerekse de avukatlar sadece dinliyordu.

"Hâlâ inanamıyorum. Oraya nasıl geldi, evi bilmiyordu bile" diye ağlamaya başladı. Ağzından çıkan kelimeyle beraber yapmış olduğu ihaneti çok daha güçlü hissetmişti. Sonuç ne olursa olsun İlias sadece kıza yardım etmek için oradaydı. İşte bu gerçek ile içinde tutmaya çalıştığı tüm enerji kendisini bırakmıştı. Kız hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bunun üzerine Galen hemen yerinden kalkıp kızın yanına oturdu. Polis hâlâ eli kapı kolunda duruyordu. Kızın ellerini avuçlarının arasına alarak sıktı. Daha sonra polise dönerek durumu özetleyen bir konuşma yaptı.

"Tesla'nın bahsettiği İlias denen şahıs hakkındaki gerekli tüm bilgiler tarafınıza iletilecektir. Kendisi normalde Tesla'nın en yakın arkadaşı olup konuyla ilgili her türlü bilgiyi sizinle paylaşmaktan mutluluk duyacağız" diyerek nazik bir şekilde kızı oturduğu yerden kaldırıp odadan dışarı çıkardı. Pia ise ağlaya

ağlaya yürümeye devam ediyordu. Kız sonrasında neden bu kadar çok ağladığını hatırlamayacaktı. İhanetine mi ağlıyordu yoksa abisinin ölümüne mi? Muhtemelen ikisinin karışımı garip bir duyguydu gözyaşlarına neden olan. "Orada olmak zorunda mıydın" diye geçirdi içinden kız yürürken.

Kızın içten sorusu o an dünyanın en haklı sorusuydu. Çünkü İlias'ın o an orada olması, Alef'in hayatına mal olmuştu. Oysa bu sadece bir başlangıçtı ve bu olay birçok insanın hayatını sonlandıracak bir reaksiyonu başlatmıştı. Ama o sırada başlayan reaksiyondan ne Pia'nın ne Galen'in ne de parkta güvercinlerle beraber oturmaya devam eden İlias'ın haberi vardı. Zamanı gelince hepsi öğrenecekti. Bir hastanenin en üst katındaki odada konuşulanlardan habersiz olan İlias, üzerinden fazla zaman geçtiği için Tesla'nın kendisini satmayacağına inanmaya başlamıştı. Fakat birazdan bu hissinde ne kadar yanıldığını anlayacaktı. Sadece anlamakla kalmayacak, bu ihaneti asla unutmayacaktı. İhanetin cezasını da bizzat kendi elleriyle kesecekti.

Bölüm 55

Kuyruk Sokumuna Yolculuk

Hayat bir yolculuktur.
Mutlu olmadığınız duraklarda fazla oyalanmayın.

-Alıntı-

Atlas, bir hastanenin morgunda Alef'i teşhis ettiği sırada, İlias bu hastaneden sadece sekiz dakika uzaklıktaki bir istasyondan kalkmış olan trenin içindeydi. Temet Nosce vakasından sonra acil durumlar için hazırlamış olduğu kaçış planı şu an hiç ummadığı bir meselede kendisine inanılmaz yardımcı oluyordu. Bir an "Bu plan olmasaydı ne yapardım" diye düşündü. Çok

önceden hazırlattığı sahte kimlik ve pasaportlar ile yaklaşık iki saat sonra bu karmaşadan tümüyle uzaklaşacaktı. Aslında adamın yaptığı oldukça cesur bir girişim sayılırdı. Muhtemelen evini basan polis, tüm merkezleri ve sınır noktalarını İlias konusunda bilgilendirmişti. Ama sadece bir sahte kimliğinizin olması aşılmaz görünen tüm bu önlemleri çok kolay aşmanıza yetebiliyordu.

Kopyalama ve çoğaltma teknolojilerinin iyice yaygınlaştığı bir dönemde tek bir kâğıt parçasının bu kadar etkili olmasını hiçbir zaman anlamamıştı İlias. Her ne kadar içinde bir çip olsa da bu kartın sahtesini yaptırmak sadece ne kadar paranız olduğuyla ilgili bir kavramdı. Bir de kime yaptıracağınızı bilmeniz gerekiyordu. Yıllardır internet denen okyanusun en derinlerinde yaşadığı için hemen her konuda tanıdığı ve iletişim kurabileceği bir bağlantısı vardı. Aslında ülkeyi terk etmeden de polisten çok rahat saklanabilirdi ama Pareidolia yazılımı başta olmak üzere Galen'in elinin altında bulunan teknolojik imkânlar ülke dışına çıkmasını zorunlu hale getirmişti.

Yıllardır *Deep Web*'de yaşamak İlias'a çok ilginç deneyimler katmıştı. Bu platformda ülke ya da millet diye bir kavram yoktu. Sistemin içinde iletişim kurduğu kişiler çok farklı ülkelerde çok farklı hayatları olan insanlardı. Buranın kendisine ait bir para birimi bile vardı. *Deep Web*'de hiç kimseye güvenemezdiniz. Çünkü buranın vatandaşları bilgisayar kodlarından oluşan maskelerle dolaşmak zorundaydı. Bu dünyaya ait kimlikleri ve kod isimleri vardı. İlias sanal dünyada TeslaBlue ismini kullanıyordu. Buradaki en hayati kural şuydu; eğer olur da iş yaptığınız birileriyle bir şekilde güvenli bir bağ kuracaksanız, bu bağ çok güçlü olmalıydı çünkü artık iki kişinin hayatını birden taşımak zorundaydı. İşte şu an İlias'ın yanına gittiği kişi, *Deep Web*'de yıllar öncesinden böyle kuvvetli bağ kurduğu biriydi.

kurduğu birliydi.

Coccyx kod ismini kullanan bu kişiyle yaklaşık dört yıldır çok ciddi projelerde işbirliği yapsalar da iki yıl önce yüz yüze tanışmak zorunda kalmışlardı. Normalde gerçekleşme ihtimali çok düşük olan bu durum, Coccyx'in ülkesinden kaçmak zorunda kaldığı dönem olmuştu. Bunun üzerine İlias belki de hayatının riskini alarak bu kişiye evinin kapılarını açmıştı. İlk karşılaşmalarını unutamıyordu. Tren istasyonunda karşısında 150 santimetre boyunda, oldukça zayıf, on altı yaşında bir çocuk gördüğünde önce bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünmüştü. Sonuçta Coccyx hakkında bildiği tek şey ekranda gördüğü mucize kodlar ve hayal gücünün oluşturmaya çalıştığı bir bedendi. Dijital maskesinin ardında dünyanın en tehlikeli insanı gibi gözüken, ülkesindeki devlet kurumlarını ve çok önemli bir yönetmenin hayatını mahveden bu kişi, sadece cılız bir çocuktu.

Bilgisayar dünyasında ortak bir dile sahip olan bu iki kişi gerçek dünyada farklı lisanları konuştuklarından ilk günlerde iletişimde zorlanmışlardı. Birtakım bilgisayar kodlarıyla çok güzel anlaşan ikilinin yüz yüze geldiğinde en ilkel düzeyde

cümleler ve işaretlerle iletişim kurmaya çalışması oldukça ironikti. Ama İlias'ın çocuğu dinlemesine gerek yoktu. Çünkü dünyadaki hemen herkes gibi İlias da Coccyx'in hikâyesini duymuştu. Her şey dünyaca ünlü bir yönetmen ile bu cılız çocuğun yollarının kesişmesi ile başlamıştı. Elli yedi yaşındaki yönetmenin yirmi bir yaşında bir mankenle evlenmesi, ülke genelinde birtakım eleştirilere hedef olsa da adamın çok önemli ödüllere sahip olması kendisini bir kalkan gibi koruyordu. Normalde yönetmenin kendi çocuğu yoktu ama dünyanın çeşitli ülkelerindeki yetimhanelerden evlat edindiği yedi çocuğa babalık yapıyordu. "Çünkü" demişti bu adam, "herkes ikinci bir şansı hak eder". Karısı ve çocukları için sıklıkla "Onlar benim masalım, Onlar benim Pamuk Prenses ve 7 Cüceleriml"

ifadelerini kullanırdı. Dışarıdan inanılmaz mutlu gözüken bu masalın, aslında ne kadar derin olduğunu keşfeden ise Coccyx olmuştu.

Korsanlık konusunda ilk ciddi girişimini on iki yaşında, okuduğu okulun not sistemini *hackleyerek* yapmış ve tüm arkadaşlarının notlarını yükseltmişti. Yaşı ilerledikçe yapay zekâ ve derin öğrenme ile ilgilenince hayatı tam anlamıyla değişmişti. Erken yaşta çok fazla para kazanması, elinin altında ne kadar büyük bir gücün olduğunu keşfetmesini sağlamıştı. Ama tüm hikâye biyoloji öğretmeni ile ortak yaptıkları bir projeyle başladı. Amaçları insan yüzündeki duygu ifadelerini tanıyabilecek bir yazılım geliştirmekti. Coccyx özellikle sahte duygular konusunda yazılımını eğitebilmek için sosyal medyadaki ünlülerin yapay ve zorlama olan duygu ifadelerini kullanmıştı. Derin öğrenme ile birçok ünlünün onlarca fotoğrafını inceleyerek yüz-duygu tanıma algoritmasını geliştirmişti.

Bir gün ilginç bir durum yaşadı. Geliştirdiği yazılımın tanımlamakta zorlandığı fotoğraf kümeleri içerisinde tanıdık bir isim çok fazla tekrarlıyordu. Coccyx ile aynı ülkede yaşamasına rağmen ünü tüm dünyaya yayılmış bir yönetmenin sosyal med-

yada paylaştığı fotoğraflarda yazılımın algılayamadığı bir tuhaflık vardı. Sorunu kodlama ile çözemeyen Coccyx daha önce aklına gelmeyen çok daha etkili bir yöntemi kullandı. Yönetmene ait tüm fotoğrafları bizzat kendisi inceledi. Sonuçta sahip olduğu beyin, yüz analizi konusunda bilinen hiçbir makinenin ulaşamayacağı bir yeteneğe sahipti.

Coccyx'in incelediği fotoğraflarda ilk ilgisini çeken şey eğleniyormuş gibi gözüken çocukların gözlerindeki garip ifadeydi. Dudaklarında gülümse olan çocukların, gözlerinde anlaşılması güç bir korku ifadesi vardı. Yaptığı çok hızlı birkaç araştırmada yönetmen hakkında öne sürülmüş ilginç iddialara

rastladı. Bunun üzerine adamın telefonunu ve bilgisayarını *hacklediğinde* hayata dair ilk dersini almıştı. Yönetmenin bilgisayarında, kendisinin çektiği ama muhtemelen hiçbir yerde yayınlanmayacak filmlere rastladı. Şiddet, madde kullanımı ve cinsellik gibi yetişkin filmlerinde çok fazla kullanılan temaları içeren filmlerdi bunlar. Ama bir fark vardı. Filmlerin hepsinde-

ki oyuncular kendi çocuklarıydı. Yetişkin makyajları yapılmış ve takım elbise gibi büyük kıyafetleri giydirilmiş çocuklarına beyninin en kirli senaryolarını zorla oynatmıştı. Üstelik çektiği bu iğrenç filmleri sanat olarak tanımlayan yönetmen, çok yakın sanatçı dostlarını evine davet ederek bu filmleri izledikleri partiler düzenlemişti.

O güne kadar kodların dünyasında yaşayan Coccyx, insan denen canlının ne kadar korkunç olabileceğine bizzat şahit olmuştu. Birçok insanın tüm ömrü boyunca öğrenemeyeceği bir gerçeği, yani hayattaki varlık nedenini o gün anlamıştı. Artık yeryüzündeki tüm kötü ruhların kâbusu olacaktı ve bu devrimin ilk kurbanı olarak yönetmeni seçmişti. En sevdiği klasiklerden biri olan *V for Vendetta* filmine gönderme yaparak "Guy Fawkes'in hayaleti geri döndü" başlığıyla yönetmenin bilgisayarındaki tüm sapık içerikleri insanlarla paylaşmıştı.

101

Yönetmen, internette kendi çekimi olan ilk videoyu gördü-

ğünde 4,2 milyon kişi bu içeriklere çoktan ulaşmıştı. Tam bu noktada Coccyx'in internete koyduğu tüm videolar tek tek silinmeye başladı. Bunun üzerine çocuk, İlias da dahil olmak üzere *Deep Web*'deki tüm tanıdıklarından destek istedi. Guy Fawkes ve arkadaşlarının 5 Kasım 1605 yılında başaramadığı devrimi bu ekip yapmıştı. Üzerinden yirmi dört saat geçtiğinde tüm dünyada içeriğe ulaşan kişi sayısı 100 milyonu çoktan geçmişti.

Bütün medya ve programlar günlerce yönetmeni konuşmuştu

ama adamın bağlantıları çok derindi. Öyle ki devleti yönetenler bile devreye girip, bunun uluslararası bir komplo olabileceğini öne sürmüşlerdi. Görüntülerin hepsinin sahte olduğu bilgisi ve birtakım içerikler hızla internet dünyasına sunulmuştu. Özellikle evlat edindiği çocuklar çeşitli uzmanlarla katıldıkları televizyon programlarında bu görüntülerle alakaları olmadıklarını söylemişlerdi. Ama o görüntülerde bile çocukların gözündeki korkuyu anlayabilmek için uzman olmaya gerek yoktu. Takip eden süre içerisinde insanlar olaya ilgisini kaybetmişti ve bu sapıklıklar sanki hiç olmamış gibi unutulmuştu. Ama ülkenin siber suçlarla ilgilenen güvenlik teşkilatı bu konuyu unutmak bir yana, hiç olmadığı kadar özenle Guy Fawkes'in üzerine gitmişti. Coccyx acemilik nedeniyle takibi yapılabilecek bir sürü izi ardında bıraktığından bir süre ortadan kaybolması gerekmişti. İşte o sıkıntılı günlerde İlias evinin kapılarını çocuğa açmıştı.

Yaklaşık beş ay boyunca beraber kalmışlardı. O dönemde İlias inanılmaz kıymetli bilgiler öğrenmişti bu çocuktan. Coccyx sonrasında bir başka ülkedeki bir arkadaşının yanına gitmiş, kendi ülkesine dönmesi neredeyse bir yılı bulmuştu. Devlet kendisini unutmuştu. İnsanlar yönetmenin sapıklıklarını çoktan unutmuştu. Dünya o kadar hızlı dönüyordu ki âdeta üzerinde bir şeylerin birikmesine izin vermeyerek hepsini etrafa fırlatıyordu.

102

Trenin yanından geçtiği ormana baktı İlias. Gecenin en koyu saatindeydi. Tüm doğa uyuyordu sanki ve her taraf kapkaranlıktı. "Umarım bir gün beni de unuturlar" diye geçirdi içinden. Zaman denen şey devasa bir örtü gibiydi. Üzeri asla örtülmeyecek pisliklerin bile üzerini örtebiliyordu. Bir gün gelecek ne Alef'in ölümü hatırlanacaktı ne de onu öldürdüğü için kaçmak zorunda kalan İlias'ı umursayan kimse olacaktı. Modern insanlar buna "zaman aşımı" diyorlardı. Tren her gün yaptığı gibi hızla hedefine doğru ilerliyordu. İlias kafasında geçmişi

düşünse de vücudu panik halindeydi. Belki gerçekten de bir gün unutulurdu ama şu an büyük bir tehlike içindeydi ve her an yakalanabilirdi. Eğer Galen, Pareidolia'yı sisteme sokmuşsa bu son yolculuğu olabilirdi. Bunun bilincinde olsa da istasyona gelirken, kameralardan saklanmak için özel bir çaba göstermemişti. Zira ne kadar tehlike içinde olsa da hâlâ Galen'e meydan okumak isteyen bir ruha sahipti.

Zaten Tesla'yı saçma sapan bir insana dönüştüren de bu adam olmuştu. Muhtemelen polis sorgusunda da kızı etkileyecek bir şeyler yapmıştı. Sahip olduğu zenginlik ve uydurma hikâyelerle kızın kafasını karıştırmıştı. Normalde Tesla asla bu tarz şeylerden etkilenmezdi ama ablasının kaybolmasıyla ilgili yaşadığı kriz, kızı inanılmaz yormuştu. Galen de bu krizden sonuna kadar yararlanmıştı. Yine de ne olursa olsun gerçeği görmek zorundaydı. İlias düşündükçe yine delirecek gibi olmuştu. Ölümün soğuk eli kızın kalbini avuçları arasına aldığında, ortada başka hiç kimse yokken, İlias o eli kökünden keserek koparmıştı. Eğer adam olmasaydı Alef denen psikopat muhtemelen kızın da boğazını kesecekti. Ama tüm hayatını riske atacak bu kahramanlığına rağmen Tesla, kendisini önemsiz bir böcek gibi ayağıyla ezip bir kenara atmıştı.

Death metal konserlerinde müziğin etkisiyle vücutlarını sert bir şekilde birbirlerine çarpan metalciler gibi İlias'ın düşünceleri de kafasının içinde birbirleriyle çarpışıp duruyorlardı. Beyni

bağırmak, bir şeyleri parçalamak isterken vücudu sadece bir koltuğun üzerinde sakince oturmak zorundaydı. Dışarı çıkmak için her yolu deneyen öfke hissi dışarı çıkamayınca başka bir forma dönüşüp âdeta vücudunun bir parçası haline dönüşmüştü. O nedenle ne zaman başına gelenleri düşünse beynindeki metalciler kapışmaya başlıyordu. İlias sanki içinde yanan ateşi söndürmek istercesine derin bir nefes aldı. Şu an bir kaçak gibi ülkesini terk ediyordu ama bir gün gelecek hem Galen'e hem

de Tesla'ya bunun bedelini çok ağır ödetecekti.

Dış dünyaya ait görüntüler trenin penceresinden hızla geriye doğru aktığı her saniye evinden daha da uzaklaşıyordu. Bu gerçeği hissetmek bir anda çok derin bir yerlerde, derin bir acıya neden oldu. Hiç tanımadığı insanların evinin içinde dolaşıp tüm eşyalarını kurcalaması fikri dayanılacak gibi değildi. Muhtemelen kimi komşuları doğrudan polisle konuşarak kimileri ise kapı deliklerinden gizlice bakarak ne olduğunu anlamaya

çalışıyordu. Zaten sıkılı olan yumruklarını daha da sıktı İlias. Galen ve Tesla'dan alacağı intikamın hayalini kurmak, beyninde az miktarda da olsa dopamin salgılanmasına neden oluyordu. Çölün ortasındaki kızgın kuma damlatılan su damlası ne kadar etkiliyse adamın öfkeden yanan beynine damlayan dopaminler de o kadar etkiliydi ama sadece zamana ihtiyacı vardı. Günü geldiğinde Coccyx ve diğer arkadaşlarının yardımıyla Galen'in hayatının üzerine balyoz gibi inmek için her şeyi yapacaktı. Bu gece yaşadığı acının çok daha büyüğünü adama ve Tesla'ya yaşatacağına bir kere daha yemin etti.

"Kuyruk sokumuna yolculuk" diye geçirdi içinden. Aslında tam olarak yaptığı buydu çünkü şu an yanına kaçtığı Coccyx'in kelime anlamı "kuyruk sokumu" idi. İnternet dünyasında oldukça etkili olan bu çocuğun kendisine neden böyle bir isim koyduğunu anlamasa da bir miktar araştırma yapmıştı. Bilimsel olarak coccyx, omurgayı oluşturan kemiklerden en sonda

yer alan dört kemik parçasının bir araya gelerek oluşturduğu son parçanın adıydı. Omurga denilen yapı, aslında oldukça sanatsal görünüşlü ve bir o kadar işlevsel olan bir sürü küçük kemik parçasının bir araya gelmesiyle oluşan muazzam bir yapıydı. Bu kemik yapılarının ortasındaki boşluktan beyinle beraber merkezi sinir sistemini oluşturan omurilik geçiyordu. Bu yapı aslında beynin uzantısı gibiydi. Nasıl ki beyin kafatası ile

korunuyorsa omurilik de omurga dediğiniz yapı ile korunuyordu. Boyundan başlayıp kalçanın en uç kısmına kadar uzanan omurganın kuyruk sokumu bölgesindeki en uç kemiklere coccyx denmekteydi (12).

Gecenin sessiz karanlığını yararak ilerleyen trenin içerisinde, düşünceleri arasında hayata tutunmaya çalışan İlias'ın bilmediği birkaç önemli tıbbi bilgi daha vardı. Latincede coccyx kelimesinin kökeni ilginç bir şekilde guguk kuşundan gelmekteydi. Kuyruk sokumunu oluşturan dört kemik parçasının görünümü guguk kuşunun gagasını andırdığından kendisine böyle bir isim verilmişti. Ama İlias'ın bilmediği ilginç bilgi, zamanında bu kemiğe, bu ismi veren kişiydi. Dünya tıp tarihinin en önemli üç hekiminden biri olan bu kişi, İbn-i Sina (Avicenna) ve Hipokrat'ın yanında büyük bir gururla duran, MS 130 ve 210 yılları arasında yaşamış ünlü hekim Galen'den başkası değildi. İlias bu bilgiyi bilseydi eğer, muhtemelen hayatın kendisine vermek istediği bir mesaj olduğunu düşünüp Coccyx'in yanına hiç gitmezdi.

İlias'ın bilmediği daha önemli olan bilgi ise omurganın en üstte yer alan ilk kemiğiydi. Bilim insanları bu kemiğe de atlas adını vermişlerdi çünkü bu kemik, kafatasının altındaki ilk kemik olup insanın başını taşıyormuş gibi gözüküyordu (13). Tıpkı sırtında, boynunun arka kısmına yerleştirdiği dünyayı taşıyan Yunan mitolojisindeki Atlas gibi. Hikâyeye göre, bir Titan olan Atlas, Titanların Olymposlu tanrılara karşı açtığı büyük savaşta bizzat savaşmıştı. Fakat savaşı kaybettiklerinden Zeus tarafından sonsuza kadar cezalandırılmıştı. Dünyanın en batı ucunda durup gök kubbeyi omuzları üstünde taşıyacak ve bir an bile olsa sırtından asla indirmeyecekti (14). İlias'ın bir tren vagonu içerisinde omurganın son kısmı olan Coccyx'e yolculuk yaptığı sırada, omurganın ilk kemiği olan Atlas, Alef'in az önce kestiği başını elleri arasında tutuyordu. Bu kafayı Neon'a kadar taşı-

mak zorundaydı çünkü tanrıları tarafından kendisine verilen emir bu şekildeydi.

Bölüm 56

Aydaki Kadın

Uyandım. Uyanıyorum. Zihnin oyunu bitti.
Şimdi kendi kapımdayım.
Biraz sonra içeriye, oradan dünyaya gireceğim.

Aydaki Kadın - Ahmet Hamdi Tanpınar

Hastane koridorunda Galen ve Tesla'nın önünde yürümekte olan üç avukattan en yaşlısı telefonda karşısındaki kişiye gelişmeler hakkında bilgi veriyordu. Avukat yaklaşık dört dakikalık bir zaman içerisinde kendisini dinlemekte olan Devin'e durumu özetlemişti. Devin hiçbir şey sormamış, hiçbir şey söylememiş, sadece dinlemişti. Adam konuşmasını bitirdiğinde de kendisine teşekkür edip telefonu kapatmıştı. Ofisinin tüm duvarını kaplayan büyüklükteki saate baktığında Galen'in toplantıyı terk edip çıkmasının üzerinden altı saat geçmiş olduğunu gördü. Tam üç yüz altmış dakika geçmişti ve Devin'in ilk saniyede hissettiği o öfke ve sinir hali, üzerinden 21.600 saniye geçmesine rağmen hâlâ tazeliğini koruyordu. Öfke kontrolü açısından her zaman çok kötü olan Devin ise ne yapacağını bilmiyor, ofisin içinde yürüyüp duruyordu.

Şirketleri İnkha'nın hemen hemen tüm işleri ile Galen ilgilenirdi. Devin bu tarz yasal işleri her zaman sıkıcı bulduğundan şirketin arka planında işleyen daha karanlık meselelerle ilgilenmeyi severdi. Ama bu toplantı çok farklıydı. Galen, kafasındaki fikri hayata geçirebilmek için neredeyse bir yıldır bu adamlar ile iletişim kurabilmek adına inanılmaz bir çaba harcamıştı. Sonuca çok yaklaştıkları dönemde ise hiç beklenmedik bir olay olmuştu. Zaten yıllardır Galen'in hayatında olan Tesla, bir anda tam anlamıyla hayatlarına girmişti. Özellikle Meryam'ın başına gelenlerden sonra Galen bir anda İnkha ile ilgilenmemeye başlamıştı. İşte bu noktada Devin kendisinden hiç beklenilmeyecek

bir şey yapmış ve Galen'in bir yıldır uğraştığı ama sonradan hiç uğraşmamış gibi bir kenara attığı bu projeyle bizzat kendisi ilgilenmişti. Üstelik tüm bu süreci Galen'e hissettirmeden yönetmeye çalışmıştı. Çabalarının sonucunda inanılmaz sürpriz bir

şekilde toplantı için bir tarih almayı başarmıştı. Dünyanın en popüler ve en büyük şirketlerinden birisini ülkeye getirecekti. Bu muazzam çabayı ise tümüyle Galen'i mutlu etmek ve gerçek hayatına döndürmek için sarf etmişti.

Galen bu haberi duyduğunda inanılmaz heyecanlanıp mutlu olmuştu. Ama Meryam ve Alef'i bulamadığı için o kadar mutsuzdu ki bu heyecan ancak bir gün etkili olmuştu. Bu durum Devin'i bir miktar üzse de adam pes etmemişti. Eğer olur da bir şekilde bu şirket ile bir antlaşma yapabilirlerse işte o zaman gerçek bir mutluluk oluşabilirdi. Ama olmadı. Galen sanki her hafta yaptıkları sıradan bir toplantının ortasındaymış gibi hiçbir şey söylemeden kalkıp gitmişti. Bu da yetmezmiş gibi adamların İnkha'ya gelmek için kiraladıkları helikopteri de silah zoruyla kaçırmıştı. Adamlar muhtemelen hayatlarında böyle bir şok yaşamamışlardı.

Adamların yüzündeki şaşkınlığı hatırladığında içinde oluşan gülme hissi, beyninde devam etmekte olan öfke haliyle birleşince ağzından garip bir ses çıktı. Bu sırada yüzündeki kasların oluşturduğu çarpık gülümseme görüntüsü de en az çıkan ses kadar garip görünümlüydü. Galen ile çocukluktan beri kardeş gibiydiler. Devin'in yaşadıkları ve hayata karşı olan öfkesi nedeniyle bazen tartıştıkları olmuştu ama şimdiki gibi bir duyguyu hiçbir zaman hissetmemişti. Bu sefer yaşadığı anlık bir duygu patlaması değildi. Galen'in Tesla ile parkta konuştukları ilk günden beri Devin'de biriken bir şeylerin oluşturduğu bir patlamaydı bu. Hissettiklerini bildiği duygular ile tanımlayamıyordu. Kıskançlık, öfke ve utanmadan oluşan garip bir karışım söz konusuydu. Galen'in her şeyi bir anda bırakıp tüm ilgisini Tesla'ya yöneltmesi, hissettiği kıskançlık ve öfkenin nedeniydi. Sebep ne olursa olsun, çocukluğundan beri kendisi ile

bir abi gibi ilgilenen bu adama karşı öfkelenmesi de duyduğu utancın nedeniydi. Yıllarca hücrelerimizde pozitif olarak taşıdığımız duyguların bir anda bu kadar kolay bir şekilde negatife

dönebilmesi ürkütücü bir gerçekti ve Devin şu an bu gerçeğin tam ortasındaydı.

Tekrar saate baktı. Geçen her saniye, Galen'in hâlâ kendisini aramamış olmasının yarattığı şaşkınlık ve öfkeyi canlı tutuyordu. Sadece bir saat önce "Özür dilerim" diye bir mesaj göndermişti. Devin mesajı okuduğunda telefonu duvara fırlatmamak için kendisini zor tutmuştu. Nasıl olup da bu iki ruhsuz kelime ile tüm yaşattıklarını telafi edebileceğine inanmıştı ki! Aklına gelen düşünceler zaten yeterince dolu olan beynini iyice zorladığından kendisini daralmış hissetti. Açık havanın iyi geleceği düşüncesiyle bundan yaklaşık iki ay önce Galen ile beraber gökyüzünü seyrettikleri çatıya çıktı. Normalde şehrin en uzun yapılarından biri olan bu binanın çatısında derin düşüncelere dalmak Galen'in çok sık yaptığı şeylerden biriydi. Gökyüzüne bu kadar yakından bakmanın kendisine ilginç fikirler verdiğine inanırdı hep. Devin bunu hiçbir zaman anlamamıştı çünkü ne zaman gökyüzüne bakıp düşünmeye çalışsa uykusunun geldiğini hissediyordu. Galen ile muazzam bir sohbete dalan gökyüzünün kendisine karşı ölümüne sessiz olmasının muhakkak bir açıklaması olmalıydı.

Çatıda en son vakit geçirdikleri o günü hatırladı. Aslında her şey resmî olarak o akşam başlamıştı. Devin şu an bile Galen'in yüzündeki o aptal gülümsemeyi görebiliyordu. O sırada meseleyi on sekiz yıl sonra gerçekleşmiş bir kavuşmanın yarattığı duygular olarak yorumlamış ve bir süre sonra adamın toparlayacağını düşünmüştü. Ama her şey çok daha kötüye gitmişti. Kısa bir zaman içerisinde Tesla, adam için tam anlamıyla bir bağımlılık haline dönüşmüştü. Normalde çevresinde kumar ya da madde bağımlılığı yaşayan çok fazla insan vardı ama hiçbiri Galen'in yaşadığı bağımlılığın yanına yaklaşamazdı.

Adam kendisini şezlonga bıraktı ve gökyüzüne bakmaya başladı. Gün ışığının yavaş yavaş geri çekilip yerini karanlığa bırak-

tığı o saatlerdeydiler. Gökyüzü siyaha yaklaşan koyulukta bir mavi renge sahipti. Ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. İşin daha da kötüsü, umudu da yoktu. Tek iyi haber Galen'in beynini sürekli meşgul eden olayların büyük bir kısmının çözüme ulaşmış olmasıydı. Katil Alef ölmüştü ve Tesla'nın burnu bile kanamamıştı. Ama bu gelişmeler bile umut vermiyordu Devin'e. Galen çoktan gitmişti. Aslında bu yolculuk yıllar önce başlamıştı ama yolun tek yönlü ve geri dönüşü olmayan bir yol olduğunu yeni anlamıştı.

Devin aşk denen hissi bir türlü anlamıyordu. Herkesi kendisine âşık edebilecek güzellikteki bu adam hayatı boyunca hiç âşık olmamıştı. İlginç bir şekilde âşık olmayı bir zayıflık olarak da görüyordu. Çünkü kardeşinin on sekiz yıl boyunca yaşadığı acıyı her gün gözlemlemişti. Keşke çektiği tek acı Tesla'dan kaynaklanan acı olsaydı. Çocukluğu boyunca aç kalmış, şiddet görmüş ve suiistimale uğramıştı. Üstelik başta Devin olmak üzere çevresindeki arkadaşlarını korumak için de kendisine yönelik olmayan bir sürü acıya katlanmak zorunda kalmıştı. Devin'in düşünceleri geçmişe gittikçe hatıralar daha belirgin hale geliyordu. Galen çocuklukları boyunca ellerine yemek olarak ne geçtiyse kendi payının yarısını hep Devin'e vermişti. Aralarına ilk geldiğinde karanlıktan bile korkan bu güzel çocuğu uykusu sırasında bile yalnız bırakmamıştı.

Uzandığı şezlongda geçmişe yolculuk yapan Devin, yaşanan tüm bu acıları düşündüğünde içinde garip bir duygu oluştu. Belki de kardeşine bu kadar öfkelenerek büyük bir haksızlık yapıyordu. Bir an aslında Galen'i ne kadar özlemiş olduğunu hissetti. Eli refleksel bir şekilde telefonuna gitti ama parmağı "ara" kısmına basamadı. Çünkü adamın öfkesini azaltan, beyninin geçmiş dosyalarında yaşayan Galen'di. Muhtemelen telefon ile aradığında karşısına çıkacak kişi Tesla bağımlısı Galen olacaktı

ve Devin'in öfkesi belki de kontrol edebileceğinden çok daha

öteye gidecekti. O nedenle aramaktan vazgeçti.

Geçmişteki Galen'i âdeta şezlongda bırakmak istercesine yerinden kalktı. Öfkeyle gökyüzüne doğru kollarını iki yana açarak, "Neden bana karşı bu kadar suskunsun gökyüzü. Tek bir kelime bile söylemene engel olacak ne yaptım sana?" dedi. Tam o sırada ilginç bir şey oldu. Sanki gökyüzü adamın bu isyanını duymuş ve kendisine karşılık vermişti. Çünkü tam olarak neye ihtiyacı olduğu bir anda kafasında belirmişti. Buna neden olan ise yavaş yavaş kararmakta olan gökyüzünde belirginleşmeye başlayan Ay'ın görüntüsüydü.

Her şey bir saniyede olmuştu. O bir saniye içinde Devin bir anda geçmişine gitmişti. Çocukluğundan beri Ay'ın yüzeyinde hep bir kadın silüeti görürdü. Şu an bile baktığında aynı silüeti çok net görebiliyordu. Kadın sanki biraz yaşlanmış gibiydi. Ailesini hiçbir zaman tanımadığı için Ay'ın yüzeyinde gördüğü bu kadının annesi olduğuna inanmıştı çocukken. Özledikçe cebinden çıkarıp sevdiğinin resmine bakan insanlar gibi Devin de aklına annesi geldikçe başını gökyüzüne doğru kaldırırdı. Hayatında ilk kez gökyüzüne bir soru sormuştu ve cevap annesinden gelmişti. Beyninin ısrarla Ay'ın yüzeyinde oluşturmaya çalıştığı bu yüz silüeti bir anda Pareidolia'yı getirmişti aklına. Daha önce deneme şansları olmamıştı ama Meryam'ı aramaları sırasında yazılım harika bir iş çıkartmıştı. İşte adamın şu an ihtiyacı olan şey sadece bu yazılımdı.

Devin cevabını aldığı gökyüzüne ve Ay'ın yüzeyindeki annesine teşekkür ederek hızla ofisine doğru yürümeye başladı. Aradığı her kişiyi anında bulabilecek müthiş bir yazılıma sahip olmanın ne demek olduğunu asıl şimdi hissediyordu. Zira Devin'in şu an yeryüzü üzerinde bulmayı en çok istediği kişi belliydi. Çocukluğunu bir kâbusa çeviren ve İlias denen geri zekâlı yüzünden elinden kaçırdığı o sapığa nihayet ulaşacaktı. Böylece gerek geçmişten gelen gerekse de şu an, içinde hapsolmuş olan

tüm bu öfkeyi bu sapık sayesinde vücudundan tek seferde çıkarıp rahatlayacaktı. Fikri oldukça beğenen beyni adamı yapacaklarına hazırlamaya başlamıştı bile. Devin bir anda geçmişin en kötü anılarını kendisine hatırlatan kolonya kokusunu hissetti. İlias ile kavga ettikleri mekânın güvenlik görüntülerinde adamın yüzü çok net bir şekilde gözüküyordu. Şimdi tek yapması gereken bu kayıtları Pareidolia'ya yükleyip beklemek olacaktı.

Galen'in toplantıyı terk etmesinden beri yüzüne ilk kez sıcak bir gülümseme yayıldı ve hızla Pareidolia ekibinin olduğu odaya doğru gitti. Belki de hayat kendisine minik bir sürpriz yapar ve bu sapık için çok fazla beklemek zorunda kalmazdı.

Bölüm 57

Rüzgârda Yanmaya Çalışan Alev

Sana ışık tutanlara sırtını dönersen,
göreceğin tek şey kendi karanlığındır.

René Descartes

Tesla bir odada tam üç avukat eşliğinde polise bilgi verdiği sırada Perit, koridorun diğer tarafında bir koltukta sessizce oturuyordu. En son dağ evinin keşfedildiği sırada inanılmaz ümitlenmiş ama sonrasında yaşanılan gelişmeler bu ümitleri yerin birkaç kat altına gömüp üzerine beton dökmüştü. O günden beri Meryam'ı karşısında görmedikçe kendisini heyecanlandıracak bir şey olacağına inanmıyordu. Yaklaşık otuz dakikadır buradaydı ve kimse kendisine doğru düzgün bir bilgi vermemişti. Tek bildiği Alef denen sapığın öldürülmeden önce Vera'yı öldürdüğüydü. Neyse ki tüm bu karmaşanın ortasında kalan Tesla'nın hiçbir şeyi yoktu.

Koltukta sessizce oturmasına rağmen içinde bir yerlerde çığlıklar atmak isteyen bir şeyler vardı. Hatta bunun da ötesinde üzerindeki ölü toprağını atıp tekrardan ümitlenmek istiyordu.

Ama son bir ayda yaşadıklarıyla içindeki her şeyi öldürmüştü. Saat 15.30 da telefonuna mesaj geldiğinde hâlâ uyanmamıştı. Günler ve saatler birbirine girmişti âdeta. Son bir haftadır evden neredeyse hiç çıkmamıştı. Bu dönemde o kadar saçma davranışlar sergilemişti ki artık kimse kendisini aramıyordu bile. Hatta beynindeki biyolojik ritimden sorumlu olan bölgeler bile sessizlik yemini etmişti sanki. İşte böylesine boş ve sessiz bir evde cep telefonuna gelen mesaj sesi adamı uyandıracak kadar kuvvetli bir etki göstermişti.

Tek gözünü yarım açarak okumaya çalıştığı mesaj hemen ikinci gözünü de açmasına ve hızla yatakta doğrulmasına neden

olmuştu. Mesaj hiç beklemediği birinden gelmişti. Galen kendisine Tesla ve Vera'nın başına gelenleri en özet haliyle ifade eden uzun bir mesaj yazmıştı. Adam yataktan ayağa kalktı ve hemen yanı başında yer alan şişenin dibindeki alkolü kafasına dikti. Uyanmak için yüzünü yıkamak yerine boğazından geçen alkolün bıraktığı yanma hissini tercih etmişti. Mesajı tekrar okumuştu. Şu an gerçek ile rüya arasında nerede olduğunu kestiremediği o anlardan birindeymiş gibi hissediyordu. İçinde bir yerlerde çok önemli bir gelişme olduğunu biliyordu ama uzun süredir beynini işgal eden bu kişiler sanki gerçek değil de roman karakterleriymiş gibi hissediyordu.

Uzun bir süre oturduğu yerden boş boş telefonun ekrana baktı. Sonra normal bir insanın yapması gereken şeyi yaparak Galen'i aradı. Telefonun ucundaki adam o an büyük bir sessizlik içerisinde uyuyan Tesla'nın başında beklediği için telefonu açmadı. Bunun üzerine Perit bir işe yaramayacağını bilse de hastaneye doğru yola çıktı. Bu süreç içerisinde inanılmaz dağılmıştı ve beyni artık bir şey hissetmiyordu. Sanki birileri kafasının içinden beynini çıkarıp almıştı. Yol boyunca Galen'in kendisine yazdıklarını düşünmeye ve hissetmeye çalıştı ama olmadı.

Hastaneye ulaştığında Galen'in korumaları Tesla'nın yanına girmesine izin vermemişlerdi. Eskiden olsa korumaları geçmek için her şeyi yapardı. Ama şu an ağzından kelime çıkaracak gücü bile yoktu. Orada durmak zorunda olan ve korumaların tavırlarından hoşlanmayan bir polis, akrabası olduğunu öğrenince Perit'e çok kısa bilgi vermişti. Beklemek dışında yapacak hiçbir şey yoktu. Her şeyin nedeni kendisiydi ve bundan sonraki hayatı sadece beklemekle geçecekti çünkü gerek Galen'in mesajında gerekse de polisin anlattıklarında Meryam'a dair hiçbir bilgi yoktu.

Tıpkı rüzgârda yakılmaya çalışılan ama bir türlü yanamayan o alev gibi bir şey vardı adamın içinde. Meryam'a dair yanmak

isteyen ama bir türlü yanamayan bir umut ışığı. İçindeki koyu

karanlığın, tüm umutlarını yitirdiği için mi yoksa son dönem beynini ve vücudunu maruz bıraktığı kimyasallar yüzünden mi oluştuğunu bilmiyordu. Gerçek olan tek şey ateşin bir türlü yanamamasıydı. Hiçbir işe yaramayacağını bile bile oturdu koltuğa. Zaten eve gitse de bundan farklı bir şey yapmayacaktı. Bu süre içerisinde çok sorgulamıştı kendisini. Neden bu kadar dağılmıştı ki? Sonuçta Meryam'a deliler gibi âşık olmadığının farkındaydı. Hatta görünen o ki Meryam ve Alef arasında bilmediği bir ilişki vardı. Karısını başka bir adamla düşünme fikri beynini parçalıyor gibiydi. Perit, işlerin bu hale nasıl geldiğini bir türlü anlamıyordu. Bir şeyleri kesin kaybedeceği bir denklemin içinde o kadar kötü tercihler yapmıştı ki sonuç olarak her şeyini kaybetmişti. Meryam'ı, Tesla'yı, Ezra'yı, doğmak için bekleyen çocuğu, işi ve de en önemlisi sağlığını yitirmişti. Tüm bunların hepsini eşzamanlı kaybetmeyi başarmıştı ve bu başarı gerçekten muazzam bir beceriksizlik isteyen bir durumdu.

Koridorun ucunda yaşanan hareketlenme ile kafasındaki düşüncelerden sıyrıldı. Çok sevdiği Tesla'yı günler sonra biraz uzaktan da olsa görebilmişti. Günlük kıyafetleri içindeki kız kafası oldukça dalgın bir şekilde kendisine doğru yaklaşıyordu. Galen, kızın yanında yürümesine rağmen kendisini dinleyen iki takım elbiseli adama bir şeyler anlatıyordu. Diğer takım elbiseli adam ise telefonda konuşuyordu. Odadan en son çıkan ve oldukça seri bir şekilde yürüyerek Tesla'nın yanından hızla geçen adamın üzerinde bir üniforma olmasa da polis olduğu belliydi. Yanında, hızına ayak uydurmaya çalışan iki üniformalı polise heyecanlı bir şekilde ne yapmaları gerektiğini özetliyordu.

Tesla'ya baktı. Bu anı ara sıra kafasında canlandırmaya çalışmıştı. Tekrar görüştüklerinde nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Oysa şimdi kızı görmesine rağmen hiçbir şey hissetmemişti.

Kalabalık bir insan grubu ile kendisine doğru yaklaşmakta olan Tesla'nın bakışları bir anda Perit'in bakışları ile kesişti. Uzun

zamandır beklediği bu an bile içindeki ateşi yakmaya yetme-

di. Aksine içindeki karanlık daha da büyüdü. Kızın yüzünde korku, umutsuzluk ve derin acının birleşiminden oluşan, o garip görüntü vardı. Tam da yanında annesinin boğazı kesilen ve ölüm tehlikesi atlatmış biri gibi gözüküyordu.

Kızın bakışlarından kendisine dair hiçbir his çıkaramadı. Bir an kendisini tanıyamamış olabileceğini düşündü. Çok fazla kilo kaybetmiş ve sakalları uzamıştı. Çok uzun zamandır aynaya bakmasa da oldukça harap bir görünümü olduğunun farkındaydı. Kız kendisine yaklaştıkça ne yapması gerektiğini kestiremedi. Eskiden olsa Tesla'ya içten bir şekilde sarılırdı. Ama şu an içinden kesinlikle böyle bir his de gelmiyordu. Sonunda aralarındaki mesafe tükendi ve Tesla Perit'in önünde durdu. Büyük bir hüzünle baktı adamın gözlerine. Bir şeyler görmek için çabaladı ama adamın içinde uzun süredir var olan karanlık muhtemelen bakışlarına da yansımıştı. Çünkü kızın gördüğü, derin bir karanlıktan başka bir şey değildi.

Perit'in en son gördüğü, yüz yüze geldiği kızın dudağındaki hafif titremeydi. Sanki ağzının içinden çıkmak isteyen cümleler vardı ama kızın birbirine yapışmış dudakları asla buna izin vermek istemiyordu. Zamanında birbirlerine bu kadar yakın olan kişilerin bir anda bu kadar uzak kalabilmelerinin anlamsızlığını sorguladı adam. Belki kendisi bir şey söylese kız da karşılık verecekti ama o an kafasının içinde bir beyin yerine boş kutulara konulan ya da cam malzemelerin etrafına sarılan buruşuk kâğıtlar varmış gibi hissediyordu. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından Tesla, Perit'in yanından geçerek koridorda gözden kayboldu. Adam ne yapacağını bilemedi.

Galen uzun bir süre sonra Tesla'yı ilk kez yalnız bırakarak Perit'in yanına geldi. Kendisine Tesla'dan öğrendikleri her şeyi

açık bir şekilde anlattı. Kızın hikâyesinde anlatılmayan çok

önemli bir kişinin olduğunun farkındaydı ama bu düşüncelerini Perit ile paylaşmasının bir anlamı yoktu. Galen söylediklerini bitirdiğinde Perit adama baktı. Biraz hayal kırıklığına uğramış

gibiydi. "Beni bunun için mi çağırdın" der gibi baktı Galen'in yüzüne. Ama ağzından çıkan kelime bu bakışla tümüyle zıt bir "Anladım" olmuştu. Galen'e teşekkür ederek hızla uzaklaştı.

Olmamıştı. Tesla bile içindeki ateşi yakamamıştı. Zaten Meryam hakkında bir bilgi falan da yoktu. Adam bir ay öncesinde bir şeyden emin olmuştu. Karısını bir daha asla göremeyecekti. Çünkü karısı çoktan ölmüştü. Bunu hissedebiliyordu. Daha önce bir yakınını kaybetmemişti ve ölümün nasıl hissedildiğini bilmiyordu ama Meryam'ın ölmüş olduğundan emin gibiydi. Zaten kadın, hayatta kalmayı başarabilmiş olsaydı bile sadece boşanma için gidecekleri mahkemelerde görecekti Meryam'ı. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmadan koridorun ortasında öylece durdu. Tam anlamıyla umutsuz bir hasta yakını gibi gözüküyordu. Sonra birden çözüldü ve yürümeye başladı. Eve gidecekti ve evde yapılabilecek ne varsa onu yapacaktı.

Bölüm 58

Drakula'nın Nörogenezisi

Hayat bir deneydi ve
ben de kontrol grubunda olmak istemiyordum.

Adam, koluna giren iğneye baktığında iğnenin girmesiyle beraber hortuma yükselen kanı gördü. İnsanlar bu tarz durumlarda ya gözünü kapatır ya da kafasını diğer tarafa çevirirdi. Ama adam doğrudan damardan dışarı çıkmak isteyen o ilk kan damlasına bakıyordu. Söz konusu tek bir eritrosit tanesi (alyuvar) bile olsa ilk fırsatını bulduğunda özgürlüğe kaçmak, hemen her şeyin ortak fikriydi. Zaten oldukça kısa ömrünün tamamını damarların içerisinde birtakım gazları taşıyarak geçirmek oldukça zor bir hayat olsa gerekti. Adam, yan yatakta yatmakta olan on dokuz yaşındaki, oldukça sağlıklı görünüme sahip gence baktı. Tıpkı rönesans dönemine ait Yunan tanrılarının heykelleri gibi gözüküyordu. Ne kadar bol kıyafetler giyerse giysin kıyafetin altındaki muazzam kasları bir şekilde kendilerini belli ediyorlardı.

Heykel görünümlü genç adam karşısındaki kişiye büyük bir saygıyla bakıyordu. Sanki o an istenilse, her şeyini bu adam için verebilecek gibiydi. Aslına bakılırsa çok önemli bir şeyini de veriyordu: Kanını. Yüzünde saygı sınırlarını aşmayacak bir gülümsemeyle damarlarında dolaşan kanını bu yaşlanmak üzere olan adama sunuyordu âdeta. Genç adamın damarların-

dan çıkıp özgürlüğe kavuştuğunu sanan kan, plastik bir hortum içinde önce bir makineye giriyordu. Makineden çıktıktan sonra da yaşlı adamın sağ koluna takılı bir iğne aracılığıyla adamın damarları içerisindeki diğer kan hücreleri arasındaki yerini alacaktı. Adamın sol koluna da bir iğne takılmıştı ve bu

iğne aracılığıyla çıkan kan da yatağın kenarındaki bir torbaya dolmaktaydı.

Oldukça sağlıklı gözüken genç adamın yüzü giderek solmaya başladı. Belirli bir noktadan sonra adamın kolundan iğneyi çıkardılar. Genç adam ayakta durmakta bile zorlanmasına rağmen dizlerinin üzerine eğilip karşısındaki adamı selamladı ve ağır adımlarla odadan çıktı. Genç adam odadan çıkar çıkmaz bir başka atletik yapılı genç gelerek az önceki yatağa uzandı. Yeni bir iğne ile yeni gencin damarında bir delik oluşturuldu ve gencin kanının yaşlıya olan yolculuğu tekrardan başlamış oldu.

Noah gözlerini tavana dikti. Yaşlı bir vampir gibi gençlerin kanını içiyordu sanki. Her sayın başlangıcı olan Rus hekim Alexander Bogdanov'u düşündü. Bogdanov hekimliğinin yanında siyaset, felsefe ve bilimkurgu ile de ilgileniyordu. "Aslında epey bir ortak noktamız var" diye geçirdi içinden. Bogdanov da her ölümlü gibi kafayı ölümsüzlüğe takmıştı. Çünkü yeryüzünde çözülmesi gereken çok fazla sorun vardı ve insan ömrü denilen şey bu işler için çok kısaydı. 1900'lü yılların başındayken Bogdanov'un ölümsüzlüğe çare olarak gördüğü şeylerden biri de kan nakliydi. Bir şekilde gençlerin kanını yaşlılara nakledererek ölümsüzlüğe ulaşılabileceğine inanıyordu. Muhtemelen bu düşüncesinde geleneksel vampir hikâyelerinin de etkisi vardı. Zira benzer tarihlerde (1897) Bram Stoker adlı bir yazar sonrasında çok fazla ünlenecek *Drakula* kitabını çıkarmıştı.

Bogdanov'u Stoker'dan ayıran çok önemli bir özelliği vardı. Bogdanov genç kanının ölümsüzlüğe giden yol olduğuna sade-

ce inanmakla kalmamış, bu konuda deneyler de yapmıştı. Elde ettiği sonuçlar doğrultusunda gençlerden alınan kan sayesinde yaşlılardaki kellik ve görme sorunlarında düzelmeler olduğunu bile öne sürmüştü. Ama Bogdanov'u tarihteki diğer hekimlerden ve bilim insanlarından ayıran çok önemli bir fark daha vardı. Davasına ve hipotezine o kadar güveniyordu ki araştır-

malarını kendi vücudunda bile deniyordu çünkü ölümsüzlüğe ihtiyacı vardı ve bunu bir şekilde çözmesi gerekiyordu.

Şu an yatakta yatmakta olan Noah gözlerini kapadı. Damarları içerisinde dolaşan taze kanı hissedebiliyor gibiydi. Aslında fizyolojik açıdan böyle bir durum söz konusu değildi ama adam her defasında damarlarındaki yeni kanın daha bir güçlü aktığını hissediyordu. "Bogdanov'un tek şanssızlığı yanlış yüzyılda doğmaktı" diye geçirdi içinden. Zaten sonu da kötü olmuş, gençlerin kanını vücuduna transfer ettiği nakillerin on ikincisinde kendisine bulaşan sıtma ve tüberküloz nedeni ile hayatını kaybetmişti. Ölümsüzlüğü arayan bu adam 1928 yılında 55 yaşında hayatını kaybetmişti (15). Noah bu durumu her zaman ironik bulurdu. Belki de Bogdanov ölümsüzülük ile uğraşmasa fazladan yirmi yıl daha yaşayacaktı. Ama kendisi ölümsüzlük yolunda ölmüş cesur bir kahramandı.

Noah'ın beyni tüm bu düşünceler içerisinde geçmişte yolculuk yaparken üçüncü genç adam çoktan yatağa yatmıştı. Diğer ikisinden farksız olan bu genç de Noah'a büyük bir saygıyla bakıyordu. Sonuçta kendisi için ne büyük bir şeref olduğunun farkındaydı. Hiçbir önemi olmayan sıradan kanı, Origon Noah'ın damarları içerisinde kutsal hale dönüşecekti. Şu an yanındaki yatakta yatmakta olan bu adam, dünyanın kurtuluşu olacak Neon'un en tepesindeki adamdı. Yani dünyanın en güçlü birkaç kişisinden biriydi ve Origon ile aynı odada bulunmak bile bu genç için büyük bir onurdu. Vücudundaki bütün kanı gözünü bile kırpmadan Origon Noah için feda edebilirdi.

İnsanlık tarihi boyunca bu koyu kırmızı sıvıya çok çeşitli anlamlar yüklenmişti. Güç, lanet, büyü, gençlik iksiri gibi birçok doğaüstü beklentiyi karşılayan garip bir sıvıydı. Büyücülerin en temel malzemesi olan kan, şu sıra modern büyücü sayılabilecek bilim insanları tarafından farklı amaçlarla kullanılıyordu. Noah bu konuda çok fazla bilimsel çalışma okumuştu. Aslında tüm bu süreçleri başlatan yıllar önce okuduğu bir makaleydi.

Bu çalışmada genç ve yaşlı fareler kullanılmıştı. Üç aylık genç fareler orantısal olarak insanda yaklaşık yirmi yaş civarına karşılık gelmekteyken, on sekiz aylık yaşlı fareler insanda yaklaşık 70 yaş civarına karşılık gelmekteydi. Bilim insanları genç ve yaşlı farelerin dolaşım sistemlerini cerrahi bir modelle birbirine bağlamıştı. Deneyin amacı genç farenin damarlarında dolaşan kanın bir şekilde yaşlı farenin vücuduna geçerek burada dolaşmasını sağlamaktı. Oluşturdukları cerrahi model bunu çok güzel sağlamıştı. Zamanında Bogdanov'un insanlar üzerinde yapmak istediğini çok daha detaylı bir şekilde hayvanda yapmışlardı ve sonuçlar inanılmazdı.

Genç fareden gelen kan sayesinde, yaşlı farenin beynindeki hipokampüs bölgesinde yeni sinir hücreleri oluşmaya başlamıştı. Bu bölge öğrenme ve hafızada rol oynayan önemli bir bölgeydi. Bu muazzam bir gelişmeydi çünkü normalde bu bölgede, yaşlanmaya bağlı olarak sinir hücrelerinde azalma gerçekleşirdi. Yaşlı insanların hafıza sorunu yaşamalarının nedeni de bu azalmaydı. Ama genç kanı verilen yaşlı farelerde bu azalma bir yana, nörogenezis denilen, yeni sinir hücrelerinin üretimi gerçekleşmişti.

Deneyin çok daha ilginç bir sonucu daha vardı. Yaşlı kanı verilen genç farelerde ise yeni sinir hücrelerinin yapımı azalmaktaydı. Bu hayvanlar genç olmasına rağmen öğrenme ve hafıza ile ilgili testlerde sürekli başarısız olmuşlardı. Yani kanın içinde bir şeyler vardı ve vücuda yaptığı etki çok netti. Tekrarlanan

deneylerde bu etkinin başka fizyolojik olaylarda da rol aldığı ortaya çıkmıştı. Genç kanı verilen yaşlı farelerde, bağışıklık sisteminde, kas fonksiyonlarında ve koku alma duyularında önemli iyileşmeler olmuştu. Yani gençlerin kanının içindeki şey hem vücuda hem de beyne çok iyi geliyordu. Detaylı yapılan incelemelerde kandaki *CCL11* adı verilen proteinin yeni sinir hücrelerinin yapımını azalttığı, *GDF11* adlı proteinin ise artırdığı gösterilmişti (16).

Noah, sessiz harf ve rakamlardan oluşan moleküllerin neredeyse hepsini biliyordu. Hızla geçen acımasız yıllara karşı elindeki tek bilimsel savaş yöntemi buydu. İnsanlık tarihi boyunca çok fazla insan ölüme karşı savaşmıştı. Ölüm ise muhtemelen yüzünde küçümseyici bir gülümsemeyle hepsini öldürmüştü ama Noah çok ilerlemişti. En azından yaşlılık sürecini belirli bir oranda azaltabilmişti. Ancak, bir şekilde zaman ilerliyordu. Üçüncü genç de kutsal görevi yerine getirmenin verdiği manevi haz ile çıktı odadan. Tıpkı kendinden önceki diğer iki genç gibi. Sıra dördüncü, yani sonuncu kişideydi. Bu kişinin ardından bu ay yapması gereken kürü tamamlamış olacaktı. Ama ortalıkta henüz kimse yoktu. İşte bu durum gerçekten ilginçti. Kuralların ve zamanlamanın çok net olduğu bir yerde programdan kayma olmuştu.

Noah, uzandığı yerden doğrularak yatağa oturdu. Sessizliğin içinde sadece iki yatak arasındaki makineden gelen hafif vınlama sesi duyuluyordu. Noah bir an düşündü. En son ne zaman böyle bir belirsizlik yaşadığını hatırlamıyordu. Tam bu sırada koridordan duyduğu ayak sesleri birisinin kendisine doğru heyecanla geldiğini gösteriyordu. Herhalde dördüncü genç geç kalmıştı ve korkudan koşa koşa geliyordu. Ama odanın içine aceleyle giren kişi heykel görünümlü gençlerden biri değildi. Aksine, ortalama insan görünümünde olan bu kişi, Noah'ın evdeki asistanlarından biriydi. Asistanının bu vakitte burada

olması tek bir ihtimali gösteriyordu. Origon Noah in acilen bilmesi gereken bir gelişme yaşanmıştı. Bilinmezin yarattığı heyecanın ve damarlarındaki taze kanın etkisiyle kalbi daha kuvvetli atmaya başlamıştı.

Odaya giren otuzlu yaşlardaki asistan, Noah'ın önünde diz çöktü ve başını eğerek elindeki mühürlü zarfı uzattı. Adam zarfa uzun uzun baktı. Üzerindeki mühür, zarfın kimden geldiğini gösteriyordu. Zaten eski çağlara ait bu romantik haberleşme yöntemini kullanacak tek bir kişi tanıyordu. Demek ki birtakım

gelişmeler söz konusuydu. Kalp atışı bir miktar daha hızlansa da elleri oldukça ağır hareket ederek zarfı açtı. Kâğıttaki cümle çok kısaydı ama anlamı kitapları dolduracak kadar derindi. Kalbi bir anda öyle hızlı ve sert atmaya başladı ki uzun süredir böyle bir şey yaşamamış damarları sanki nasıl tepki verecekleri unutmuşlardı. Yaşlı adam başının döndüğünü hissetti. Kâğıdı avcunun içinde kırıştıran Noah, sakinleşmek için yatağa uzandı ve gözlerini kapadı. *Gerçekten de böyle bir şey olabilir miydi?* Neon'un aşırı hassasiyeti nedeniyle sadece rutin yapılan bir kontrolden böylesine muazzam bir hazinenin ortaya çıkması bir mucizeydi. Bir anda yüzünde bir gülümseme belirdi. Kalbinin en son böyle kuvvetli atmasını sağlayan anı düşündü

ve içinden "Dura" dedi. Noah, gözleri kapalı gülümseyen bir yüzle yatakta yatmaktayken asistan hâlâ dizlerinin üzerinde, boynu eğik bir şekilde bekliyordu. Adam kazayla uykuya bile dalsa yerinden kıpırdayamazdı. Çünkü Neon'da asistan olmanın ilk şartı, sorgusuz sualsiz itaatti.

Bölüm 59

İki Tabağın Arasındaki Kalp

Kaynayan su patatesi yumuşatırken
yumurtayı sertleştirir.

Yani asıl mesele ne olduğunuzdur,
koşullar değil…

-Alıntı-

Meryam yumurtaları kabın içine kırdı ve hızla karıştırmaya başladı. Normalde bir civcivin büyümesi sırasında onu besleyip yumurtadan çıkmasını sağlayacak olan sarı yuvarlak ve etrafındaki renksiz sıvı pes pese aldığı darbelerle dağılmış, tanınmaz hale gelmişti. Kadının bileği muazzam bir ritimle hareket ediyordu. Sanki bir ressamın büyük bir hazla tuvalin üzerinde dolaştırdığı fırçası gibi kullanıyordu elindeki karıştırıcıyı. Uzun bir süredir kendisini yemek dünyasına o kadar kaptırmıştı ki mutfağını neredeyse bir sanat atölyesi gibi görüyordu. Yumurta ve diğer karışımın yeterli kıvama geldiğinden emin olduğunda içine girdiği trans halinden sıyrıldı ve masada oturup şaşkınlıkla kendisini seyreden kız kardeşini gördü. Sanki ablası bir çılgınlık hali yaşıyormuş gibi bakıyordu Meryam'a. İkili

arasında havada kalan sessizliği bozan Tesla oldu. Oturduğu yerden kalkarak konuşmaya başladı.

"Hatırlıyor musun, geçenlerde bebeklerin gelişimi hakkında konuşurken sana sürekli bölünen bir küreden bahsetmiştim."

"Anlattığın her şeyi hatırlıyorum tabii ki. Sanki hiçbir gerçekliği olmayan bir masal anlatıyormuşsun gibiydi. İnanması muazzam bir gerçek" dedi Meryam kızkardeşine büyük bir içtenlikle bakarak.

"Harika. O zaman masalımıza devam edelim. Şimdi bu inanılmaz kürenin muazzam yolculuğu yedinci gün civarı annenin uterus duvarına yapışarak sonlanıyor. Hani bir bataklığa saplandığında yavaş yavaş içine çekilirsin ya, uterus duvarı da

üzerine saplanan bu minicik küreyi yavaş yavaş içine gömmeye başlar. İşte o an gömülmüş şeyin dışarıdan görüntüsü bu yumurtaya benziyor aslında. Ama asıl gelişim yumurta görünümlü bu küre içerisinde devam edecek. Eğer bu kürenin içine bakma şansın olsaydı hayal gücüne bile sığdıramayacağın mucizelere tanık olurdun. Mucize kelimesini özellikle kullanıyorum çünkü bu gelişimi ve değişimi izah edebilecek bilimsel bir kelime bilmiyorum."

Tesla hızlıca mutfak dolaplarından birini açtı ve beyaz renkli iki düz tabakla ablasının karşısına geçti. Meryam sadece şaşkın gözlerle kardeşini izliyordu. Tesla tabakları alt yüzleri birbirine bakacak şekilde birleştirip Meryam'ın gözü önünde tuttu. Yüzünde, birazdan anlatacağı şeylerden inanılmaz haz alacağını gösteren bir ifade vardı. Kız konuşmaya devam etti.

"Bu ne biliyor musun? O kürenin içinde senin sekiz günlük halin. Normalde bu kürenin içinde, tıpkı birbirine yapışık bu iki tabak gibi duran şey (*bilaminar germ diski*) sensin Meryam. Bu garip görünümlü şey senin en eski ilk fotoğrafın. Boyunun sadece 1,25 milimetre olduğu zamanlardan bahsediyorum. Nere-

deyse bir iğnenin deliğinden geçebilecek kadar küçük olduğun günlerden. İşte birbirine yapışık bu iki tabak her gün öylesine muazzam değişikliklere uğruyor ki sonuçta şu an karşında duran insan denen kompleks sistemi oluşturuyor. İşte Meryam, bu neredeyse imkânsıza yakın bir mucize."

"Mesela bu üstte gördüğün tabak var ya (*epiblast tabakası*), işte sen daha on beş günlükken bu tabağın üzerinde bir çizgi (*primitif çizgi*) oluşuyor ve daha sonra bu çizginin olduğu yerde bir oluk meydana geliyor. İşte bu oluğun içe doğru çökmesiyle başlıyorsun değişmeye. Yaklaşık yirmi bir günlük olduğunda üstteki tabağın üzerinde tüp şeklinde bir yapı oluşacak. Bu basit boru görünümlü şey ileride senin beynini ve omuriliğini meydana getirecek (8). Düşünebiliyor musun? Şu an tüm hayal gücünü, aşklarını ve duygularını sığdırdığın beynini oluşturacak yapı daha yirmi birinci günde mesaiye başlıyor. Bu arada sadece bu tüp oluşmuyor tabi. Bu tabakları bir ressamın boş bir tuvali gibi düşün. Çizilmeyi bekleyen. Burada ilginç olan tek bir ressamın olmaması. Bu öyle bir tuval ki aynı anda onlarca ressam üzerinde çizim yapıyor. Birbirlerini hiçbir şekilde engellemeden sonunda ortaya tek ve harika bir resim çıkarıyorlar."

Bu sefer transa giren Tesla'ydı. Sanki tüm bu değişim ve gelişim kızın önünde gerçekleşiyor gibi bakıyordu tabaklara. Oysa Meryam'ın gördüğü tek şey iki adet beyaz tabaktı. Buna rağmen kız kardeşinin hücreleri arasında yaşadığı heyecan kendisine de bulaşmaya başlamıştı. Bir gün anne olduğunda eline alacağı bebeğinin sadece 1,25 milimetre boyutunda bir tabak olma fikri gerçekten ilginçti. Tesla tekrar aynı dolaba gitti ve dolabın içine bakınmaya başladı. Aradığı şeyi bulduğunda elinde kırmızı, düz bir tabakla tekrar ablasının karşısına geçmişti.

"Şimdi üst tabağın üzerinde bir tüp oluştuğu sırada iki tabağın arasında bir tabaka daha meydana gelecek. Bu orta tabak (*mesoderm*) ne biliyor musun? Kalbin ve birçok yapı işte bu tabakada

oluşacak. Düşünsene Meryam. Neredeyse sadece bir aylıkken iki tabak arasında oluşan bir kalbin var ve bu kalp bir kere atmaya başladıktan sonra sen ölene kadar bir daha asla durmayacak."

Meryam büyülenmiş gibi dinliyordu Tesla'yı. Normalde bilimsel bilgilere özel bir hayranlığı yoktu ve duyduklarından da kolay kolay heyecanlanmazdı. Bu konuda Tesla ve Perit çok daha iyi anlaşıyordu ama söz konusu bebek olduğunda her şey bir anda değişiyordu. "İki tabak arasındaki kalp..." diye tekrarladı içinden. Bir anda kulağında bir uğultu hissetti. Tesla, karşısında heyecanla bir şeyler anlatmaya devam etse de Meryam artık kızı duymuyordu. Sadece iki beyaz tabak arasındaki kırmızı tabağa odaklanmıştı. Bir anda kırmızı tabağın üzerinden halıya damlayan damlacıkları fark etti. Mutfağın halısına düşen her damla geride kırmızı bir leke bırakıyordu. Kafasını tekrar kaldırdığında Tesla'nın elindeki tabakların yerinde yeni doğmuş

bir bebek gördü. Tesla hiç oralı değilmiş gibi anlatmaya devam ediyordu. Meryam'ın elleri refleksel olarak hemen karnına gittiğinde eline bir ıslaklık geldi. Elbisesinin karın bölgesi tümüyle kan içindeydi. Yıllardır hayalini kurduğu bebeğini erkenden dışarı çıkarmışlardı. Çığlık atmak istese de ağzından tek bir ses bile çıkmadı.

Derin bir nefes alarak bir anda karanlığın içinde yattığı yerde doğruldu Meryam. Elleri hâlâ karnının üzerinde duruyordu. Sanki ani yükseklik değişimleri yapan bir uçağın içindeymişçesine, kulaklarında inanılmaz bir uğultu ve basınç hissediyordu. Bir de bu basınca eşlik eden kalp sesleri. Kulağındaki uğultu nedeniyle bu sesler sanki çok uzaktan geliyordu. Bir anda Meryam'ın gözünden yaşlar akmaya başladı. Hamileliği bir ayı çoktan geçmişti ve bu duyduğu oğlunun kalp sesleriydi. Bundan emindi. Demek ki oğlu hâlâ hayattaydı ve içindeki yaşam mücadelesine büyük bir azimle devam ediyordu. Rüya ile gerçeklik arasında, o ince geçişin eşiğindeki kız için tüm duyular neredeyse birbirine girmişti. Hissettiklerinin hangisinin gerçek,

hangisinin az önce gördüğü rüyaya ait olduğuna dair bir fikri yoktu. Zaman hızlıca imdadına yetişecekti. Geçen her saniye ile beraber duyduğu kalp seslerinin kendisinden geldiğini anlamıştı ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Çünkü oğlunun kalbi şu an iki tabak arasında yeryüzündeki en büyük mücadeleyi vermekteydi ve annesi oğlunun bu mücadelesi ile gurur duyuyordu.

Bölüm 60

NEON'un İlk Ateşi

Tanrı iradesini hâkim kılmak için yeryüzündeki iyi insanları kullanır; yeryüzündeki kötü insanlar ise kendi iradelerini hâkim kılmak için Tanrı'yı kullanırlar.

Giordano Bruno

Alhazen, burayı ve havasını gerçekten özlemişti. En son ziyaretini birkaç yıl önce yapmıştı. Şu an göl manzaralı bir yerde harika bir bahçenin ortasında oturuyordu. O kadar huzur dolu bir yerdeydi ki önündeki bardaktan yudumladığı içeceğin tadı bile bu huzuru hissedip adamın dilindeki tat reseptörlerini maksimum derecede uyarıyordu. Alhazen çok uzun zamandır hiçbir şeyin tadını eskisi gibi alamıyordu çünkü yaşlanmayla beraber,

dilinin üzerindeki tat reseptörlerinin sayısının önemli bir şekilde azaldığını biliyordu. Sanki hayat "Tüm tatları yeterince tattın. Artık tatmasan da olur" der gibiydi. Ama şimdi hayata inat içeceğin tadını gençlik yıllarında hissettiği gibi hissediyordu.

"Kimbilir bu göl kaç yıldır burada" diye geçirdi aklından. Gölün yanı başında yükselen taş bloklar çok uzun yıllardır bu göle tanıklık yapmaktaydı. Belki Noah zamanında bu bilgiyi kendisiyle paylaşmıştı ama yaşlı adam hiçbir şey hatırlamıyordu. Artık kafasının içinde bilgileri tutacak nöron sayısı önemli derecede azalmıştı. O nedenle zaten az sayıda kalan nöronlarında gereksiz bilgileri taşımak istemiyordu. Bir tahminde bulunmak zorunda kalsa şu an bahçesinde oturmakta olduğu şatonun en az beş yüz yıllık olduğunu söyleyebilirdi. Kimbilir hangi amaçlarla ve ne umutlarla inşa edilmişti. Muazzam büyüklükte bir arazisi vardı. Şatonun çevresi bahçe ve göl ile çevrili olsa da arazi içerisinde uzaklarda birtakım evler bulunmaktaydı.

Adam, oturduğu yerde gözlerini kapadı. İçine çektiği havanın tazeliğini hissetti ve muazzam sessizliği dinledi. Doğanın ses-

sizliğinin içinde rüzgârın ve kuşların sesleri bu sessizliği daha da derinleştiriyor gibiydi. Çok uzaklarda olmasına rağmen sessizlik sayesinde kulağına taşınan çocuk sesleri ile gözlerini huzurla açtı. Uzaklarda bir evin bahçesinde yaklaşık on tane çocuk, bir şeylerin peşinde oradan oraya koşturup oynuyorlardı. Alhazen çocuklara yüzünde gülümsemeyle baktı. "Acaba içlerinde benim çocuklarımdan biri var mıdır?" diye bir an geçirdi içinden. Mesafe uzak da olsa çocuklar en fazla on yaşında gibi gözüküyorlardı. Yılları tekrar kafasından hesapladığında şu an oynamakta olan çocuklar arasında bir çocuğunun olma ihtimalinin mümkün olmadığını fark etti.

Alhazen büyük bir keyifle içeceğinden bir yudum daha aldı. Yutmadan önce dilinin üzerinde bekletip tüm tadın keyfini çıkardı. Sanki yaptığı yolculuk mekânsal boyutta değil de za-

mansal boyuttaydı ve geçmişe gitmişti. Şatonun içinde ya da çevresinde günümüz teknolojisine dair hiçbir şey yoktu. Şehirden kilometrelerce uzaklıkta, doğanın kalbinde saklanmayı ve temiz kalmayı başarmış bir yerdi burası. Alhazen ve arkadaşları teknolojinin ve bilimin tam merkezinde yaşayan insanlardı ama burada teknoloji diye bir şey yoktu. Şatonun içerisinde ne bir ekran ne de bir iletişim aracı vardı. Buradaki hayat tümüyle şatonun ruhuna uygun bir şekilde geleneksel yöntemlerle yaşanıyordu. Her geçen gün daha da kalabalıklaşan bir dünyada böylesine sessiz ve huzurlu bir yeri bir kere daha görme şansı bulduğu için çok mutlu hissediyordu. Bir de Noah'ı göreceği için inanılmaz heyecanlıydı. Origon olduktan sonra Noah'ı burada görmeyeli çok zaman olmuştu. Sürekli iletişim halinde olsalar da şu an hasıl gözüktüğünü bilmiyordu. Zamanın acımasızlığı görünüşünün her bir kısmına derin bir şekilde işlenmiş olan yaşlı adam, Noah'ın genç kalabilme çabalarının başarıya ulaşıp ulaşmadığını merak ediyordu.

Yaşlı ellerine baktı. Hafifçe titremekte olan ellerinin arasında o kadar büyük bir güç vardı ki... Çok uzun yılların ince ince

işleyerek biriktirdiği muazzam bir güçtü bu. Yıkılması imkânsız olan ve karşısına kim çıkarsa çıksın istediğinde onu yerle bir edebilecek bir güç. Tüm hayatını ve birikimlerini bu gücün daha da büyümesi için kullanmıştı. Her insan gibi şu yeryüzünde elinde gerçek anlamda sahip olduğu tek şey hayatıydı ve bu hayatı davasına feda etmişti. Adamın midesinde oluşan anlık yanma hissi bir anda içinde bulunduğu huzur halini hafifçe sarsmıştı. Ne zaman hayatını Neon için feda ettiğini düşünse sanki bu konuda en çok rahatsız olan midesiymiş gibi kendisini kötü hissediyordu.

Hayatının son yıllarında bu pişmanlık hissi artık iyice belirgin hale gelmişti. Sonuçta sadece tek bir hayatı vardı ve bu hayatını Neon'a adamıştı. Bu o kadar kutsal bir görevdi ki beyninde

organize olmaya çalışan pişmanlık hissini hızlıca uzaklaştırmaya çalıştı çünkü Neon, insanlığın tek umuduydu. Her ne kadar insanlar Neon'un varlığından haberdar olmasa da yeryüzünde bilimin, cehalete karşı olan savaşındaki en büyük güçtü. Tıpkı bağışıklık sistemi gibiydi. Birçok insan hiç farkında olmasa da bağışıklık sisteminin savaşçı hücreleri, içinde yaşadığı insan için kendisini feda ediyordu. Ancak birçok insan kendisi için ölümüne savaşan bu hücrelerin adını bile bilmezdi. Neon da bir bakıma böyleydi. İnsanlar bilmese de Neon onları büyük bir tehlikeden koruyordu.

Alhazen her şeyin tam olarak ne zaman başladığını bilmiyordu. Neon'un resmi ve yazılı tarihini sadece Origon olan kişiler görebilirdi. Bu tarih ve geçmişe dair bilgiler muazzam bir gizliliğe sahipti. Normalde Alhazen, Neon'un yönetim kadrosunda Origon Noah'tan sonra gelen on iki kranialden biriydi. Hatta bu on iki kranialin en kıdemlisiydi. Ama o bile Neon'un tam olarak ne zaman ve kimler tarafından kurulduğunu bilmiyordu. Uzun yıllar içerisinde çok fazla şey öğrenmişti. Öğrendiği her şeyin gösterdiği tek bir gerçek vardı. Neon'un tarihi çok ama çok eskilere gidiyordu. Tahminine göre bin yıldan fazla bir geçmişe

sahipti. Yani Neon'un kökleri artık görülmesi imkânsız bir derinliğe ulaşmıştı.

Oturmaktan sıkılan adam yavaşça ayağa kalktı ve birbirinden güzel çiçeklerin olduğu bahçede dolaşmaya başladı. Burnuna gelen kokular sadece tat duyusunun değil, koku duyusunun da eski özlediği günlere döndüğünü gösteriyordu. Bunu fırsat bilen Alhazen yavaşça eğilerek tüm kokuyu içine çekmek istermiş gibi bir çiçeği kokladı. Uzun zamandır havalanmayan beyninin kıvrımları bu güzel kokuyla dolmuştu bir an. Tüm bel ağrısına rağmen yavaşça doğrulmaya çalıştı. Aynısından yüzlerce olmasına rağmen çiçeği koparmayıp, yerinde koklamıştı. Çünkü hangi seviyede olursa olsun yaşam denen mükemmelli-

ğin her türlü saygıyı hak ettiğine inanıyordu. Bir yandan yürümeye devam ederken bir yandan az önce düşündüğü geçmişe gitti. Alhazen, Neon'un tam olarak ne zaman kurulduğunu bilmiyordu ama ne zaman gerçek anlamda Neon'a dönüştüğünü biliyordu. En azından Alhazen buna inanıyordu. 1600 yılının 17 Şubat gecesinde herkes normal bir şekilde uyurken, bazı evlere uzun bir süre uyku girmeyecekti. Her ne kadar evlerinin içleri karanlık olsa da hepsi ayaktaydı. Çünkü düşman, gücünün en üst sınırlarına ulaşmıştı ve Neon belki de bilinen ilk kaybını o gün vermişti. Giordano Bruno, bilime olan inancından vazgeçmediği için bir kazığa bağlanarak canlı canlı yakılmıştı.

Ortaçağ, kilisenin en güçlü olduğu dönemlerden biri olmuştu. Normalde kilisedekiler, savundukları mütevazı hayatın aksine lüks bir hayat yaşadıkları için kendilerine karşı çeşitli gruplar oluşmuştu ve bu gruplar kilise karşıtı bir dil kullanmaya başlamışlardı. Kilise, kendi öğretilerine karşı tehdit oluşturacak bu gruplar için acilen bir şeyler yapmalıydı. Böylece 1184 yılında, sonrasında birçok masum insanın hayatını cehenneme çevirecek olan engizisyon mahkemeleri kurulmuştu. Bu mahkemeler sapkın olarak gördüğü herkesi cezalandırma yetkisine sahipti. Zaman içerisinde engizisyon mahkemeleri öyle büyük bir güce

ulaştı ki artık kilisenin çıkarlarının karşısında kim varsa çok rahat bir şekilde sapkın ilan edilip ortadan kaldırılıyordu (17). Engizisyonun asıl hedefinde olanlar daha çok din karşıtı ya da farklı dinlere mensup insanlar olsa da zaman içerisinde bilim insanları da bu mahkemelerin zulmünden kendi paylarına düşeni alacaklardı. İşte bunlardan en önemlisi ünlü İtalyan bilim insanı Giordano Bruno'ydu.

Aslında Bruno'nun talihsiz sonunun nedeni, tarihi değiştiren bir başka önemli bilim insanı olan Nikolas Kopernik'e dayanmaktaydı. Bruno'nun doğduğu tarihten beş yıl önce hayata gözlerini yuman Kopernik, insanlık açısından çok önemli bir

buluş gerçekleştirmişti. O tarihe kadar hem bilim hem de kilise Dünya'nın, evrenin merkezinde olduğuna ve güneş de dahil olmak üzere diğer tüm gezegenlerin Dünya'nın etrafında döndüğüne inanıyorlardı. Oysa Kopernik'in yaptığı gözlemler hiç de öyle söylemiyordu. Tam aksine Dünya ve diğer gezegenler merkezde konumlanmış bir Güneş'in etrafında dönüyorlardı.

Elde ettiği bu bulgular kilisenin görüşüne karşıt olsa da Kopernik'in yetmiş yaşında ecelyle ölmesini sağlayan yegâne şey, eserlerinin ölümünden sonra insanlara ulaşmış olmasıydı.

Bruno, Kopernik'in kitaplarını okuyarak büyüyen bir çocuktu ve kendisi de yaptığı çalışmalarla benzer sonuçlara ulaşmıştı. Fikirlerini, kitaplar yazarak paylaşmaya kalktığında gücünün doruğunda olan kilisenin hemen dikkatini çekmişti. Engizisyon mahkemeleri tarafından sorgulanan Bruno'dan düşüncelerini inkâr etmesi istendi. Ama Bruno haklı olduğunu bilen her inatçı insan gibi, düşüncelerinin arkasında sağlam bir şekilde durup geri adım atmamıştı. Kiliseye karşı sergilenen böylesine cesur bir duruş asla cezasız bırakılmamalıydı. Normalde insanlığa harika fikirler ve bilgiler verebilecek olan bu müthiş beyin, yedi yıl boyunca bir zindanda esir bir şekilde tutuldu. Her türlü işkenceye rağmen geri adım atmayınca 17 Şubat 1600 günü, önce kiliseye karşı fütursuzc kullandığı dili kökünden kesildi.

Ardından bir kazığa bağlanarak meydanda, kendisini lanetleyen halkın gözü önünde yakıldı (18).

Herkes tarafından takdir edilmesi gereken muazzam bir beyin, meydandaki ateşler içinde sonsuza kadar yok olurken, bu vahşeti izleyenler sadece adama lanet okuyan halk ve kilise taraftarları değildi. Neon'un gizli üyeleri ilk kayıplarını vermenin üzüntüsünü, şaşkınlığını ve hatta korkusunu yaşayarak izliyorlardı yükselen alevleri. Karşılarında giderek kontrolden çıkan bir güç vardı ve bu güce karşı savaşmak için düşündüklerinden ve yaptıklarından çok daha fazlası gerekiyordu. İtalya'daki bir

meydanda Bruno'nun vücudunu tanınmayacak hale getiren o ateş, Neon'un bünyesinde hiçbir zaman unutulmayacak acı bir iz bırakmıştı. İnsan denen canlının kontrol edilmediği durumlarda ne kadar tehlikeli olabileceği çok net ortadaydı. Bruno, canı pahasına olsa da Neon'daki arkadaşlarını asla ele vermemişti. Neon'un en büyük özelliği olan gizliliğin temelleri bu günlere kadar gitmekteydi. Cehalete karşı savaşmak için büyümek ve güçlenmek zorundalardı ama en önemlisi her zaman gizli kalmaları gerekiyordu.

Ayakta öylece duran Alhazen tekrar kalktığı sandalyeye oturdu. Bruno ile beraber hatırladıkları, taşıyamayacağı kadar ağır acılardı. Bruno ve diğer birçok ismin intikamı çoktan misliyle alınmıştı ama asıl intikam zamanı giderek yaklaşıyordu. Cehaleti yerin en dibine gömecekleri o büyük günü ölmeden önce görmeyi her şeyden çok isterdi. Her ne kadar bilimin varlığı için çalışsalar da Neon dışarıdan bakıldığında bir dini tarikat gibi gözükmekteydi. İlk başta sınıf farkı ve çeşitli dereceler mevcuttu. En üstte Neon içerisindeki herkesin kayıtsız şartsız her türlü emrine uymak zorunda olduğu kutsal Origon vardı. Origon' a kutsallığını veren ise tümüyle bilimdi. Origon'un altında seçilmiş on iki kranial bulunmaktaydı. Bu kraniallerin altında da birbirlerinden habersiz muazzam bir düzen içerisinde çalışan on binlerce insan vardı.

Neon'un önemli pozisyonlarındaki kişiler için her türlü evlilik ve duygusal ilişki kurmak yasaktı. Yaşam geleneklerine bakıldığında tıpkı din adamları gibi yaşıyorlardı. Normalde hiçbir dini inançları olmamasına rağmen Neon ve Origon kutsal kabul edilirdi. Neon'un en önemli özelliği üyelerinin çok büyük bir kısmının önemli bilim insanları olmasıydı. Sonuçta hepsinin tek bir amacı vardı: Neon ile dünyayı gereksiz insanlardan kurtarabilecek bir gelecek hazırlamak...

Alhazen'i daldığı düşüncelerden çıkaran uzaktan yavaş yavaş

kendisine yaklaşmakta olan adam oldu. Geniş bir pantolon ve uzun kollu, sade görünümlü bir tişörtle kendisine doğru gelmekte olan kişi Origon Noah'tan bir başkası değildi. Yürüyüşündeki dinamizme bakılırsa yıllar bu adama çok da fazla zarar verememişti. Alhazen'in en son gördüğü Noah'tan tek farkı yüzünde belirli bir uzunluğa ulaşmış sakallarıydı. Alhazen, Noah'ı görür görmez yerinden kalktı. Dizlerindeki tüm ağrıya rağmen Noah'ın karşısında dizlerinin üzerine çöktü. Fizik ve optik üzerine bilim dünyasını sarsacak buluşlara sahip, dünyaca ünlü bir bilim insanı olan Alhazen, dışarıdan bakıldığında sıradan bir dini tarikatın sıradan bir müridi gibi gözüküyordu. Noah, diz çökmüş adamın karşısında durdu. İki elini avuçları Alhazen'in yüzüne doğru gelecek şekilde birleştirdi. Alhazen, gözleri kapalı olarak önce sağ sonra da sol avcun içini öptü. Yaşlı adamın dudakları Noah'ın avuçlarından uzaklaşır uzaklaşmaz Noah elleri ile adamın kafasını tuttu. İçinden bir şeyler mırıldanan adam Alhazen'in kafasının üzerinden kuvvetli bir şekilde üfledi. Bu üflemeyle beraber Alhazen'in vücudunda ani bir ürperme belirdi. Öyle bir ürpertiydi ki bu, sanki sırtından aşağı bir şey vınlıyormuş gibi inmişti.

Kafası Noah'ın elleri arasında olan Alhazen bir süre dizlerinin üzerinde ritüelin bitmesini bekledi. Daha sonra Noah'ın da yardımıyla ayağa kalktı ve çok eski iki dost yüz yüze geldiler. Eğer etraflarında asistanlar olmasa muhtemelen birbirlerine sıkıca

sarılırlardı ama asistanların önünde zayıflık belirtisi olabilecek bu tarz davranışları asla sergileyemezlerdi. Noah, yaşlı adamın hâlâ umutla parıldayan gözlerine baktı. Öyle bir bakıştı ki bu, havadaki fotonlar aracılığıyla ağzını bile açmadan karşısındakine "Doğru mu" diye sormuştu. Alhazen'in göz kapakları elindeki bilginin doğruluğunu onaylamak için o kadar nahif bir şekilde indi ki Noah'ın heyecanı bir anda arttı. Etrafındaki tüm asistanlara hemen uzaklaşmalarını emretti. Daha sonra bahçe-

de kuş seslerinin altında oturdular. Alnazeh in Noah a biraz-
dan vereceği haber ileride tüm dünyanın kaderini değiştirecek-
ti. Ama o sırada ne onların haberi vardı böyle büyük bir olay
olacağından ne de dünyanın geri kalan kısmının.

Bölüm 61

Işıkla Gelen İtaat

Bilge kişi karanlıkta ışık,
çıkmaz sokakta yol bulandır.

Sümer Atasözü

Türbülans nedeniyle sarsılan uçağın içerisinde uyumakta olan Atlas'ın gözleri aniden açıldı. Vücudu bir şekilde uyumamaya dirense de uzun süredir içinde bulunduğu uykusuzluk nedeniyle beyni artık direnemeyecek bir noktaya ulaşmıştı. Arada göz kapakları ağırlaşıp çok kısa dalmalar yaşasa da her defasında gözlerini korku ile açıyordu çünkü korumak zorunda olduğu çok önemli bir emanet taşıyordu. Şu an Neon'a ait çok güvenli bir özel uçakta, iki pilot dışındaki tek kişi olmasına rağmen tedbiri asla elden bırakamazdı. Karşısındaki koltukta duran soğutucu çantanın içinde Alef'in kafası vardı. Adamın vücudunun diğer kısımları da şu an başka uçaklarla başka merkezlere uçuyordu. Ama en önemli kısım Alef'in beyniydi. O nedenle de emanetin en önemli parçasını taşımak Neon'un en güvenilir optogeni Atlas'a kalmıştı.

"Ne garip" diye geçirdi içinden. "Acaba Alef, hayatının hiçbir döneminde kafası soğuk bir çanta içindeyken dev görünümlü bir adamla karşılıklı uçak yolculuğu yapacağını hayal edebilir miydi? Hayat büyük sürprizlerle doluydu ve bir insanın başına gelebilecek ihtimallerin ne kadar geniş bir aralıkta olduğuna en iyi şahit olanlardan biriydi adam. Bir anda oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Belki biraz yürümek kendisine iyi gelirdi yoksa oturduğu yerde tekrar uykuya dalma ihtimali vardı. Aslında uçak inene kadar kestirebilse mükemmel olurdu ama kendisinden başka kimseye güvenemezdi. Hiçbir işe yaramayacağını bile bile kendisine bir kahve daha koydu. Çünkü kahvenin engelleyebileceği sınırları çoktan aşmıştı.

Bardağa dökülen kahveden gelen koku ile bir anda aklına ilginç bir fikir geldi. Acaba şu an düğmeye bassa ne olurdu? Çünkü daha önce bu kadar yorgunken düğmeye hiç basmamıştı. Kafasının içinde yer alan düzenek beynini kendine getirebilir miydi? Bunu denemeden asla bilemezdi. Ama şu an hayatının en

önemli görevinin ortasındayken bunu deneme cesareti yoktu. O nedenle klasik yöntemlerle uykuya karşı savaşacaktı. Neyse ki görevinin en zor kısmını halletmişti. Birkaç saat daha dayandığında bu sorunu da başarıyla çözecekti.

Neon'un yetiştirdiği binlerce çocuktan sadece biriydi Atlas. Çocuklar erken dönemlerde birtakım testlerden geçirilerek sınıflandırılıyor, ardından da amaca en uygun pozisyonlar için çok yoğun bir eğitimden geçiriliyorlardı. Atlas'ın doğuştan sahip olduğu boy ve kas kütlesi kaderini en baştan belirlemişti. Neon içinde fiziksel özellikleri ön planda olan diğer tüm çocuklar gibi Atlas da bir optogen olarak yetiştirilmişti. Neon bilimsel temeller üzerine kurulu olduğu için, çocukları çeşitli bilim dallarına hizmet edecek şekilde yetiştiriliyorlardı. Fakat söz konusu cehalet ile olan savaş olduğunda sadece bilim üretmek asla yetmiyordu. Bu savaş kimi zaman o kadar çirkin ve vahşi bir hale geliyordu ki bu kirli işleri birilerinin halletmesi gerekiyordu. Normalde bu tarz kirli işleri yapabilecek kadar duygusuz ve acımasız olan insanlar aynı zamanda hasta ruhlu olduklarından bu kişilere güvenmek imkânsızdı. Oysa Neon'un ihtiyacı olan hem acımasız hem de itaatkâr askerlerdi.

İlk başlarda bu tarz askerleri oluşturabilmek için klasik yöntem olan motivasyon denenmişti ama sonuçlar başarısız olmuştu. Bir insanı ne kadar motive ederseniz edin bir kişi canlıyken göğsünü açıp kalbini dışarı çıkarmak için ya bir cani ya da bir robot olmanız gerekiyordu. Neon, canilerle işbirliği yapamayacak kadar gizli ve özel olduğundan, ellerinde kalan tek seçenek kendi robotlarını yetiştirmekti. Bunun için ilk başta beyni etkileyebilen kimyasal maddeler kullanıldı. Bu kimyasallar sayesinde asla cesaret edemeyeceğiniz işleri bile yapabiliyordunuz. İlk örnekler başarılı sonuçlar verse de askerlere verilen kimyasallar beynin diğer bölgelerini de etkileyip hiç hesapta olmayan yan etkilerin ortaya çıkmasına neden olmuştu. Bunlar eski

problemlerdi çünkü bu bilimsel mücadelenin sonunda robottan çok daha işlevsel özel bir grup asker yetiştirmeyi başarmışlardı. Optogenler yeryüzünün görebileceği en mükemmel askerlerdi ve Atlas da bu projenin en önemli optogenlerinden biriydi.

Pilotun uçuş hakkında kendisine söylediği kelimelerle daldığı anılardan sıyrıldı. Birazdan türbülansa gireceklerdi ve Atlas'ın oturmasında ve kemerini bağlamasında fayda vardı. Atlas, bir yandan pilotun dediklerini yaparken bir yandan içinde bulunduğu dünyayı düşündü. Normalde hiçbir optogen, beyinlerine tam olarak ne yapıldığını bilmiyordu. Ama Atlas bu konudaki her şeyi öğrenmişti çünkü optogen projesinin başındaki mimar Alhazen'di. Atlas, çocukken öldürmek için yemin ettiği bu adamın zaman içerisinde en çok güvendiği askeri olmuştu. O nedenle Alhazen yasak olmasına rağmen Atlas'a optogenlerle ilgili bilimsel gerçekleri anlatmıştı. Çünkü Alhazen'in bu dev gibi adama her zaman özel bir ilgisi olmuştu. Ona hiçbir zaman bir optogen gibi davranmamıştı. Devasa vücudunun içinde bir çocuğun kırılganlığına sahip olduğunu en iyi yaşlı adam biliyordu.

Atlas gözlerini kapadı ve zamanında Alhazen'in kendisine anlattıklarını hatırlamaya çalıştı. Normalde Alhazen'in insan beyni üzerine bir uzmanlığı yoktu. Kendisi, fizik ve optik konularında çalışmaları olan sayılı bilim insanlarından biriydi. Diğer taraftan 2005 yılında bilim dünyası çok ilginç bir teknikle tanışmıştı. Ardından gelen çalışmalarla iyice şekillenen yeni bilimsel yöntem, 2010 yılında, "yılın en iyi yöntemi" seçildi ve sinirbilim çalışmalarında çok büyük bir çığır açtı. İleride insanlığın kaderini değiştirecek olan bu bilimsel yöntemin adı optogenetikti. Devletlerin ya da çok büyük şirketlerin, yıllarca hayalini

kurduğu, insanların beyinlerini uzaktan kontrol edebilme fikri nihayet optogenetik ile başarıya ulaşacaktı.

Optogenler, eğitimleri sırasında kas gücünü artırma, silah kullanma yeteneklerini geliştirme ve her türlü pratik tıbbi bilgiye sahip olacak şekilde yetiştirilmişlerdi. Her optogenin sürekli taşıması gereken kalem şeklinde bir çubuğu vardı. Bu çubuğun ne zaman ve nasıl kullanılacağı bilgisi çok iyi bir şekilde öğretilmişti. Optogenlerin bu bilgi dışında beyinlerinde meydana gelen süreç hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Atlas'ın kaderini değiştiren olay ise Alhazen'in özel emrine verilmesi ile başlamıştı. Birçok operasyon nedeniyle o kadar çok vakit geçirmişlerdi ki aralarında ilginç duygusal bir bağ bile kurulmuştu. Alhazen'in onlarca çocuğu vardı ve hayatı boyunca hiçbirini göremeyeceği için tüm babalık hislerini âdeta Atlas ile yaşıyordu. Hatta adını da Alhazen koymuştu. Normalde optogenlerin adı sadece belirli numara ve harflerden oluşurdu.

Alhazen'in anlattıklarına göre Atlas ne zaman düğmeye bassa, beyninin belirli bölgelerine yerleştirilmiş birtakım ışık kaynakları aracılığıyla, kafatasının içine çeşitli renklerde ışık veriliyordu. Bu ışığı, kafanın dışından görme imkânı yoktu. Bunlar, beynin kıvrımlarını aydınlatan ve sadece nöronların şahit olduğu ışıklardı. "Çok basit. Kafatasının içinde yanıp sönen farklı renkteki ışıklarla beynindeki birçok bölgeyi kontrol edebiliyoruz" demişti Alhazen. "Sadece birkaç düğmeye basarak seni dünyanın en cesur ya da en acımasız askerine dönüştürebilirim. Hatta 100 katlı bir binanın çatısından hiç tereddüt etmeden atlamanı bile sağlayabilirim. İşte bu sihrin adı optogenetik."

Alhazen, Atlas'ın her zaman öğrenmeye meraklı biri olduğunu bildiğinden, bu olayın nasıl gerçekleştiğini detaylarıyla anlatmıştı. Normalde bir sistemin en küçük canlı birimine hücre denirdi. İnsan ve doğada gördüğümüz birçok canlı, milyarlarca hücreden oluşan çok hücreli kompleks organizmalar iken bazı

canlıların yaşaması için tek bir hücre bile yeterliydi. Hücrelerin şekilleri bulunduğu yapıya göre değişse de ortak temel özel-

likleri aynıydı. Bunlardan en önemlisi etraflarının hücre zarı denilen bir tabaka ile kaplı olmasıydı. Tıpkı insanın yüzeyini kaplayan deri tabakası gibi hücrelerin yüzeyini de kaplayan bir zar tabakası vardı. Bu zarın en önemli özelliği seçici geçirgen olması ve etrafındaki uyaranları algılayabilmesiydi. Bu sayede hücrenin ihtiyaç duyduğu şeylerin içeri girmesine izin verirken etrafındaki uyaranlara göre de birtakım cevaplar oluşturmakta, tüm bunları zarın üzerinde yer alan çeşitli proteinler aracılığıyla yapmaktaydı (19).

Bilimin bugüne kadar en iyi yaptığı şey doğayı ve yaşamı gözlemlemek ve anlamaya çalışmaktı. Optogenetik yönteminin keşfedilmesinde de yine aynı mantık rol oynamıştı. Doğada muazzam bir çeşitlilik vardı ve her bir canlı türünün hassasiyet gösterdiği bir uyaran söz konusuydu. Mesela su yosunu olarak bilinen ve "tek hücreli" bir canlı olan algler için temel uyaran ışıktı. Bu canlılar fotosentez yaptıkları için ışık nereden geliyorsa oraya doğru hareket etme yeteneğine sahiplerdi. Burada en önemli soru şuydu: Bırakın bir gözü, ikinci bir hücresi bile bulunmayan tek hücreli bir alg, ışığın nereden geldiğini nasıl anlayabiliyordu? Yapılan çalışmalar, bu canlıların minik bir bölgesinde toplanan bir grup proteinin, bir şekilde ışığı algıladığını ve hücrenin ışığa göre yanıt vermesini sağladığını göstermişti.

Benzer sistem başka ilkel canlılarda da bulunmaktaydı. Tıpkı bir evin çatısına yerleştirilen güneş panelleri gibi bu proteinler de hücre zarının üzerinde yer alıp ilgili hücrenin ışığa tepki vermesini sağlıyordu. Burada sinirbilim çalışan insanların aklına çok ilginç bir fikir gelmişti. Normalde sinir hücresinin de bir zarı vardı ve bu zar üzerinde diğer hücrelerle iletişim kurulmasını sağlayan çeşitli proteinler bulunmaktaydı. Bu proteinler elektriksel ya da kimyasal uyaranlara cevap vermekteydi. Ama sinir hücresinin zarında ışığa cevap verecek herhangi bir

protein yoktu. İşte sinirbilimcilerin hayal gücü burada devre-

ye girmişti. Acaba ilkel canlıların hücre zarlarında yer alan ışığa duyarlı proteinleri, nöronların hücre zarına yerleştirsek ne olurdu? Sonuçta her ikisi de hücre zarıydı ve temel yapıtaşları aynıydı. Bu durumda nöronlar üzerine ışık tutulduğunda bu hücrelerin cevap vermesi kaçınılmaz olacaktı. İşte bu basit ama kıymetli soru ile başlayan yolculuğun sonunda ortaya çıkan *optogenetik* yöntemi sayesinde beyni ışıkla kontrol etmek artık mümkün hale gelmişti (20).

"En zor kısmı, ışığa hassas proteinleri nöronların hücre zarına yerleştirmek" demişti Alhazen. "İşte burada bir mucize oldu ve insanın en büyük dertlerinden biri olan virüsler imdadımıza yetişti. Bazı bilim insanları hâlâ onların canlı olup olmadığını tartışsa da virüsler muazzam canlılardı. Bir virüs bir hücrenin içine girip, o hücrenin DNA'sı aracılığıyla kendi genetik materyalini kopyalar ve kendisinden bir sürü üretebilirdi. Söz konusu genetik materyal ve protein sentezi olduğunda, yaşanılan süreç en ilkelden en kompleksine kadar neredeyse tüm canlılarda aynıydı. Bu bilgiden yola çıkan bilim insanları, ilk önce algde bulunan ışığa duyarlı bir proteinin genetik kodunu kopyaladılar. Daha sonra bu kodu insana zararı olmayan bir virüsün genetik materyaline yüklemeyi başardılar. Artık bu virüs hangi hücrenin içine girerse, o hücrenin kendisi ışığa duyarlı proteinleri bizzat üretebilecekti. Daha sonra bu virüsü istedikleri nörona nokta atış şeklinde gönderebilmeyi de keşfettiler. İşte bu noktadan sonrasını canlılığın en ortak dili hallediyordu. Virüs, hedeflediği sinir hücresiyle etkileşime girerek ışığa duyarlı bu proteinleri aynı sinir hücresine kodlattırıyordu. Bu kodlama sonucu oluşan proteinler de ilgili nöronun hücre zarına yerleştiğinden artık ışığa duyarlı bir sinir hücresi oluyordu." (21)

Bilim insanları inanılmaz bir başarıya ulaşarak ışıkla uyarılabilen nöronları üretmenin yolunu bulmuştu. İlk yapılan hay-

van çalışmaları inanılmaz sonuçlar vermişti. Birkaç gün aç bırakılan bir farenin önüne yemek konulduğunda fare diğer tüm canlıların yapacağı gibi hemen yemeğin üzerine atlamıştı. Ama bu farenin bir özelliği vardı. Farenin beynine optogenetik yöntemiyle müdahale edilerek hipotalamustaki *tokluk merkezinde* yer alan nöronlar ışığa duyarlı hale getirilmişti. Bununla beraber, farenin kafasının içine giren bir optik kablo vardı ve bu kablo aracılığıyla istenildiği zaman farenin beyninin içinde ışık yakılabiliyordu. Günlerdir aç olan fare, tüm iştahıyla yemeye başladığı anda bilim insanları düğmeye bastığında, bu konuda yapılan onlarca çalışma sonuca ulaşmış oldu. Çünkü düğmeye basılır basılmaz hayvan aç olmasına rağmen bir anda yemek yemeyi bırakmıştı. Normalde olması gereken, hayvan yemek yemeyi bitirdikten sonra sindirim sisteminden çıkıp dolaşıma katılan hormonların beyne gidip tokluk merkezini uyarmasıydı. Bu, insan da dahil canlıların çoğunda böyle işliyordu. Tokluk merkezi uyarıldığından hayvan da kendisini doymuş hissedip yemek yemeyi bırakıyordu. Ama artık hormonlara ihtiyaç yoktu çünkü bilim insanları sadece tek bir düğmeye basarak farenin tok hissetmesini sağlayabiliyordu. Farenin kafasının içinde yakılan ışık, tokluk merkezinde yer alan ışığa duyarlı nöronları doğrudan uyarabildiğinden hayvan ne kadar aç olursa olsun tok hissediyordu. Bunun tam tersi de mümkündü. Hipotalamusu dışarıdan ışıkla kontrol eden bilim insanları, aç olmayan hayvanların aşırı yemek yemelerini de sağlayabiliyordu (22). Bu bilimsel gelişme Neon için tek bir anlama geliyordu. Yıllardır hayalini kurdukları "itaat" kendilerine ışıkla gelmişti.

Yöntem bir kere keşfedilmişti ve inanılmaz çalışmalar peş peşe gelmeye başlamıştı. Optogenetik yönteminin en mükemmel özelliği nokta atışı bir şekilde sonuca gitmesiydi. Sonuçta beynin içinde bir ışık yakıldığında diğer nöronların hiçbiri etkilenmezken sadece ışığa duyarlı hale getirilen nöronlar cevap veriyordu. Oysa klasik ilaç uygulamaları sırasında ilgili kimyasala

tüm beyin maruz kalıyordu ve bu da bir sürü yan etkiye neden oluyordu. Zamanla yapılan keşiflerde ışık kaynağının renginin de önemli olduğu anlaşılmıştı. Bazı renkli ışıklar beyindeki sinir hücrelerini aktifleştirirken başka renkli ışıklar aynı bölgelerin çalışmasını sonlandırabiliyordu.

İşin içinde hem ışıkla ilgili optik özellikler hem de genetik kodlama olduğu için bu yönteme optogenetik adı verilmişti. Optogen askerlerin ortaya çıkmasını sağlayan iki temel etken vardı. İlki Neon'un en önemli araştırmacılarından biri olan Eva'nın, zamanında yapmış olduğu muazzam genetik çalışmalar ve bu çalışmalar doğrultusunda elde ettikleri insan ve teknoloji gücüydü. İkinci ve daha önemlisi optik konusunda dünyanın en iyi bilim insanlarından biri olan Alhazen'di. Beynin içine harika bir şekilde implante olabilen bir sistem geliştirilmişti. Oldukça riskli olan bu cerrahi operasyondan sağ çıkabilenler artık birer optogen haline dönüşüyorlardı. O nedenle optogen yapmak istedikleri kişileri Neon'un fiziksel olarak en dayanıklı kişilerinden seçiyorlardı. İlk denemelerde birçok kişi hayatını kaybetti, bazıları birtakım beyin sorunları yaşadı ama sistem, geliştikçe neredeyse kusursuz bir hale dönüşmüştü. Böylece yıllardır hayali kurulan askeri güç yetişmeye başlamıştı.

Sistem şu an muazzama yakın bir verimle çalışıyordu. Optogenler sürekli yanlarında taşıdıkları bu uzaktan kumanda görevi gören cihazla duruma göre kendi kontrollerini sağlayabiliyorlardı. Ama optogenlerin bilmedikleri bir şey vardı. Neon yöneticileri isterse bu kişileri dışarıdan da bir robot gibi kontrol edebilirdi. Hatta bazı büyük opeasyonlarda birçok optogeni intihar bombacısı olarak bu şekilde kullanmışlardı. Alhazen, bu bilgiyi Atlas'a hiçbir zaman söylememişti. Ama Atlas bunu çok daha farklı bir şekilde öğrenmişti. İstedikleri zaman iplerini kesecekleri bir kukla olduğunu çok iyi biliyordu. Bunu bildiği için de bir kuklanın yapabileceği en iyi şeyi yapmaya çalışıyordu. Kendisini yönlendiren ipler ne derse, o emre itaat ediyordu.

Ama bir gün iplerini kesip özgürlüğe kavuşacaktı Atlas. Kendisini hayatta tutan en önemli motivasyon buydu.

Gözleri kapalı, hatıraları arasında dolaşan Atlas, gözünü açtığında düşündüğü her şey bir anda buhar olup uçmuştu çünkü karşısındaki koltuk boştu ve az önce orada duran soğutucu çanta ortalıkta gözükmüyordu. Bir anda ayağa fırladı. Panik artık damarlarının içinde dolaşıyordu. Çanta hiçbir yerde yoktu. Tam o sırada bakışları uçağın penceresinden dışarı kaydı. Gördüğü şey ancak rüyalarda görülebilecek bir görüntüydü. Çanta uçağın kanadına takılmış, her an uçağa ve Atlas'a veda edecekmiş gibi duruyordu. Yapılacak tek bir şey vardı. Kanatın üzerindeki çanta gökyüzüne uçmadan önce onu içeri almalıydı. Adamın eli, cebindeki çubuğa gitti. Daha önce uçan bir uçağın kanadının üzerine çıkmamıştı ve bunun nasıl yapılacağı hakkında bir fikri yoktu. Ama tek yapması gereken düğmeye basmak olacaktı. Daha sonra ihtiyaç duyduğu cesarete bir şekilde kendisine ulaşırdı. Atlas düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı. Tekrar bastı ama alet çalışmıyordu. Sonra tüm düğmelere bastığında çanta kanata takılı olduğu yerden kopup sonsuza kadar ortadan kayboldu. Atlas devasa vücuduna rağmen içinde olduğu panik duygusunu taşıyamadı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Tam o sırada uçağın tekerleklerinin yere değmesiyle Atlas oturduğu koltuktan sıçradı. Deli gibi terlemişti ve kalbi inanılmaz bir hızla atıyordu. Soğutucu çantanın tam karşısındaki koltukta bıraktığı gibi duruyor olması bile kalp atışlarını yavaşlatmamıştı. Alhazen ile olan geçmişini düşündüğü sırada vücudu yine uykuya yenik düşmüş ve garip bir rüyanın içinde bulmuştu kendisini.

Bölüm 62

Ölüm Bandının Sonundaki Oda

Bir insana dengesini kaybettirip
sonra da normal davranmasını bekleyemezsiniz.

John Steinbeck

Yaklaşık kırk dakika önce Tesla'nın yanında beklemekte olan Galen, ne kadar zorlarsa zorlasın asla aklına gelmeyecek bir şey yapıyordu. Bir arabanın içerisinde çocukluğunun en önemli anılarını barındıran tavuk çiftliğine doğru hızla yol alıyordu. Ushan kendisini emekliye ayırdıktan sonra, Galen bilgisayar teknolojilerine yatırım yaptığından, birkaç yıl içinde tavuk çiftliğini kapatmıştı. Ama fabrikayı ve bulunduğu arazileri satmamıştı. Buna neden olan çocukluk anıları mıydı yoksa Ushan'a olan saygısı mı bilmiyordu. Burası yarı terk edilmiş bir bölgeydi. Sadece güvenlik amaçlı birkaç kişi bölgede bulunuyordu. Galen kendisine miras kalan bir mafya örgütünü, büyük bir mücadeleyle ticari ve yasal bir oluşuma dönüştürmeye çabalasa da çok derinlere uzanan gelenekler asla peşini bırakmıyordu. Böyle durumlarda müdahale etmek zorunda oldukları bazı kirli işleri halletmek için terk edilmiş tavuk çiftliği çok uygun bir yerdi. Zamanında tavukların kaderini acımasızca belirleyen bu yer, şimdilerde bazı insanların kaderini belirliyordu.

Telefonuna mesaj geldiği sırada, Galen karanlığın içinde uyuyan Tesla'yı izliyordu. Saat 02.01'i gösteriyordu. Eğer bu saatte telefona bir mesaj geliyorsa bu mesajın kesinlikle kötü bir şeyle ilgili olduğunu bilecek kadar yaşamıştı. Mesajı üst üste üçüncü kez okuması da bir şeyi değiştirmemişti. Okudukları çok netti ve hemen Devin'in yanına gitmesi gerekiyordu. Ama aklı ve kalbi, şu an uyuyan Tesla'nın yanına kıvrılmış yatıyordu. Kızı bir daha asla yalnız bırakmayacağına yemin etmişti. Ama daha

bir daha asla yalnız bırakmayacağına yemin etmişti. Ama daha

üzerinden bir gün bile geçmeden hayat, yemini ile karşı karşıya bırakmıştı adamı.

Ekran kararana kadar boş boş baktı telefona. Işık söner sönmez karanlığın içinde kalan adam sanki bu bir sinyalmişçesine ayağa kalktı. Dışarıya çıkıp korumalarıyla konuştu ve en iyi adamlarını odanın önünde, nöbette bırakarak hızla arabasına atlayıp tek başına yola çıktı. Eğer şansı yaver giderse Tesla gözlerini açtığında yanında olacaktı. Devin'in kendisine çok fazla kızmış olabileceğini tahmin ediyordu ama bu derece ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti. Gelen mesajdan sonra yaptığı telefon görüşmesinde çok ilginç bilgiler öğrenmişti. Devin, akşam saatlerinde oldukça öfkeli bir şekilde Pareidolia ekibinin bulunduğu odaya girerek, İlias ile yaşadığı bar kavgasının kamera görüntülerindeki bir adamı acilen bulmaları gerektiğini söylemişti. Hatta iki saat içinde bu adamı bulamazlarsa ertesi gün işe gelmelerine gerek olmayacağı konusunda ciddi tehditlerde bulunmuştu. Bugün öfkesini taşıran kişi Galen olsa da Devin zaten hayata karşı her zaman ağzına kadar öfke doluydu. Pareidolia ekibinden bulmalarını istediği adam, bu öfkenin en büyük tohumlarını atan adamdı. Tüm çocukluğunu kâbusa çeviren ve geri zekâlı İlias yüzünden son anda elinden kaçırdığı, o yaşlı sapıkla henüz tamamlanmamış bir işleri kalmıştı.

Galen'in kullandığı araba çiftliğe girdiği sırada, adamın beynindeki nöronlar da bir anda çocukluk anılarına gitmişlerdi. Kendisine bir çöp, bir mikrop gibi davranıldığı yıllara ışınlanmıştı bir anda. Zamanında kendisinin yaşadığı acıları şu an yaşamakta olan kimbilir kaç çocuk vardı. Galen'in en büyük şansı, hayata bağlanma amacı olan Tesla ve kendisini çöplüğün en derinlerinden çekip çıkaran Ushan olmuştu. Eğer bu iki insan olmasaydı kaderinin onu nereye götüreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Emin olduğu tek bir şey vardı. Tesla'nın olmadığı

fikri yoktu. Emin olduğu tek bir şey vardı. Tesla'nın olmadığı her yer adam için çok büyük bir acı demekti.

157

Arabadan indikten sonra hızla ana binaya girdi. Fabrikanın içi olması gerektiği gibi, yani terk edilmiş gözüküyordu. Karanlığı aydınlatan çok zayıf birkaç ışık vardı sadece. Ama Galen'in karanlıkta yönünü bulması için ışığa ihtiyacı yoktu. Buradaki her santimetre kareyi ezbere biliyordu. Zamanında civcivleri taşıyan ölüm bantlarının yanında seri bir şekilde yürürken beynin gerçekten ne kadar muazzam bir organ olduğunu yeniden anladı. Terk edilmiş bir fabrikanın sessizliği içinde yürümesine rağmen yıllar öncesine ait civciv seslerini hâlâ duyabiliyordu. Hayata daha yeni adım atan bu canlılar, varlıklarını haykırıyorlardı dünyaya. Galen ise onların kaderini belirlemek zorunda olan bir çocuktu sadece. Köle olacak dişileri bir kenara ayırıp öğütülecek erkekleri ölüm bandının üzerine atıyordu. Bant en son kısımda küçük bir pencereden bir duvarın içine giriyordu. O duvarın arkasındaki odada yer alan öğütücü makine kendisine gelen erkek civcivleri acımasızca yutuyordu. Çalışan insanlar etkilenmesin diye öğütme işini duvarın arkasındaki odada yapıyorlardı. Önüne yeterince kalın bir duvar çektiğinde her türlü vahşeti gönül rahatlığıyla yapabileceğini biliyordu insan.

Galen, hızlı adımlarla duvara doğru yürüyordu. Bu duvarda, zamanında sadece görevli kişilerin girebileceği, ilk bakışta fark edilmeyen bir kapı vardı. İçinde öğütücülerin çalıştığı vahşet odasına giriş ve çıkış sadece bu kapıdan oluyordu. Tavuk çiftliği yıllar önce kapanmış olsa da bu küçük vahşet odası faaliyetlerine devam ediyordu. Bu odanın duvarları geçen yıllar içerisinde çok fazla vahşete şahit olmuştu. Çocuklara taciz ve şiddet uygulayan psikopatlar, polisin elinden kaçan tecavüzcüler ve bazen de Galen ve arkadaşlarına biat etmeyen masum insanlar bu odanın içinde sağlam işkencelere maruz kalmıştı. Galen ne

yaparsa yapsın ekibinin temelini oluşturan en çok güvendiği kişilerin karanlık geçmişlerini değiştiremezdi. Buna Devin'in geçmişi de dahildi. O nedenle çok uzun zamandır buraya gelmemiş ve yapılanlara şahit olmamıştı. Bu odada gerçekleşen

tüm operasyonları her zaman Devin yönetirdi. Tıpkı bu akşam yönettiği kendi operasyonu gibi.

Galen odaya girdiğinde görmeyi beklediği görüntüden çok daha ötesinde bir ortamla karşılaştı. Devin, üstü çıplak bir şekilde duvarın dibinde bitkin bir şekilde oturmaktaydı. Her tarafı kanla kaplıydı ve soluk alışverişleri vücudunun içinde bulunduğu yorgunluğu kelimeler olmadan da anlatabiliyordu. Normalde böyle bir görüntü karşısında hızla Devin'e koşması gereken Galen ise sadece bakmakla yetiniyordu. Çünkü adamın vücudunu kaplayan kan Devin'e ait değildi, tıpkı öğleyin kanlar içerisinde bulduğu Tesla'nın üzerindeki kan gibi. Kanın asıl sahibi Devin'in ayaklarının dibinde titreyerek can çekişiyordu. Çırılçıplak olan adam, fetüs gibi kıvrılmış bir şekilde kendi kanı içinde yatmaktaydı. Galen hayatı boyunca çok fazla dehşet verici sahne görmüştü ama ilk kez karşısında bu kadar hasar görmüş bir vücut vardı. Üstelik nefes almaya devam ediyordu. Yüzüne ve vücuduna aldığı bazı darbeler yüzünden kemik dokusu ortaya çıkmış olan adamın kafasından hangi korku ve acıların geçtiğini düşünmeye çalıştı.

"Yorulmadım" dedi Devin, Galen'e bakmadan, "sadece bu şerefsizin ayılmasını bekliyorum".

Devin'in ağzından çıkan kelimeler, yerdeki adamın vücudunda refleksel bir hareket meydana gelmesine neden oldu. Demek ki bilinci söylenenleri anlayacak kadar yerindeydi. Yetimhanede çalıştığı yıllarda geceleri aralarında Devin'in de bulunduğu çocuklara tecavüz eden, hatta bazı geceler kendisine eşlik etmeleri için dışarıdan sapık arkadaşlarını gizlice yurda getiren bu aşağılık canlıya karşı acıma duyacak tek bir nöronu bile yoktu Galen'in. Ama karşısındaki görüntü mide bulandırıcı bir vah-

setten başka bir şey değildi. Adamın etrafında yer alan kan ve doku parçaları, yine adamın etrafında yer alan birtakım objeler gece boyunca hemen her acıyı tattığını gösteriyordu. Özellikle bazı kanlı nesneler bu adamın çocuklara hissettirdiklerini son

bir saat içinde defalarca hissetmiş olduğunun ispatı olarak adamın etrafında duruyordu. Belli ki Devin adamın cezasını cehenneme bırakmamaya karar vermişti.

Zorla ayağa kalkan Devin, tahta masanın üzerinde durmakta olan alkol şişesinden minik bir yudum aldı. Görünen o ki sarhoş olmak istemiyor, aksine bu anı ileride tüm canlılığıyla hatırlamak istiyordu. Ağır ağır yerde yatan adamın başına gitti. Galen, âdeta kilitlenmiş gibi hiçbir şey yapmadan izliyordu. Devin'in yüzündeki ifadeyi fark etmişti. Bu son kalkıştı ve birazdan bir pislik daha sonsuza kadar silinecekti. Ayağındaki botu yerde yatan adamın kafasına hizalayıp art arda defalarca vurmaya başladı. Yerdeki beton ile Devin'in botları arasında sıkışıp kalan kafatası, muhtemelen beyni daha fazla korumaya devam edemeyecek ve birazdan parçalanacaktı.

Galen o an yerde yatmakta olan adamın öldüğünü fark etti. Belki de ölmesine neden olan az önce Devin'in ağzından çıkan kelimelerin yarattığı korkuydu. Bunu asla bilemeyecekti. Emin olduğu tek şey, adamın içinde artık canlılığa dair bir şey kalmamış olduğuydu. Bunu Devin de fark etmişti ama durmak yerine daha sert vurmaya başlamıştı. Ölmemeliydi. Bir anda adamın göğsüne oturup kafasını yumruklamaya başladı. Devin'in yumruklarını karşı tarafta hissedecek tek bir canlı hücre kalmamıştı. Her bir darbede zarar gören tek şey adamın yumruk atan ellerindeki hücrelerdi.

Galen, kendisini harekete geçirenin ne olduğunu bilmiyordu ama kendisiyle beraber sessizce olayı izleyen iki korumanın dışarı çıkmasını istedi. Sonrasında boş bir vücudu yumruklamaya devam eden kardeşine arkadan sarıldı. Galen'in kendi-

sine sarılması bile Devin'i durdurmamıştı. Halen yerdeki ada-

ma vurmaya devam ediyordu. Galen'in kendisine sarılmasıyla beraber bir anda gözünden yaşlar akmaya başladı. Dışarıdan görünen görüntü garip bir rönesans tablosu gibiydi. Yerde paramparça olmuş, kanları içinde yatan bir adam vardı. Bu

adamın göğsünün üzerinde oturan üstü çıplak bir başka adam ağlıyordu. Bu kişiye arkadan sarılan takım elbiseli adam ise sessizce bekliyordu.

Devin'in sessiz gözyaşları bir anda hıçkırarak ağladığı bir hale dönüştü. Sanki yerde yatmakta olan ceset çok sevdiği birine aitti. Oysa Devin'in gözlerinden yaş olarak çıkan şey yıllardır adamın beyninin içinde yaşayan o huzursuz ve çirkin anılardı. Muhtemelen bu anılar gözyaşları aracılığıyla Devin'in beynini terk ediyordu. Galen oldukça ağır hareketlerle kan gölünün ortasına oturdu ve ağlamakta olan Devin'i kucağına yatırdı. Benzer bir sahneyi yaklaşık on beş saat önce Tesla yaşamıştı. Galen, kucağına yatırdığı Devin'in başını okşamaya başladı. Tıpkı çocukluğunda Devin uyumadan önce her gece yaptığı

gibi. Aslında Galen'e kalsa bu sapık için çok daha uzun sürelere yayılacak bir işkence yöntemi uygulardı. Ama Devin her zaman olduğu gibi yine sabredememişti. Yılların biriktirdiği öfke, Galen'e duyduğu öfke ile birleşince adamı kısa bir süre içerisinde tanınmaz hale getirmişti.

İki çocukluk arkadaşı, aynı kaderi yaşayan iki kardeş, bir sapığın kanlarının içerisinde vahşet odasında oturuyorlardı. Tam bu sırada Pia hastanedeki yatağında abisi ile ilgili korkunç bir

kâbus görmekteyken, Neon'un en gözde askeri Atlas, Alef'in kafasını otopsi aletleri ile kesmekteydi. Kâbusların ve vahşetin zirveye ulaştığı bu saatlerde İlias, yurtdışına giden bir trenin camından öfkeyle dışarıyı seyrediyordu. O an elinde fırsat olsa onun da birkaç kişinin kanına bulaşacağından şüphe yoktu. İnsan denen canlı böyleydi işte. Üzerine hangi pahalı takım elbiseyi geçirirse geçirsin yeryüzünün en vahşi yaratıklarından bi-

risiydi. Sergilediği vahşet için kimi zaman haklı nedenleri vardı

kimi zaman ise haksızdı. Mesele bu kadar basitti.

Bölüm 63

Timsah Gözyaşlarının Otopsisi

Öldüğünüzde ölü olduğunuzu bilmezsiniz.
Bu sadece geri kalanlar için çok zordur.
Aynı şey ahmak olduğunuzda da geçerlidir.

Ronald David Laing

Pia etrafındaki karanlık kalabalığa anlamsızca bakıyordu. Hemen herkes neredeyse aynı tip giyinmişti. Siyah kıyafetler ve güneş gözlükleri ile bir cenaze ortamında olması gereken her şey mevcuttu. Pia da yüzünü gizleyecek büyük bir güneş gözlüğü takmıştı. Çünkü gözündeki şişliklerin gözükmesini istemiyordu. Oysa insanlar bu şişlikleri görseydi, annesini kaybettiği için çok fazla ağlayan bu kıza daha çok üzülürlerdi ama Pia'nın gözlerini şişiren gözyaşları değildi. Hastaneden çıktıktan sonraki iki gün boyunca sadece uyumuştu. Galen de dahil olmak üzere kimseyle konuşmak istememişti. Pia içine düştüğü bu garip gerçekten uzaklaşmak için sürekli uyumayı denese de Dünya denen yuvarlak gezegen her zaman döndüğü hızda dönmeye devam ediyordu. Annesi ile ilgili yerine getirilmesi gereken bir sürü prosedür vardı. Bunlardan en önemlisi de annesinin cenazesiydi. Abisi tarafından vahşice öldürülen sahte annesinin cenazesi.

Vera, yüksek bir platformun üzerine konmuş dikdörtgen bir

kutunun içinde yatmaktaydı. Etrafındaki herkes annesi olduğunu sansa da bu kadın gerçek anne babasının katillerinden biriydi. Bir an "Galen olmasaydı ne yapardım" diye düşündü kız. Adam hastaneden çıktıklarından beri Pia'yı hiçbir şekilde yanından ayırmamış, kendi evinde kıza özel bir yaşam alanı oluşturmuştu. Cenaze ve diğer tüm resmi işlerle bizzat ilgilenmişti. Açıkçası cenaze konusunda çok fazla zorlanmamıştı çünkü adamın söylediğine göre, Vera kendi cenazesinde nelerin ya-

pılması gerektiği ile ilgili detaylı bir programı çok önceden hazırlamış ve avukatına teslim etmişti. Nereye gömüleceği, törene kimlerin davet edileceği ve diğer tüm detaylar oldukça açık bir şekilde yazmaktaydı. Öldükten sonra yapılacak şeylerle ilgili tüm bu detayları soğukkanlılıkla yazabilmesi, aslında Vera'nın nasıl bir ruh haline sahip olduğunun en net özetiydi. Ama Pia tüm bunları ancak gözleri açıldıktan sonra görebiliyordu.

Karşısındaki tabuta bakan Pia'nın kafası karmakarışıktı. Yıllardır anne olarak tanıdığı bu kadına karşı en ufak bir üzüntü hissetmiyordu. İki günlük uyku boyunca hafıza bölgesindeki nöronlar ve bağlantılar âdeta yeniden şekillenmişti. Abisinin on dakikada anlattıkları, yılların biriktirdiği tüm anıların üzerine beton dökmüştü. Tabuta bakan Pia'nın aklını sürekli aynı soru kurcalayıp duruyordu. "Alef şu an neredeydi? Abisinin vücudunu ne yapmışlardı?" Aslında cevabı tahmin edebiliyordu. Otopsi sonrasında kimsesiz insanlara ne yapılıyorsa muhtemelen abisine de benzer şeyler yapılacaktı. Bu fikir Pia'nın karnında derin bir sancıya neden oldu. Tüm hayatını kimsesiz olarak yaşamış abisinin, kimsesiz bir şekilde gömülmesinin hissettirdiği derin bir acıydı bu. Gözünden çıkan birkaç damla sanki acıdan kaçmak istermiş gibi gözlüğün altından kayarak hızla kızdan uzaklaştı. Kendisini görenler muhtemelen bu gözyaşlarının annesi için aktığını düşüneceklerdi.

Etrafı, sahte annesinin sahte arkadaşları ile çevrilmişti. Bu ki-

şilerin çoğu sadece Vera'nın statüsü ve gücü için onunla vakit geçirmişlerdi. "Acaba bu kalabalıkta gerçek anlamda kaç dostun var ki" diye düşündü. Etrafındaki sahtelik içini bunaltmıştı. Tekrar abisini düşündü. Kucağında kendisine sarılı bir şekilde öldüğü abisinin vücudunun başına gelenleri hayal etti. Olay adli bir durum olduğu için abisinin otopsisinin yapılması gerekiyordu. Otopsi kelimesi hemen herkesin film ya da dizilerde duyduğu ama asla hayal edemeyeceği bir gerçekti. Pia basit bir kelimeyle tanımlanan bu sürecin aslında ne kadar zor bir pro-

sedür olduğunu çok iyi biliyordu. Tıp fakültesinde öğrenciyken bir hata yapıp otopsi uygulamasına girmek istemişti. İşte o gün doktorluk denen şeyin nasıl sınırlarda dolaşan bir meslek olduğunu anlamıştı. Bir insanın tüm bunları normal bir şeymiş gibi yapmasını aklı bir türlü almıyordu. Üstelik bu uygulamaların, ölü bile olsa abisinin vücudunda yapıldığını düşünmek çok daha derin bir acı hissetmesine neden oluyordu.

Otopsi oldukça zor bir cerrahi inceleme yöntemi olmakla beraber çok keskin kuralları olan bir prosedürdü. Otopsi yapılmaya karar verildiğinde, ölüm şekli ne olursa olsun tüm işlemler baştan sona eksiksiz bir şekilde uygulanmak zorundaydı. Dış muayene denilen kısım genellikle filmlerde görülen genel incelemelerle ilgiliydi. Ama iç organlar için yapılan diseksiyonları filmlerde görme şansınız pek olmazdı. Pia, normalde önündeki tabuta baksa da beyninde otopsi masasına yatırılmış abisini görmekteydi. Doktor, elindeki kesici alet ile abisinin kaşlarının üzerindeki deriden başlayıp kafasının arkasındaki kısma doğru olan hattı kesiyordu. Ardından kestiği bölgelerden Alef'in saçlı derisini kaldırıyordu. Bu hamle sonucunda yıllar boyunca beyni korumak için çabalayan kafatasına ulaşıyordu. Bu kısmı kesmek oldukça yorucu ve zahmetli bir işti. Kafatası da açıldıktan sonra artık beyin ulaşılabilir hale gelmişti. Doktorun, abisinin beynini kafasından çıkarışını izliyordu kız. Bağırmak,

doktorlara engel olmak istiyordu ama gözünün önündeki tüm görüntüler tıp fakültesindeki bilgilerin eşlik ettiği hayallerden oluşuyordu sadece.

Kalbinden bir kurşunla vurulduğu çok açık olsa da otopsinin kuralları gereği eldivenli eller abisinin beynini dilimlemek zorundaydı. Yıllar boyunca beyninde depolanan her bilgi ve hissettiği tüm o duygular, üzerine inen bıçak darbeleriyle sonsuza kadar yok oluyorlardı. Beynin hüzünlü hikâyesi tamamlandıktan sonra sıra vücuda geliyordu. Doktorun elindeki bıçak, abisinin çenesinin altından başlayıp orta hat boyunca gittikten sonra

kasıklarında sonlanıyordu. Birazdan doktorun elleri, kaburgaları kesip Alef'in kalbine dokunacaktı. Adamın hem fiziksel hem de manevi anlamda yaralanmış kalbini detaylı bir şekilde inceleyeceklerdi. Göğüs ve karın bölgesindeki diğer organlar kalbe gösterilen bu yakın ilgiyi kıskansa da aynı eldivenli eller hepsiyle benzer bir şekilde tek tek ilgilenecekti (23).

Beyninde, abisinin otopsisiyle ilgili dönen hayaller Pia'nın gözyaşlarının seri bir şekilde akmasına neden olmuştu. Kızın gözünün önünde abisi ile ilgili vahşi görüntüler varken, etrafındaki siyah kalabalığın güneş gözlüğü ardına gizlenen gözleri kızı izliyordu. Annesini son yolculuğuna uğurlayan bir evladın acısından başka bir şey görmüyorlardı. Pia beynine ağır gelen hayaller yüzünden ayakta durmakta zorlanmaya başlamıştı. Kızın hayalleri abisinin bedeni üzerinde yapılan tıbbi bir prosedür karşısında bile acı çekiyordu. Oysa Atlas'ın abisine yaptıklarına şahit olsaydı beyni muhtemelen taşıyamayacağı bu ağırlık karşısında ezilirdi. İnsanların hareketlenmesi ile daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Annesinin tabutunu mezara doğru taşımaya başlamışlardı. Galen hafifçe kızın koluna girerek yürümesine yardımcı oldu.

Ailesinin katillerinden biri oldukça özenli bir şekilde gömülürken abisinin bedeninin nereye gömülmüş olduğunu bilmemek

canını fena halde yakıyordu. Bir an bu sahte seremoniyi terk etmek ve koşarak uzaklaşmak istedi. Bu istek bir anda o kadar çekici gelmişti ki belki de kolunda Galen olmasa koşarak uzaklaşabilirdi ama yapamadı. Dikkatleri üstüne çekmemeliydi. İşte o noktada çok ilginç bir karar verdi. Şu an toprağın kalbine gömülen kişinin Vera değil de Alef olduğuna kendisini inandırmaya çalıştı. Böyle düşünürse her şey çok daha kolay olabilirdi. Bir insanın sevdiği bir insanı toprağın altına koyma fikri hiçbir nöronuna sığdıramadığı bir gerçekti. İnsanların çoğu bu duruma sıradan bir gelenek gibi yaklaşsa da bunun ne demek olduğunu sevdiğini kaybeden biri bilirdi ancak. Yıllarını geçirdiği,

bakmaya kıyamadığı, onun için her şeyden vazgeçebileceği birini gömerken kendisinden bir parçayı da sevdiğiyle beraber toprağın altına bırakıyordu insan. Artık hayatının geri kalanını eksik bir insan olarak yaşamak zorundaydı. Aslında Pia bazen bu konuyu düşünmüş, hatta İlias ile de tartışmıştı. Pia'ya göre sevdiği bir insanın organlarının toprak altında çürümesi yerine ihtiyacı olan vücutlarda yaşaması daha çok tercih edilmesi gereken bir şeydi. Ama İlias bu fikrine karşı çıkmıştı. Bu karşı çıkmanın altında çok derinlere kök salan inanç ve geleneklerin olduğunu sanmıştı kız. Ama ilginç bir şekilde İlias'ın itirazının tümüyle sevgiden kaynaklandığını şimdi daha iyi anlıyordu. Adamın cümlesini çok iyi hatırlıyordu. "Tesla biliyorum kızacaksın ama sevdiğim insanın kalbini bir başka vücutla paylaşabileceğimi sanmıyorum" demişti. "Ne garip" diye düşündü Pia. Üzerinden sadece üç gün geçmiş olmasına rağmen İlias çok uzun yıllar öncesine ait bir arkadaşıymış gibi hissediyordu.

Aklına gelen düşünceler beraberinde bir başka fikri daha hatırlamasına neden olmuştu. Bazı kültürler, ölülerini yakarak son yolculuklarına uğurlasalar da insanların çok büyük bir kısmı ölülerini gömmeyi tercih ediyorlardı. Bunlar dışında da birtakım gelenekler olsa da Pia'nın aklına yıllar önce okuduğu çok

ilginç bir yazı gelmişti. İki İtalyan tasarımcı ölülerin gömülmesi ile ilgili yeni geliştirdikleri bir alternatifi insanlarla paylaşmışlardı. *Capsula mundi* adını verdikleri bu yöntemde birtakım özel kapsüller kullanılıyordu. İnsanlar öldükten sonra bedenleri, cenin pozisyonunda kapsüle yerleştiriliyor, ardından kapsülün içine ağaç tohumları konuluyordu. Daha sonra bu kapsülü toprağa gömüyorlardı. Kapsülün özelliği ağacın gelişim sürecindeki ihtiyaçlarını insan bedeni aracılığıyla sağlamaktı. Bu sayede mezar taşlarıyla dolu mezarlıklar yerine ağaçlardan oluşan anıt parklar oluşturmayı hayal etmişlerdi. Her ağacın üzerinde o ağacın kime ait olduğu da yazıyordu (24). Pia, Alef'i bir *capsula mundi* içinde gömmeyi çok isterdi. Kimbilir belki de bu sayede zamanında abisinde canlılığı oluşturan atomlar bir şe-

kilde ağaçta yaşamaya devam ederdi. Öyle ki ne zaman mezar ziyaretine gelse sarılabileceği bir canlının olması, muhtemelen çok farklı bir deneyim olurdu.

Gömme işleminin ardından herkes Pia'ya tek tek başsağlığı diledi. Artık aileden geriye bir tek en küçük kız kalmıştı. Ne baba ne abi ne de Meryam... Hiçbirine dair bir bilgi yoktu. Vera da gittiğine göre geriye sadece Tesla kalmıştı. Ama bu kişiler fena halde yanılıyordu çünkü bu aileden geriye kimse kalmamıştı. Vera ile beraber hepsi gömülmüştü. Şu an yeryüzünde bu bilgiye sahip tek kişi Pia'ydı. Bir anda kızın aklına Meryam geldi. Kendisine bir ölü gibi davranmanın ne kadar yanlış olduğunu düşündü çünkü Alef, Meryam'ın hâlâ hayatta olduğunu ima etmişti. "Acaba şu an karşımda olsa ona karşı ne hissederdim" diye düşündü. İçinde bir yerlerde hissettiği sızı, kıza karşı hâlâ bir şeyler beslediğini gösteriyordu. Sonuçta Meryam'ın hiçbir günahı yoktu ve tüm bu yaşananları asla tahmin edemezdi.

Bu düşünceler Pia'nın kafasından geçerken karşısındaki yüzlere bakıp her birinin taziyesini kabul ediyordu. Zorunlu olduğu için buraya gelen ve gözlerinden zorla birkaç damla

gözyaşı akan bu sahte kişilere tahammül edemeyecek hale gelmişti. Literatürde bu tarz sahte üzüntü durumlarını ifade eden harika bir terim vardı: "Timsah gözyaşları". İnsanların oldukça eski çağlardan beri gözlemledikleri ilginç bir durumdu bu. Timsahlar avlarını yedikleri sırada gözlerinden ilginç bir şekilde yaşlar akıyordu. Yakaladığı canlıyı hem vahşice yiyip hem de onun için gözyaşı dökmesindeki paradoks nedeniyle ne zaman sahte gözyaşı döken biri görülse buna timsah gözyaşları denmişti. İnsanlık her ne kadar olayı timsahların ağzı üzerinden yorumlasa da bu olayın nedeni tümüyle fizyolojik bir süreçten kaynaklanıyordu. İnsan da dahil olmak üzere birçok canlının ağzının içerisinde tükürük bezleri vardı. Yemek yeme sırasında bu bezlerin uyarılması ile tükürük salgısı artış gösterir ve bu sayede yeme ve sindirim işi kolaylaşırdı. Timsahlar açısından da benzer bir sistem söz konusu olmakla beraber bu canlıların tükürük ve gözyaşı bezlerine giden sinir liflerinde ilginç bir varyasyon bulunmaktaydı. Timsah avını yemeye başladığında ilgili sinir lifleri tükürük bezlerini uyararak tükürük salgılanmasını sağlıyordu. Fakat aynı lifler bir şekilde gözyaşı bezlerini de uyardığı için hayvanın gözünden gözyaşı akıyordu.

Aslında bu durum insan için de çok benzer bir mekanizmaya sahipti. İnsanda kafamızdaki birçok yapının duyusunu alan ve onları hareket ettiren "kraniyal sinir" dediğimiz sinirler vardı. Bu sinirlerden kimisi göze giderken kimisi ağza ya da burna giderdi. *Nervus facialis* denilen 7. kraniyal sinirin uzantıları insanda hem tükürük bezlerine hem de gözyaşı bezlerine gidiyordu. Ama arada yaptıkları bağlantılar sayesinde insanlar yemek yerken sadece tükürük salgısı artış gösteriyordu. Eğer olur da bu bağlantılarda bir sorun ortaya çıkarsa benzer bir durum insanda da gözlenebiliyordu. *Bogorad sendromu* (timsah gözyaşları sendromu) denilen bu durumda hastalar yemek yerken tıpkı timsahlar gibi gözlerinden yaşlar gelmek-

teydi (25).

Pia kendisine doğru yavaş yavaş ilerlemekte olan taziye kuyruğunun sonuna baktı. Hiç tanımadığı insanlardan oluşan timsahın kuyruğu çok uzundu. İçinin iyice daraldığını hisseden Pia'nın artık dayanacak gücü kalmamıştı. Çığlık atmak istese de bitkin akciğerlerinden çıkan sadece sessiz bir hava akımı olmuştu. Bu akım ne kadar sessiz olsa da Galen bu çığlığı duyabilmiş, Pia'nın etrafındaki insanlardan özür dileyerek kızı hızla kalabalıktan uzaklaştırmıştı. Etrafındaki insan sayısı azaldıkça soluduğu oksijenin tazeliğini hissetmeye başlamıştı kız. Yakınlarında kimsenin olmadığı bir mesafeye ulaştıklarında hızla Galen'e dönerek adamın hiç beklemeyeceği bir soru sormuştu.

"Alef nerede? Yani, cenazesinin şu an nerede olduğunu öğrenebilme şansımız var mı?"

Kızın bu sorusu adamın kafasında iki gündür dönen soru kıvılcımlarını iyice alevlendirecek şekilde yakmıştı. Muhtemelen beynindeki bu şaşkınlık alevinin yüz kaslarında oluşturduğu görüntü oldukça komikti ama hızlıca ağzından "bilmiyorum" kelimesi çıktı. "Ama hemen öğrenmeye çalışacağım" diye ekledi. Refleks olarak cebinden telefonu çıkardı ama neden böyle bir şey yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Güvendiği adamlarından birini arayıp hızlıca Alef ile ilgili sürecin son durumunu öğrenmesi hakkında talimat verdi.

Telefonu kapar kapamaz Pia'nın kendisine sarılması ile kafasındaki tüm sorular varlığını yitirmişti. Öyle bir sarılıştı ki bu, bir sevgilinin, bir çocuğun ya da bir annenin sarılmasının vereceği her hissi hissettiriyordu adama. Tesla'nın gözünden çıkan yaş, adamın boynundan aşağı akarken Galen için zaman durmuştu. Kollarının arasında hayatında hissettiği en mükemmel sıcaklık vardı. Kızın göğsünün altında atmakta olan kalbin sesini kendi

göğsünün içinde hissedebiliyordu adam. Tüm hayatı boyunca bildiği o gerçeği yine hissetti. Göğsünün üzerinde hafif hafif çarpmakta olan bu kalp sadece kızın değil, aynı zamanda adamın da yaşama nedeniydi.

Pia az önceki tüm kötü anıları Galen'e sarılarak uzaklaştırmak istiyordu sanki. Adamın varlığı öylesine huzur vericiydi ki bir anda zaman kavramını yitirmişti. Tıpkı yorgun bir vücudun rahat bir yatakta huzurlu bir uykuya daldığı o fizyolojik geçiş-

teydi. Konuşmak istediğinizde ağzınızdan kelimelerin yarım yamalak çıktığı, uykuya geçişteki o garip hale girmişti. Adama sarılı bir şekilde uykuya dalmakta olan kızın ağzından da benzer kelimeler çıkmıştı. Çıkan ses o kadar düşük ve düzensizdi ki muhtemelen yeryüzünde Galen dışında bu cümleyi anlayabilecek kimse olamazdı. Ama Galen duymuştu. "Beni dağ evi-

ne götür. Alef'e" demişti Tesla. Hele son kısım o kadar sessiz çıkmıştı ki Galen cümleyi "Alef'e" olarak tamamlamıştı. Oysa Pia'nın ağzından çıkmaya çalışan "abime" kelimesiydi.

Galen'in beyninde bir grup hücre Tesla'nın dağ evine gitme isteği üzerine mantıklı açıklamalar getirmeye çalışsa da bu durum Galen'in umurunda değildi. Çünkü fikri, nöronu, gliyası; kısacası her hücresi zaten Tesla için vardı ve o ne isterse sorgusuz yapacaktı. Kendisine sarıldıktan sonra uykuya dalan Tesla'yı tam kırk yedi dakika boyunca ayakta kollarının arasında tutmuştu adam. Ama bu konuda herhangi bir şikâyeti olmayacağı gibi tüm bu süreç boyunca yaşadığı mutluluğu asla tarif edemezdi. Hayatının en mutlu ve huzurlu dakikaları bir cenazenin sonundaki kırk yedi dakikaya sığmıştı.

Bölüm 64

Sol Yarıküremdeki Yabancı Dil

Bu dünyada hayatta kalabilmek için

beyaz adamın dilini öğrenmeliyiz,
ama sonsuza kadar yaşamak için
kendi dilimizi bilmemiz gerek.

Darryl Babe Wilson (Amerikan yerlisi)

Dışarıdan gelen kahkaha sesleri ile gözünü açtı İlias. Havanın aydınlığına bakılırsa uzun süredir uyumuş olmalıydı. Ama kendisini zerre dinlenmiş hissetmiyordu. Rüyalarında sürekli Tesla, Galen ve Alef ile uğraşıp durmuştu. Nefreti her ne kadar Tesla ve Galen üzerine olsa da uykularını sıklıkla bölen kısımlar Alef ile gördüğü rüyalar olmuştu. Olay anı ile ilgili o kadar çeşitli rüyalar görmüştü ki artık olayın kendisi bile gerçekliğini yitirmiş ve neredeyse bir rüyaya dönüşmüştü. İçinde uyandığı

ev şehirden oldukça uzak ormanlık bir alanda, dağ manzaralı dört katlı bir villaydı. Coccyx'in son birkaç yılda ne kadar büyük işlerle uğraştığı yaşam koşullarından anlaşılıyordu. Evde yaşayan on iki kişi aynı zamanda Coccyx'in iş arkadaşlarıydı. Genç adam ilginç bir şekilde yanında çalışanlarla aynı evde yaşamayı tercih etmişti. İlias bir an kendisini zengin öğrencilerin kaldığı bir yurt binasındaymış gibi hissetmişti.

Coccyx'in yaşadığı bu villayı zengin birinin villasından ayıran temel iki özellik vardı. Burası hizmetçisi olmayan bir malikâneydi çünkü genç adama göre insanlar arasında sınıf farkları yaratacak ilişkiler kurmak oldukça ilkel bir özellikti. O nedenle evde yaşayan herkes kendi işini kendisi yapmak zorundaydı. Bununla beraber evde ekranı olan neredeyse hiçbir teknolojik cihaz yoktu. Çalışma sırasında tüm gününü ekran önünde geçiren Coccyx'in bu konudaki kuralları çok netti. Öyle ki evdekilerin hiçbirinin üzerinde cep telefonu bile yoktu. Medeniyet ile iletişim kuracakları tek alet çevirmeli kadranı olan eski bir ev telefonuydu.

Deep Web'in en azılı korsan grubunun evinde tek bir teknolojik cihazın olmaması ilk başta İlias'a saçma bir fikir gibi gelmişti.

Her saniye binlerce datanın yağdığı bir ortamda birkaç dakikalığına bile olsa kontrolü elden bırakmak büyük bir sorumsuzluk olurdu. Ama genç adam böyle yaşamayı seçmişti. Diğer türlüsü bilgisayar denen cihaza kablosuz bir şekilde bağlanmış bir vücuttan başka bir şey değildi. Sürekli ellerinin ucunda bir ekran ve klavye ile yaşayarak tükenmek istemediğini söylemişti İlias'a. Kendince kurduğu sistem ile şu ana kadar bunu çok iyi başarabilmişti.

Tüm dünyada aranan bir siber suçlu olan Coccyx'in şehir merkezinde, iki katlı eski bir binanın bodrum katında bir şirketi vardı. *Corona V* adlı bu şirket, ülkenin en büyük şirketlerinin güvenlik altyapısını sağlayan önemli bir firmaydı. Aslında Coccyx ve arkadaşlarının kurdukları düzen çok basitti. Yıllar-

dır insanlığın uyguladığı en basit politika. "Önce kaosu yarat, sonra da o kaosu çöz. Kaosun kaynağını göremeyen insanlar da seni kurtarıcı sansın." Bu mottoda hareket eden Coccyx ve arkadaşları öncelikle gözlerine kestirdikleri şirketlere anonim bir şekilde saldırıp tüm altyapılarının çökmesine neden oluyorlardı. Böyle bir durumda güvenlik sorununu çözmek isteyen bu şirketlerin yolu bir şekilde Corona V ile kesişiyordu. Sorunun ne olduğunu aramasına gerek olmayan Corona V, şirketlerin yaşadığı krizi çözüp onlara, asla aşılamayacak bir güvenlik sistemi kurabileceklerini vaat ediyordu. Bu da onları hızlı bir şekilde birçok büyük şirketin bir numaralı tercihi haline getirmişti. Coccyx bu girişimi sayesinde sadece para kazanmakla kalmayıp bu şirketlerin her türlü verisini de bir şekilde kontrol edebiliyordu.

Corona V'nin bodrum katındaki oldukça mütevazı ofisinin altında insanların bilmediği gizli bir ofis daha vardı. Coccyx ve arkadaşları ülke ve dünya çapındaki tüm korsanlık operasyonlarını bodrumun altındaki bu gizli bodrumdan yönetiyorlardı.

Yani gerçek anlamda da yeraltında çalışıyorlardı. Bu gizli ofis bir hastane gibiydi ve her zaman çalışanlardan üç kişi sırayla ofiste nöbetçi olarak kalırdı. Diğer çalışanlar teknolojiden uzak evlerinde, doğanın içinde sinyallerin gürültüsünden arınırken sırası gelen üç kişi o süre boyunca olan bitenleri kontrol ediyordu. Coccyx hayatını böyle bir temel üzerine inşa etmişti ve görünen o ki hayatından da oldukça mutluydu. Sonuçta birçok insanın yaşamadığı bir tecrübeyi yaşıyordu. İnsanların bir kısmı çok çalışıp eğlenmeye ve dinlenmeye vakit ayırmazdı. Bir başka grup ise eğlenmekten çalışmaya fırsat bulamazdı.

Oysa Coccyx hem sonuna kadar çalışıp hem de sonuna kadar eğlenmenin hakkını veriyordu. İşte bu basit kural nedeniyle İlias'ın cep telefonu ve dizüstü bilgisayarı da Corona V ofisinde kalmıştı.

Aslında Coccyx'in bu basit kuralı daha kaliteli bir yaşam için çok kıymetliydi. Üstelik doğanın ortasında bu kadar güzel bir yerde dinlenmek kulağa harika geliyordu. Ama İlias'ın şu an istediği tek şey cep telefonu ve bilgisayarıydı. Ülkeyi terk ettikten sonra olanlar hakkında bilgi toplaması gerekiyordu. Özellikle polis kayıtlarını ve medyada kendisiyle ilgili neler olup bittiğini öğrenmek için inanılmaz sabırsızlanıyordu. Tüm bu sabırsızlık içinde mutfakta kendisine bir şeyler hazırlayıp çimenler üzerinde yemeklerini yemekte olan grubun arasına katıldı.

İlias'ın arasında bulunduğu grupta başka ülkelerden de insanlar vardı. Söz konusu *Deep Web* bağlantısı olunca sınırlar bir anda ortadan kalkıyordu. İlias yabancı dil konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bilgisayar dünyasında işlerini halletmeye yetecek kadar bir yabancı dile sahipti ama karşısındaki ile konuşma durumunda çok zorlanıyordu. Normalde konuşkan biri olan İlias, şu an bir yandan kahvaltısını yapıp bir yandan sohbet etmekte olan grup içerisindeki en bilge kişi gibi davranıyordu. Herkes konuşup fikirlerini paylaşırken o sadece dinliyordu. Aslında söylenenleri anlayabiliyordu ama bunun için

beyninde epey bir uğraş vermesi gerekiyordu. Diğer taraftan duyduğu kelimeleri kafasında çevirmeye çalışırken cümleyi ve akışı kaçırıyordu.

İlias'ın vücudu farklı ülkelerden hiç tanımadığı bu kalabalığın bir kenarında otururken, beyni yine hayallere dalmıştı. Tesla ile dil konusunda yaptığı konuşmaları hatırlamıştı. Kız, kendisine yabancı dil öğrenme konusunda neden bu kadar zorlandığını uzun uzun açıklamıştı. Beyin görüntüleme çalışmaları, erişkin dönemde ikinci dil öğrenen kişilerde, beyinde ana dille ilgili merkezin hemen yanında başka bir merkezin oluştuğunu gösteriyordu. Aslında bu bölge bir anlamda tercüme merkezi gibi davranıyordu. Doğal olarak konuşma ve dinleme sırasında ikinci bir merkezin varlığı işleri bir miktar karıştırıp geciktiri-

yordu. Burada önemli olan ana dil merkezi ile yeni dil merkezi arasındaki bağlantıların ne kadar kuvvetli olduğuydu. Bağlantıların kuvvetli olmasını sağlayan yegâne şey de pratikti. Yani o yabancı dili, beyindeki yeni merkezde yaşatmak için önce dilin kendisini yaşamak gerekiyordu.

Tesla, adama çok ilginç bir bilgi daha söylemişti. Yabancı dili erken yaşlarda öğrenen çocukların beyninde daha farklı bir gelişme oluyordu. Normalde yetişkinlerde beyindeki ana dil merkezinin yanında yeni bir merkez oluşurken, çocuklarda böyle bir merkez oluşmuyordu. Aksine çocuklar yeni öğrendiği yabancı dili beyinlerinin ana dil merkezinde işliyorlardı (26). Bu önemli detay sayesinde yabancı dil konusunda daha başarılı oluyorlardı. "Şöyle düşün" demişti Tesla. "Şimdi *white* kelimesini gördüğünde senin beynin bu kelimeyi tercüme etme ihtiyacı duyuyor. Çünkü beyaz kelimesi ana dil merkezinde, *white* kelimesi ise yabancı dil merkezinde işlenmiş. Oysa yabancı dili erken yaşlarda öğrenen çocuklarda böyle bir durum yok. Nasıl ki, sen 'ak' kelimesini gördüğünde onu çevirme ihtiyacı duymuyorsun ve gözünün önüne beyaz bir şey geliyor, işte çocuklarda olan durum da kabaca böyle. *White* kelimesi de aynı beyin

bölgesinde işlendiğinden bu kelimeyi gördüğünde çocuğun gözünün önüne beyaz renk geliyor."

İlias'ın aklında kalan bir diğer bilgi de konuşma ve işitme merkezlerinin çoğunlukla sol tarafta baskın olmasıyla ilgiliydi. Sağ elini baskın kullanan kişilerin %96'sı, sol elini baskın kullanan kişilerin ise %70'i konuşma ve işitme açısından beyninin sol yarıküresini daha baskın bir şekilde kullanıyordu. Hatta bununla ilgili Tesla'nın kendisine anlattığı çok ilginç bir deneyi hatırladı İlias. *Wada Prosedürü* denen bu deneyin mantığı basitti aslında.

Normalde beyin sağ ve sol olmak üzere iki yarıküreden oluşuyordu ve beynin sol yarıküresi vücudun sağ tarafını yönetirken, beynin sağ yarıküresi vücudun sol tarafını yönetiyordu.

Beyni besleyen damarlar boyunḍan geçtiğinden buradan enjekte edilen anestetik maddelerle beyin yarıküre düzeyinde geçici bir şekilde uyuşturulabiliyordu. Yapılan deneyde kişilerin sadece sağ yarıküresini uyuşturduklarında bu kişilerin sadece sol taraflarında geçici bir felç oluşuyordu. Sol taraftaki uzuvlar ne hareket edebiliyor ne de dışarıdan alınan duyuyu hissedebiliyordu. Fakat bu kişiler konuşma konusunda herhangi bir sorun yaşamıyorlardı. Diğer taraftan bu kişilerin sol yarıküresi tek taraflı uyuşturulduğunda, benzer şekilde vücutlarının sağ tarafları geçici olarak felç oluyordu. Ama burada ilginç bir durum daha ortaya çıkıyordu. Bu kişiler aynı zamanda konuşmakta da zorlanıyordu. Oysa sağ yarıküresi uyuşturulan kişilerde böyle bir sorun gözlenmemişti. Çünkü konuşma ve işitme ile ilgili merkezler daha çok sol tarafta baskın olduklarından bu taraftaki yarıkürenin uyuşturulması konuşma merkezlerini etkileyerek sorunlara neden oluyordu (10).

Coccyx'in sesi ile daldığı düşüncelerden çıktı. Sonunda vakit gelmişti. İki günün ardından nihayet bilgisayar ve cep telefonuna ulaşabilecekti. Adam, kalabalık grubu takip ederek ilerlediği sırada Tesla ve Galen, Vera'nın cenazesi sonrası birbirlerine sarılı bir şekilde duruyorlardı. İlias, Tesla'yı böyle görse muh-

temelen öfkeden delirirdi. Gerçi adamın aklında zaten öfkelenmesi için çok fazla anı vardı. Öyle ki orman ve doğanın huzurlu hali bile sakinleşmesine yetmemişti. Bir şekilde kendisine yapılanların intikamını almalıydı. Söz konusu intikam olduğunda bildiği tek bir şey vardı. İntikam soğuk yenmesi gereken bir yemekti ama İlias bu yemeği hemen ısıtmak istiyordu. Anında faaliyete geçmek ve Galen'in tüm şirketlerinin teknolojik altyapısını yerle bir etmek istiyordu. Kendi hayatı çöktüyse onların hayatı da aynı şekilde çökmeliydi. Normalde böylesine büyük bir işi tek başına halletmesi imkânsızdı ama Coccyx ve arkadaşları kendisine yardım ederse Galen'e hayatı boyunca unutama-

yacağı bir sürpriz yapabilirdi.

Böylesine muazzam bir siber saldırı için ya çok paranızın olması gerekiyordu ya da sağlam dostlarınızın. İşte İlias bu noktada kazanıyordu çünkü Coccyx ile aralarında geçmişe uzanan derin bir bağ vardı. Aslında evde geçirdikleri vakit boyunca Coccyx'e durumu ifade etmeye çalışmıştı. Coccyx de kendisine yardımcı olma sözü vermişti. Sadece su an ekibi de dahil herkesten gizlediği çok önemli bir işe konsantre olmuştu ve çok yakın zamanda bu işi bitirebilecekti. "İşte o zaman, seni üzenlerle bizzat ilgileneceğim dostum" demişti.

Bölüm 65

Balıklar ve Cep Telefonu

- Biliyor musun, insanları öldürüyorum Portuga.
- Bunu nasıl yapıyorsun Zeze?
- Onları unutarak.

Şeker Portakalı - José Mauro de Vasconcelos

Aren Urban, karşısındaki koltukta oturmakta olan arkadaşına bakıyordu. Bu koltuğun üzerinde ünlülerden politikacılara kadar birçok insan oturmuştu ama ilk kez kendisine bu kadar yakın biriyle bir seans gerçekleştirecekti. Açıkçası Perit'e bu konuşmayı dışarıda güzel bir yemek yerken de yapabileceklerini söylemişti ama Perit bu teklifi reddetmişti. Her şeyi kuralına uygun yapmak istiyordu çünkü gerçekten iyileşmeye ihtiyacı vardı. Aren yaşam denen şeyin nasıl bir anda değişip insanı mahvedebileceği gerçeğine bakıyordu. Harika bir kariyer, güzel bir eş ve mükemmel bir yaşam bir anda tepetaklak olmuştu. Şu an karşısında oturan kişi kesinlikle Perit değildi. Sadece arkadaşından geri kalan şeylere bakıyordu. Açıkçası zorla bir araya getirilmiş organlardan oluşan, acı çeken bir vücut vardı karşısında.

Aslında Aren sevdiği anlardan birini yaşıyordu. Genelde uzun süren sessizlikleri hep çekici bulurdu. O kadar çok sorun dinlemişti ki insanlardan, beyni artık duyduğu her kelimede acı çekiyordu. O nedenle seanslar sırasında oluşan bu uzun sesizlikleri iş sırasındaki kaytarma zamanları gibi görüyordu. Ama şu an bu toplantıyı olabildiğince hızlı bitirmek istiyordu. Bir gün önce Vera'nın cenazesine Aren de katılmıştı çünkü cemiyet için önemli bir isim vefat etmişti ve bu da cemiyetten diğer önemli insanların orada olacağını gösteriyordu. Vera'nın cenazesi, önemli bağlantılar kurduğu bir toplantı olmuştu. Hatta Perit ile işi biter bitmez cenazede kurduğu bağlantılardan biriyle görüşme yapmak için hazırlıklara başlayacaktı.

"Ne anlatıyordu Meryam sana" diye bir anda sordu Perit. Yapacağı toplantı ile ilgili hayallere dalmış olan Aren oturduğu yerde hafifçe irkilmişti. Açıkçası Perit'ten herhangi bir cümle beklemiyordu. Sanki Meryam ile gizli gizli buluşuyordu ve adam da bunu yeni öğrendiği için kendisini sorguluyordu.

"Mesela Alef'ten hiç bahsetmiş miydi? Söyle Aren. Karımın hayatında bilmediğim başka kimler var?" diye sormaya devam

etti.

Aren'in ağzından kelimeler yerine bu hoş olmayan sorgulamadan duyulan rahatsızlığı belirten bir miktar hava çıkmıştı.

"Biliyorsun Perit, söz konusu sen de olsan bundan sana bahsedemem. Meslek ahlakım gereği..."

Adamın cümlesi, Perit'in ağzından çıkan küfür ile bir anda kesildi. Perit, Aren'in bahsettiği meslek ahlakını tam olarak ne yapması gerektiğini anatomik ve fizyolojik olarak oldukça net

ifade etmişti. Duyduğu küfür karşısında nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemedi Aren.

"Soruma cevap ver Aren. Bana hikâye anlatma. Burada bahsettiğimiz kişi benim karım. Çok büyük bir ihtimalle de ölmüş durumda. Senin etik anlayışını dinleyecek sabrım yok. Aranızda geçen tüm konuşmaları bilmeye hakkım var."

Perit'in kurduğu cümleler normal ses tonunda söylenmiş olsa da karşısındakinin canını yakacak kadar sert ifade edilmişti. Duydukları karşısında ne cevap vereceğini bilemeyen Aren vakit kazanmak için ayağa kalktı. Görüşme düşündüğünden çok daha zor geçecekti muhtemelen. Normalde zorlandığı seanslarda güzel bir hikâye bulup bir şekilde seansı bağlardı. Ama şu an Perit'e bir hikâye anlatamazdı. Perit'in ihtiyacı olan tek şey gerçeklerdi.

"Şu an"dedi Aren bir anda. "Diyelim ki bir telefon geldi ve

Meryam'ın bir anda ortaya çıktığını öğrendin. Üstelik hiçbir

seyi de yokmuş. Tam olarak ne hissederdin ve bundan sonrasında ne yapmayı hedeflerdin? İlişkini düzeltmek için çabalar mıydın mesela?"

Perit, Meryam'ın ortaya çıkması ile ilgili varsayım içeren soru karşısında bile hafif bir heyecan hissetti. Demek ki içinde hâlâ ölmeyen birtakım hücreler vardı. Dudakları arasından çıkan

"keşke" kelimesi havada yayılıp Aren'in kulağına gidecek kadar kuvvetli değildi. Bir an Meryam'ı ne kadar sevdiğini anladı

adam. Bu öyle bir hisli ki sadece Meryam'a bir şey olmadığını bilmek bile Perit için yeterli olurdu. Onu hayatı boyunca bir kere bile görmemeye razıydı. Sağlıklı bir şekilde ortaya çıkması kendisi için fazlasıyla yeterliydi. Bilinmezlik Perit'e çok büyük acı veriyordu. Sonuç iyi ya da kötü ne olursa olsun bir bilebilseydi, bazı şeyler çok daha kolay olacaktı. Ama yok. Şu an içinde bulunduğu hikâye, bilinmeyen bir denklemin hikâyesiydi. Tüm bu düşünceler kafasında uçuşurken dudakları arasından

çıkan cümleler inandığı gerçeği vurguluyordu.

"Meryam öldü Aren. Bundan artık eminim, Meryam öldü. Tek sorun ne biliyor musun? Bir türlü karımı gömemiyorum çünkü nerede olduğunu bilmiyorum. Düşünsene. Dün hep beraber Vera'yı gideceği yere, yani toprağın kalbine koyduk ve bir hikâyenin üstünü sonsuza dek örttük. Ama Meryam'ı gömemedim Aren. Sanki gittiğim her yerde yanımda dolaşıyor. Tıpkı bir hayalet gibi. Yaşanılan her şeyin benim suçum olması beynimi yiyip bitiriyor âdeta. Hayatımda ilk kez ne yapacağımı bilmiyorum.

Aren, karşısındaki adamın yüz kaslarında kendisini saklamaya çalışan çılgınlığı görebiliyordu. Perit, yaşayacağı ani bir öfke patlaması ile etraftaki eşyaları kırıp dökecek o kritik aşama ile bir anda deli gibi ağlayacak aşama arasında bir sarkaç gibi gidip geliyordu. Çünkü adamın içinde birikmiş ve taşmaya hazır bir duygu vardı ve bu duygu bir şekilde vücudu terk etmeliydi.

Aren çok sevdiği mobilyalarının zarar görmemesi için kuraca-

ğı cümlelerin yüklem ve öznelerini çok dikkatli seçmeye özen gösterdi.

"Hepimizin hayaletleri var Perit ve onları beynimizin içinde yaşatıyoruz. Meryam'ın hayaletinin sürekli seninle beraber olmasına hiç şaşırmadım çünkü aynı evde aynı hayatı yaşıyorsunuz.

Hemen her eşyanın üzerinde karının bir izi var. Ne zaman o eşyaları görsen beyninde uyanmayı bekleyen o hayalet hemen bulunduğu yerden çıkacaktır. Bu gerçekten çok normal bir durum. Sana tavsiyem yanına hiçbir şey almadan, geçici bir süre bir başka eve taşınman. Etrafındaki eşyaları hatta insanları bile değiştir. Gideceğin yere eski hayatından hiçbir şeyi götürme. Hatta Perit'i de bu koltukta bırak. Tamamıyla isimsiz biri olarak çık bu kapıdan. Bir süre böyle yaşamayı dene. Eğer yaşadığın sorunlar devam ederse ilaca başlamamız gerekebilir ama ben yeni hayatınla beraber birkaç hafta içerisinde kendini toparlayacağını düşünüyorum."

Perit bir anda yerinden fırlayarak oda içinde seri bir şekilde yürümeye başladı. O an ayakta olan Aren, Perit'in bu ani hamlesi karşısında yavaşça koltuğuna oturdu. Sanki oda iki kişinin aynı anda yürüyemeyeceği kadar küçüktü. Aren'in sözleriyle Perit'in kafasında bir sürü düşünce uçuşmaya başlamıştı. Aren haklı olabilirdi. Sonuçta Vera öldüğü için tüm evler ve mevcut miras Tesla'ya kalacaktı. En son yaptıkları görüşmeden de anladığı üzere genç kızın kendisine bakış açısı belliydi. Muhtemelen Meryam'ın geri kalan anılarına sahip çıkmak için Perit'in evi terk etmesini isteyecekti.

Dar bir alanda hızla ileri ve geri yürümek işe yaramıştı çünkü ne yapacağını bulmuştu. Bir anda durdu ve yerdeki halıya bakmaya başladı. Zor verilecek bir kararın eşiğindeki her insan gibi beyni son analizleri yapıyordu muhtemelen. Aren, arkadaşının odanın ortasında bomboş bir şekilde durmasını sessiz bir şekilde izliyordu sadece. Perit bir anda çözülmüş gibi cebinden telefonunu çıkarıp ekranına, sevdiğine veda edermiş gibi hü-

zünle baktı. Ardından da oldukça hızlı hareket ederek elindeki telefonu odanın köşesinde yer alan, içinde birbirinden ilginç balıkların dolaştığı garip görünümlü akvaryumun içine bıraktı. Aren tüm şaşkınlığıyla Perit'in yaptıklarını izliyordu. İçinden bir ses arkadaşına engel olmasını söylese de bunu yapmayaca-

ğını çok iyi biliyordu. Bu gözler bu odanın içinde yaşanan kimbilir daha ne çılgınlıklara şahit olacaktı. Perit bir anda Aren'in dibine kadar geldi.

"Gerçekten çok kötü bir psikiyatristsin Aren. İnsanların bu kadar para verip sana nasıl tahammül edebildiklerini inan anlayamıyorum. Ama biliyor musun ne oldu? Senin bu beceriksizliğin gerçekten de işe yaradı. Öyle ya da böyle bir şekilde ihtiyacım olan şeyi bana verdin. O yüzden teşekkürler" dedi ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Perit'in bu hareketi karşısında öfkelenmesi gereken Aren'in hissettiği tek duygu rahatlamaydı. Adamın kapıdan çıkışı ile bir gerçeği tüm hücreleriyle hissetti. Bir daha bu ailenin hiçbir üyesini ölene kadar görmek istemiyordu. Aren, o an farkında olmasa da bu dileği kabul olacaktı. Ne Aren onları bir daha görecekti ne de onlar Aren'i.

Bölüm 66

N0R9

Ruhsal sıkıntıların kaynağında,
anlamsız insanlarla
anlamlı ilişkiler
yaşama isteği ve çabası yatar.

Viktor Emil Frankl

Noah önündeki ekranda sürekli güncellenmekte olan sonuçları büyük bir merakla inceliyordu. Neon'un en önemli merkezlerinden birisi olan araştırma binasındaydı. Burası her türlü teknoloji ve laboratuvar imkânının olduğu önemli bir merkezdi. Neon'un gizli işlerini yaptığı gibi tüm dünyadaki birçok üniversiteye ve araştırma merkezine de hizmet sağlamaktaydı. Araştırmacıların büyük bir çoğunluğu rutin işlerine devam etse de çok az kişi çok önemli bir misafiri ağırladıklarını biliyordu. Origon Noah bizzat merkeze gelerek Alef ile ilgili elde edilen tüm bilgileri yerinde inceliyordu. Aslında Neon'a ait bir ürün olan Alef'in gerçek adı N0R9'du. Adamın sadece beyni bu binadaydı. Vücudunun çeşitli parçaları ise başka ülkelerdeki merkez laboratuvarlarda incelenmeye devam ediyordu. Ama tüm sonuçlar Noah'ın önündeki ekranda gözükmekteydi. Neon'un elinin altında binlerce araştırmacı olsa da bu operasyonda çok az araştırmacı bizzat rol alıyordu. Çünkü N0R9 ile ilgili incelemeler büyük bir gizlilikle yapılmalıydı. Zira Noah bile neyle karşılaşacaklarını bilmiyordu.

Sanki on bin yıllık çok önemli bir el yazmasını inceler gibi bakıyordu ekrandaki birtakım kodlara. Uzun süredir uyumadığı için göz kapaklarının üzerinde muazzam bir ağırlık varmış gibi hissediyordu. Ama baktığı şeyler o kadar heyecan vericiydi ki sıklıkla ekrana dalıp bu ağırlığı unutuyordu. Çeşitli piksellerin bir araya getirdiği görüntülerde birtakım bilimsel bilgi ve kodlar olsa da adam sanki çok güzel bir roman ya da şiir okuyor-

muş gibi heyecanlıydı. Yazılanlar, uzun yıllardır görüşmediği bir arkadaşından gelen bir mektup gibiydi. Gençlik döneminde

beynini esir alan ama uzun zamandır varlığını unuttuğu tüm hisler gömüldükleri yerlerden dirilmişti. Çünkü şu an ekranda okuduğu bilgiler, çok sevdiği Eva'nın nöronlarından çıkmıştı ve Noah'ın beynine giden her cümle kadınla ilgili anıların yeniden canlanmasına neden olmaktaydı.

Muhteşem Eva. Sinirbilim ve genetik üzerine gencecik yaşlarda yaptığı çalışmalar ile âdeta dünyayı sallamış bir bilim insanı. Neon tarihindeki en önemli araştırmacıların arasına ismini en erken yazdıran genç dâhi ve Noah'ın hayatı boyunca en çok sevmiş olduğu kadın. Söz konusu Eva olduğunda bahsedilmesi gereken çok fazla sıfat olsa da Noah için en önemli olanı, kadının müthiş zekâsına eşlik eden olağanüstü güzelliğiydi. Sahip olduğu güzellik sayesinde önünde çok fazla seçenek olmasına rağmen, Eva tüm güzelliğini bilime adamıştı. Noah'ın yorgun gözleri bilgisayara baksa da ekrandan çıkan pikseller adamın oksipital korteksine ulaşmıyordu artık. Çünkü buradaki nöronların hepsi, üzerinden neredeyse otuz yıl geçmiş olan anıları keyifle izlemek için kanepeye uzanmıştı.

Noah o zamanlar Origon değildi. Eva'dan beş yaş büyük olsa da kendisi de Neon'un en gözde genç araştırmacılarından biriydi. Eski günleri canlı bir şekilde hatırlamak sol gözünden tek bir damlanın yanakları boyunca süzülmesine neden oldu. Noah bu damlanın nedenini uzun süredir ekrana bakan ihtiyar gözlerine yormak istese de asıl sebep geçmişi düşünen hücrelerinin hissettiği özlemden başka bir şey değildi. O yüzden ekrandaki bilgilere hayranlıkla bakıyordu çünkü N0R9'un Eva'nın eseri olduğu çok net anlaşılıyordu. Kadının yirmi beş yıl öncesinin teknolojisi ile bunları yapmış olması gerçekten inanılmazdı. Eğer Eva ile yolları ayrılmamış olsaydı, uzun zamandır hayalini kurduğu devrimi büyük ihtimalle gerçekleştirmiş olacaktı. Hem Eva'yı hatırlamak hem de böylesine bir fırsatın değerleri-

dirilememiş olması fikri gözlerinden daha fazla yaşın akmasına

neden olmuştu.

Noah hızla oturduğu sandalyeden kalktı. Geçmişe yolculuk yapan beyninin yaşadığı acı ve özlem hissi dayanılmazdı. Gözünden akan her bir yaş, bu hissin ne kadar derin olduğunun bir göstergesiydi. Ama artık eski gençlik günlerinde değildi. Neon'un en tepesindeki kişiydi ve bir Origon'a yakışır şekilde davranmalıydı. Hızla odanın köşesindeki küçük kabine doğru girdi ve buradaki lavaboda yüzünü yıkadı. Ellerindeki suyu yüzüne öyle sert çarpıyordu ki sanki az önceki duygusal zayıflığı için kendisini cezalandırıyordu. Geçmişe duyduğu özlem büyük olabilirdi ama bu özlem, Neon'un geleceği hakkındaki hayalleriyle mukayese bile edilmezdi. Kendisi seçilmiş kişiydi ve Neon'un kehanetini ölmeden gerçekleştirmek zorundaydı. Bu gerçeği vücudundaki her bir hücrede hissediyordu. Artık insan denen canlının evrimsel gelişim sürecindeki en önemli kırılma noktasına yaklaşmışlardı. *Homo sapiens* denen ilkel insanın zamanı artık bitmek üzereydi. Noah gerçekleştireceği devrim sonucunda *Homo neon* denen gelişmiş insan türünün ilk atası olacaktı.

Neon, Giordano Bruno'nun 1600 yılında bir meydanda canice yakıldığı güne kadar bilimsel düşünceyi savunan insanların birbirleriyle iletişimde olduğu gizli bir oluşumdu. Bu insanlar açık bir şekilde dile getiremeyecekleri tüm bilimsel düşünce ve fikirlerini Neon içerisinde korkmadan paylaşabiliyorlardı. Ama Bruno vakasından sonra bilimin tek başına yetmeyeceğini anlamışlardı. O günlerde koydukları temel hedef bugün de geçerliliğini koruyordu. Dünya denen bu müthiş gezegenin kaderi, yeryüzünde çoğunluğu temsil eden ilkel insanlara bırakılamazdı. Bilimin ışığında büyümüş, üstün bir insan formunun dünyayı yönetmesine ihtiyaç vardı. Neon yıllar içerisinde bunun için büyük bir çaba gösterdi ve kendi yetiştirdiği insanlarla gün geçtikçe muazzam bir güce ulaştı. Aslında Noah'ın şu an

hayali olan devrim, 1930'lu yılların sonlarına doğru büyük bir risk alınarak denenmişti. O dönemlerde Neon'un başında yaşlı Rabidus vardı. Her Origon gibi o da kendisini kehanetteki seçilmiş kişi olarak görüyordu ve tüm hayatını Neon devrimine adamıştı.

Neon, asla tek bir ülkeye bağlı olmayan, birçok farklı ülkeden bilim insanlarının gizlice örgütlendiği ülkeler üstü bir oluşumdu. Yıllar içerisinde en büyük yatırımlarını bilim, enerji ve silah teknolojileri üzerine yapmışlardı. Ellerindeki bu büyük güç sayesinde birçok ülkenin politikacı ve siyasi lideri ile yakın bağlantılar kurmuşlardı. Ama tüm bu bağlantılara rağmen gizliliklerini asla ihmal etmemişlerdi. Neon büyük bir hızla büyümeye devam ederken, dünya 1918 yılında biten çok büyük bir savaştan çıkmıştı ve ülkelerin oluşan hasarlarını düzeltebilmeleri için uzun zamana ihtiyaçları vardı. Tüm ülkelerin zayıfladığı bu dönemde Neon'un yıllardır biriktirdiği güç çok daha anlamlı bir hale gelmişti. Origon Rabidus yıllardır beklenen devrimi gerçekleştirmek için bundan daha iyi bir dönem olmayacağını düşünmüştü. Noah, Rabidus'un yönetim anlayışını kusurlu görse de adamın bu düşüncesinde haklı olduğunu biliyordu çünkü kendisi de olsa muhtemelen aynı şeyi yapardı.

Noah ekran başında otursa da beyni çoktan geçmişin derin sularına dalmıştı. İlk başlarda, yaklaşık otuz yıl öncesinde Eva ile olan anılarına giden nöronları, şimdi çok daha eskilerin karanlık sularına dalmıştı. Noah, kendisinin de yeryüzünde var olmadığı 1930'lu yıllara ait tüm bu bilgileri, sadece Origon'ların okuyabildiği, Neon'un gizli tarih notlarından okumuştu. Dönemin Origon'u Rabidus'un etrafında farklı coğrafyalardan sorumlu on iki kranial olsa da adam bir tanesine çok daha yakın ilgi göstermekteydi. Bu kişi aynı zamanda Neon'un genetik çalışmalarından da sorumlu olan Mengele adında, genç ve ide-

alist bir doktordu. Origon Rabidus ve kranial Mengele, devrimin her aşamasını herkesten gizli bir şekilde uzun uzun planlamışlardı. Neon'un var olduğu günden bu yana sergilediği en önemli özelliği, gizli olmak ve arka planda kalmaktı. O nedenle bu planı hayata sokacak hem hırslı hem de cesur siyasi aktörlere ihtiyaç vardı. Dönemin şartları gereği bu kişileri bulmakta hiç zorlanmadılar ve tüm dünyayı birbirine katacak bir savaşın fitilini gizlice ateşlediler. Neon'un en önemli felsefesi olan üstün insan modelinin, İkinci Dünya Savaşının temel mottosu olması, kesinlikle tesadüf değildi.

Neon, güçlü olmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu ve bu gücü korumak için bazen çok kirli işlerin yapılması gerektiğini yıllar içinde deneyimlemişti. Yine de tüm bunlara rağmen bilimsel temelli bir güç olduğundan, ilkelerinde uymak zorunda olduğu temel etik kuralları vardı. Ama bu kurallar İkinci Dünya Savaşı sırasında, Neon'un tarihinde hiç olmadığı kadar ihmal edilmişti. Kranial Mengele için Neon'un devrimi büyük bir olaydı ama adamın bilimsel merakı devrimden çok daha önemliydi. Savaşı fırsat olarak gören Mengele, insanlığın sınırlarını zorlayacak birçok deneyi savaş esirleri üzerinde denemişti. Tarihi her zaman kazanan ülkeler yazacağından yaptığı bu vahşetten kimsenin haberi olmayacağını düşünmüştü. Ama bizzat kendisinin başlattığı bu akım bir anda kontrolden çıkarak insanlığın en ağır dramlarından birisi haline dönüşecekti.

Origon Rabidus yaptığı her şeyi *Neon Devrimi* için yapıyordu. Dünyayı memelilerin en vahşi türü olan ilkel insandan korumak istiyordu ve bunu başarmaya çok yaklaşmıştı. Hem maddi hem de insan gücü açısından Neon'un önemli kayıpları olsa da hayali kurulan devrim için bunlar önemsiz meselelerdi. Neon'un gizlice desteklediği ülkeler savaşı açık bir şekilde önde götürüyorlardı. Bunun altında yatan en önemli sebep ellerinde-

ki silah gücü gibi gözükse de başarılarının asıl nedeni, birbirleriyle haberleşmede kullandıkları muazzam teknolojiydi. Neon yıllar önce kendi içerisinde haberleşmek için geliştirdiği *Enigma* adlı sistemi savaş sırasında destekledikleri ülkelerin kullanımına açmıştı. Bu sistem, dönemin en başarılı şifreleme yöntemiydi ve düşmanın bu şifreyi kırmasının bir imkânı yoktu. Bu sayede savaşan birimler çok uzaklarda da olsalar birbirlerini çok hızlı bir şekilde bilgilendirebiliyorlardı.

Noah derin bir nefes aldı ve kendisini Rabidus'un yerine koydu. Adam resmen zaferi ellerinin arasında tutmuştu ve havaya kaldırmak üzereydi. Ama hiç ummadığı bir insan ellerinin arasından o zaferi söküp almıştı. Üstelik bu kişi, Neon içinde yetişmiş çok önemli matematikçilerden biriydi. Aslında gençliğinde göstermiş olduğu yetenekleri sayesinde Neon içerisinde çok yüksek seviyelere gelebilirdi. Ama görünen o ki adamın özgür ruhu ve özel hayatındaki bazı tercihler, Neon'da üst seviyelere yükselmesine izin vermeyecekti. Çünkü Neon'un üst seviyedeki kişiler için kuralı açık ve netti. Her türlü duygusal ilişki ve bağ kurulması yasaktı. Buna rağmen adamın yeteneği o kadar yüksekti ki Neon bu dâhi ile asla bağlarını koparmak istemedi.

Söz konusu bilimin çıkarları olduğunda Neon asla acıma göstermezdi ama savaş sırasında kontrolden çıkan gelişmeler ve ortaya çıkan vahşet Neon için bile fazlaydı. Origon Rabidus'un yaklaşımından rahatsız olan bazı kranialler bilhassa Mengele üzerinden sert eleştirilerde bulunmaya başlamıştı. Bu gelişme Neon için bir ilkti çünkü kranialler arasında çeşitli dönemlerde uyuşmazlıklar olsa da Origon'a karşı hiçbir zaman bu kadar sert bir tepki gösterilmemişti. Diğer taraftan Rabidus, kendisine gösterilen tepkilerin hiçbirisini umursamıyordu. Sonuçta Neon'un kehanetinin gerçekleşmesine çok az kalmıştı ve böylesi kritik bir dönemde bazı insanların kendisine karşı olmasını dert

edecek bir durumda değildi. Devrim sonrası hepsiyle bizzat ilgilenecekti zaten.

Rabidus'un Neon içerisindeki itirazları ciddiye almaması hiç hesaplamadığı bir gelişmeyi ortaya çıkaracaktı ve bu önemsiz görünen gelişme, hayatı da dahil olmak üzere her şeyini kaybetmesine neden olacaktı. Origon'un hiçkimseyi dinlemeyip bildiğini okuması üzerine üç kranial tepki olarak görevini bırakmıştı. Bu haberin yayılması ile beraber savaş karşıtı olan birkaç bilim insanı Neon ile yollarını ayırmayı tercih etmişti. Neon'un bünyesindeki bilim insanı sayısı söz konusu olduğunda ayrılanlar çok dert edilecek miktarda değildi. Tek sorun, bu ayrılışların Neon'un gizliliğiyle ilgili çeşitli sorunlara neden olabilme ihtimaliydi. O an için bu ayrılma sürecinde Rabidus'u endişelendiren tek konu gizlilik olsa da Neon'u sessiz sedasız terk eden bir matematikçi, hem Neon'un hem Rabidus'un hem de dünyanın kaderini değiştirecekti.

Yaşadığı dönemin çok ötesinde bir düşünme stiline sahip olan Alan Turing adlı matematikçinin araştırmak istediği o kadar çok konu vardı ki savaş tam anlamıyla kendisi için zaman kaybıydı. İngiltere'de yaşayan adam, savaşı sonlandırmak için tüm enerjisini *Enigma* adlı şifreleme yöntemini kırmaya adamıştı.

İlerleyen zamanla beraber imkânsız denen seyi başararak âdeta savaşın kaderini değiştirmişti. Tüm mesajlaşmaların deşifre olmasıyla başlayan sürecin nereye gideceği çok belliydi. Bu beklenmedik gelişme sonucunda Origon Rabidus'un ani bir karar vermesi gerekmişti. Ya Neon'un tüm gizliliğini ortadan kaldırıp tüm gücüyle savaşa girecekti ya da tam o anda geri çekilecekti. Rabidus ne kadar çılgın olarak adlandırılsa da Neon'u açığa çıkarmamak için savaşla ilgili tüm desteğini bir anda kesmişti. Bu beklenmedik hareket, desteklediği ülkeler için tam anlamıyla bir felaketti ve savaşın çok daha hızlı kaybedilmesine neden olmuştu. Ama Neon bu sayede gizliliğini korumayı

ve sahada yer alan bilim insanlarının çoğunu hayatta tutmayı başarabilmişti. Yine de bu durum bir gerçeği asla değiştirmeyecekti. Rabidus'un gerçekleştirmek istediği devrim neredeyse Neon'un sonunu getiriyordu.

Savaşın ardından birçok devlet yıllarca kendine gelemese de Neon, sınırları olmayan hayali bir devlet olduğundan, kısa sürede toparlanmayı başarabilmişti çünkü savaşı kazanan ülkeler de dahil olmak üzere hemen her ülkede önemli bir insan gücüne sahipti. Bu gücün önemli bir kısmı devrim uğruna yok olmuştu, kritik pozisyonlardaki birçok kişi ya deşifre olmuş ya da öldürülmüştü. İlk kaybı olan Giordano Bruno'dan bu yana Neon'un tarihte aldığı en büyük darbe olmuştu bu durum. Doğal olarak bu başarısızlığın sorumluları bunun bedelini ödemeliydi.

Rabidus, Neon tarihinde intihar eden ilk Origon olmuştu. Yerine gelen yeni Origon ve kranialler krizi çok iyi yönetmişlerdi. Savaş sırasında Neon'dan ayrılan bilim insanlarının çoğunu geri döndürmeyi başarmışlardı. Fakat geri dönmek istemeyenler için uygulanması gereken prosedür belliydi. İkinci Dünya savaşı sonrasında yaşanılan karmaşa nedeniyle prosedürü uygulamakta zorlansalar da sonrasında bu kişilerin hepsine tek

tek ulaşılıp gereken yapılmıştı. Enigma'yı deşifre ederek Neon'a en büyük darbeyi vuran matematik dahisi Turing de buna dahildi.

İngiltere'ye savaşı kazandıran bu adam, ilerleyen yıllarda kahraman olarak anılması gerekirken eşcinsel olduğu için İngiliz hükümeti tarafından resmi anlamda cezalandırılmıştı. Devletin güvenliği için çalıştığı tüm gizli birimlerdeki pozisyonlarından uzaklaştırılan Turing'in önünde iki seçenek

vardı. Eşcinsel olduğu için ya hapse girecekti ya da devletin kendisine belirli aralıklarla uygulayacağı hormon tedavisini

kabul edecekti. Hapse girmektense hormon tedavisini kabul

eden Turing o kadar çok sinirlenmişti ki eski bağlantıları aracılığıyla Neon ile iletişime geçmişti. Olayların üzerinden bir süre geçtikten sonra Neon'dan birkaç kişi Turing'i evinde ziyaret etmişlerdi. Bu ziyarete hiç kimse tanık olmamıştı. Ertesi sabah eve gelen hizmetçisi, Turing'i ölü bulmuştu. Polis dosyalarında adamın ölüm nedeni olarak intihar gösterilmişti. Görünen o ki Turing siyanüre batırdığı elmayı ısırarak yaşama veda etmişti. Tüm dünyaya inanılmaz eserler bırakabilecek gelmiş geçmiş en büyük dâhilerden biri, hayatının en verimli dönemi sayılabilecek kırk bir yaşında hayatını kaybetmek zorunda kalmıştı.

Savaşın ikinci mimarı olan kranial Mengele ise Rabidus'un kendisini uyarmasıyla savaş bitmeden ortadan kaybolmuştu. Neon'un yönetici kademesinde uzun süre çalıştığından Neon'dan nasıl kaçılacağını çok iyi biliyordu. Bu bilgisi savaş sonrasında kendisini yaklaşık otuz yıl boyunca hayatta tutmaya yetmişti. Ama geç de olsa Neon tarafından bir şekilde bulunup gereken yapılmıştı. Tarihi belgeler Mengele'nin 1979 yılında Brezilya'da yüzme sırasında geçirdiği bir inme yüzünden öldüğünü söylese de adamın sonu çok daha farklı bir şekilde olmuştu. Söz konusu Neon'un kuralları olduğunda zamanın bir önemi yoktu. Üzerinden bin yıl geçmiş olsa da kurallar yerine getirilmek zorundaydı.

Noah'ın yaşlı beyni geçmişe yaptığı bu yolculuktan dolayı epey bir yorulmuştu. Tüm yaşanılanları ve alınan riski tekrar düşündü. Zamanlama her ne kadar doğru gözükse de sonuçlar yapılan bu hamlenin erken olduğunu göstermişti. Bununla beraber Neon'un devrimini savaş aracılığıyla gerçekleştirme fikri hem insanlığa hem de ekosisteme muazzam zararlar vermişti. Zaten

Noah, kendi devrimi için çok daha zekice bir plan tasarlamış-

ti. Büyük bir sabırla doğru zamanın gelmesini bekliyordu. İlk ve tek resmi yenilgisinden bu yana Neon inanılmaz bir ilerle-

me kaydetmişti. Ulaştığı gücün sınırları, tarihin hiçbir dönemi ile mukayese edilemeyecek kadar yüksekti. Noah istese şu an bile planını devreye sokarak *Homo sapiens* çağını bitirip *Homo neon* çağını başlatabilirdi. Ama yine de bekliyordu. Bunun için çok önemli iki nedeni vardı. Birincisi devrim için artık başka hamle şanslarının olmamasıydı. Teknoloji ve haberleşmenin bu kadar hızlı olduğu bir dönemde ortaya çıktıkları anda bir daha gizliliğin derin sularına geri dönemeyebilirlerdi. Zaten ilk yaptıkları hamle bazı kritik insanların dikkatini çekmişti. İkinci neden ise Noah için çok daha önemliydi. Noah bekliyordu çünkü Dura, adama beklemesi gerektiğini söylemişti. Adam bir anda N0R9'dan öğrendiklerini Dura'ya anlattığında, kadının yaşayacağı heyecanı düşündü. Elindeki harika haberi en sevdiği yakınıyla paylaşmak isteyen her insanın yaşadığı heyecanı damarlarında hissediyordu.

Adam hızlıca sandalyesine oturup tekrar ekran karşısına geçerek son güncellemelere baktı. Karşısındaki kodlarda muazzam bir işçilik vardı. Bu kodlara Neon'un üst düzey çalışanlarından kim bakarsa baksın, bunların Eva'nın beyninden çıktığını çok rahat anlardı. Kadının kendine özgü müthiş bir dili vardı ve bu dili her yerde imza gibi kullanıyordu. Tam bu sırada N0R9 ile ilgili çok önemli bir bilgi Noah'ın ekranına düşmüştü. Eğer yapılan analizler doğruysa Neon için hayati önem taşıyan bir bilgi söz konusu olabilirdi. Eva yirmi sekiz yıl evvel bakterilerde gerçekleştirdiği çok önemli bir bilimsel inovasyonu, N0R9 olarak kodlanan bu sokak çocuğunda da kullanmayı başarmış gibi gözüküyordu. Neon'un bakteriler aracılığıyla kullandığı bu sistem dünyanın en güvenilir haberleşme sistemiydi ve Eva tarafından dizayn edilmişti.

Noah derin bir nefes aldı. Bu durumda N0R9'un keşfi çok daha anlamlı bir hal almıştı. İlk başta Eva'nın sokak çocuklarında yaptığı deneysel araştırmalardan biri sandıkları Alef,

bir anda geçmişten gelen çok önemli bir mektuba dönüşmüştü. Bizzat Eva'nın elinden çıkan bu şifreli mektup, Noah'ın son yıllarda yaşadığı en heyecan verici gelişmeydi. Ama adam fena halde yanılıyordu. Tam kırk dört dakika sonra ekranında belirecek olan bilgiyi gördüğünde, şu an inanılmaz heyecanlandığı gelişme, tüm anlamını yitirecekti. Göreceği bilgi Noah'ı, o an için dünyanın en mutlu insanı yapacaktı. Ama dünyanın en mutlu insanı olmanın bir bedeli vardı ve Noah'ın dopamin ile dolacak beyninin, o an için bu gerçeği görebilmesi imkânsızdı.

Bölüm 67

N0R10

Tam şu anda hayatın en üzücü tarafı,
bilimin bilgi biriktirme hızının,
toplumun bilgelik edinme hızından
daha fazla olmasıdır.

Isaac Asimov

Son iki günü oldukça hareketli geçiren Alhazen hâlâ yerinde duramıyordu. Uzun süredir yaşadığı sıradanlığın içinde paslanan yaşlı vücudu, gençliğindeki o hareketli günlere geri dönmüş gibiydi. N0R9'dan elde edilen bilgiler anında bir üst katında bulunan Origon Noah'ın ekranına düşüyordu. Origon'un onayının ardından Alhazen sonuçları kendi ekranında görebiliyordu. Gördükleri arasında yaşlı adamı en çok heyecanlandıran şey, yıllardır haber alamadıkları Eva'nın bir eserini yeniden görmek olmuştu. Fizik alanında dünyanın en önemli bilim insanlarından biri olan Alhazen, kızın zekâsına büyük bir hayranlık duyuyordu. Gencecik yaşında yaptığı keşiflerin birçoğunun bilim dünyası tarafından hâlâ keşfedilememiş olması, kızın aslında ne kadar önemli bir dâhi olduğunun göstergesiydi. Neon'a her anlamda büyük katkıları olan Eva'nın çalışmalarından biri üzerinden neredeyse otuz yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ Neon'da aktif bir şekilde kullanılıyordu ve güvenli haberleşme açısından daha iyi bir alternatif hâlâ keşfedilememişti.

Neon tarihinde haberleşme güvenliği açısından en önemli tasarımlardan biri olan *Enigma*'dan sonra geliştirilen en mükemmel sistem, kadının nöronları arasından çıkmıştı. Eva'nın

kelimeler sistemi, kadının rolünün ötesinden çıkmıştı. Eva'nın geliştirdiği bu sistem sayesinde Neon'un iletişimde kullandığı gizli bilgileri artık kimsenin öğrenme şansı yoktu. Aslında tüm hikâye yazının keşfiyle başlamıştı. İnsanoğlu yazıyı icat ettiği gün, çok ilginç bir gerçekle tanışmıştı. Bilginin gizliliği beyinde müthiş bir şekilde korunurken, yazıya döküldüğü anda herke-

sin ulaşabileceği bir hale dönüşüyordu. Her ne kadar ilk başta yazıların amacı haberleşmek ya da gelecek kuşaklara bilgiyi aktarmak olsa da zamanla bazı yazıların sadece bazı kişiler tarafından okunmasının gerektiği bir ilişki ağı ortaya çıkmıştı. İşte böyle durumlar için yazılı bilginin güvenliğini sağlayacak yeni yöntemler gerekliydi.

Çok eski zamanlarda yazıyla haberleşmenin güvenliği elçilerle ya da zarfların üzerine dökülen mühürlerle sağlanıyordu. Ama bu önlemlerin gerçekte hiçbir işe yaramadığı tarih boyunca defalarca deneyimlenmişti. Bunun üzerine haberleşme güvenliği açısından insanın hayatına "şifreleme" diye bir yöntem girdi. Böylece şifreyi bilen kişi dışında kimse yazılanları anlamayacaktı. Devleti yönetenler arasındaki mektuplardan aşk mektuplarına kadar birçok iletişim, şifreli yazılar aracılığıyla yapılmaya başlanmıştı. İlerleyen zamanla beraber gelişen teknoloji, alternatif iletişim modelleri olan telgraf ve telefonu kullanıma sokmuştu ama bilginin şifrelenme ihtiyacı asla değişmemişti.

Yakın dönemde bilgisayar ve internetin insan hayatına girmesiyle beraber tüm bilgiler 1 ve 0'dan oluşan kodlara dönüşmüştü. Teknoloji sayesinde, çok kompleks algoritmalara bağlı muazzam şifreleme yöntemleri geliştirilmişti. Ama aynı teknoloji, ilginç bir şekilde bu şifreleri kırabilecek yöntemleri de yine kendisi üretmişti. İşte bu müthiş ironi, tek bir gerçeği gözler önüne sermişti. Bilgi, veriye dönüşür dönüşmez bu bilgiyi korumak neredeyse imkânsız hale geliyordu. İşte Eva'nın keşfi bu noktada çok büyük bir önem kazanıyordu. Çünkü kadının geliş-

tirdiği sistem, dijital bilgiyi şifreli bir şekilde biyolojik kodlara dönüştürebiliyordu. Bilgi biyolojik kodlara dönüştükten sonra da kolaylıkla herhangi bir canlının bir parçası haline gelebiliyordu. Eva, yaptığı bilimsel keşiflerin hiçbirisini bilim dünyası ile paylaşmadı çünkü buldukları Neon'un geleceği için gizli kalmalıydı.

Neon, kendi araştırma sonuçlarını bilim dünyasıyla paylaşmasa da bilim hızla gelişmeye devam ediyordu ve zaman içerisinde Eva gibi düşünen bilim insanlarının ortaya çıkması kaçınılmazdı. Kadının yıllar evvel yaptığı keşiflere benzer bilimsel çalışmalar yakın bir dönemde ortaya çıkmaya başlamıştı. Örneğin, yapılan bir çalışmada bir grup bilim insanı Tolstoy'un 587.287 kelimeden oluşan "Savaş ve Barış" adlı romanını, DNA molekülünün içine kodlamayı başarmışlardı. Normalde DNA zinciri de biyolojik anlamda belirli kodlardan oluşuyordu ve bilim insanları yazılanları bu biyolojik kodlara dönüştürerek romanı DNA'nın içinde saklamayı başarabilmişlerdi (27). Bu harika buluş sonrasında müzik ya da video datası gibi daha büyük boyutlu dosyalar da benzer mantıkla DNA içinde saklanabilir hale gelmişti. Yani bilim insanları doğadaki canlıların genetik materyalini oluşturan DNA'nın içerisine, kendi bilgilerini de yükleyebilecek bir seviyeye ulaşmışlardı. Bilim dünyasında yaşanan bu yeni girişimler, dijital bilginin organik hale dönüştürülmesiyle ilgili yeni bir akım başlatmıştı.

Bilim insanlarının önünde çözülmesi gereken önemli bir soru vardı: Bu bilgileri yaşayan bir canlının genetik materyaline yüklersek ne olurdu? Canlının yaşam şekli ya da yüklenen bilgi bu durumdan etkilenir miydi? Bir grup bilim insanı bu soruyu araştırdığında ilginç bir sonuçla karşılaştı. Çalışmada, internetin ilk yıllarında oldukça popüler olan *gif* (*Graphics interchange format*) uzantılı bir resim dosya formatı kullanılmıştı. Gif formatının en önemli özelliği, birkaç saniyelik hareketli görüntüle-

ri oldukça düşük boyutta saklayabilmesiydi. Bu dosyaların en meşhur olanlarından biri koşan bir ata ait gif dosyasıydı. Bilim insanları oldukça düşük boyutlu bu dosyayı CRISPR denen bir yöntem aracılığıyla *E. coli* denen bir bakterinin genetik materyaline yerleştirmişlerdi. Buraya kadar olan kısım zaten önceki çalışmalarda da başarılmıştı. Bu çalışmayı farklı kılan özellik, belirli bir boyutu olan bilginin, yaşayan bir organizmaya depo-

lanmış olmasıydı. Günlük hayatına normal bir şekilde devam eden bu bakterilerden alınan genetik materyal analiz edildiğinde, bakterinin içine gömülen gif dosyasına %90 gibi yüksek bir oranda ulaşılabildiği görülmüştü (28).

Yakın dönemde yayımlanan bu bilimsel çalışmalar aslında Eva'nın ne kadar büyük bir dâhi olduğunu gösteriyordu. Kadının bu konudaki çalışmaları neredeyse otuz yıl öncesine kadar gidiyordu. Eva'nın geliştirmiş olduğu modelde de istenilen her türlü bilgi, bakterilerin içine gömülebiliyordu. Modelin en kullanışlı tarafı, bu bilginin diğer kuşaklara da aktarılmasını sağlamasıydı. Yani bilgiyi yerleştirdiği bakteriler, bölünüp kaç nesil çoğalırsa çoğalsın, kendisine hiç dokunulmamış, en son nesil bakteriden bile yüklenmiş bilgiye ulaşılabiliyordu. Bu gerçekten muazzam bir olaydı. Bununla birlikte Eva, çok sevdiği çalışma arkadaşı Yo Kan'ın da yardımıyla bu organik yönteme koruyucu olarak dinamik bir şifreleme yöntemi de eklemişti. İşte bu müthiş gelişmenin ardından Neon'da yapılması gereken tüm gizli yazışma ve bilgi transferleri artık bakteriler aracılığıyla yapılmaya başlanmıştı. En gizli bilgiler bazen çanta içinde bazen de vücudun herhangi bir kısmında hiçbir güvenlik önlemine takılmadan bakteriler aracılığıyla taşınmıştı.

Eva'nın yıllar evvel hayata geçirdiği bu müthiş inovasyon sadece haberleşmede değil, bilginin depolanması meselesinde de önemli alternatifler sağlıyordu. Eva, bu konuda en çok sevdiği bakteri türü olan *Deinococcus radiodurans* adlı bakteriyi kullan-

mıştı. Ekstremofil bir canlı olan bu bakteri türü, insanı öldürmek için yeterli olan radyasyon dozunun 1.000 kat fazlası altında bile yaşamaya ve çoğalmaya devam edebiliyordu. Neon için çok önemli bazı bilgilerin kopyalarını bu bakterilerin içinde şifrelenmiş bir şekilde saklıyordu. Bu sayede tüm dünyayı etkileyecek dijital ya da nükleer bir felaket senaryosunda bile Neon'un bilgileri bir şekilde güvende olacaktı. Üstelik bilgisayarların aksine bu canlılar oldukça küçük yer kaplıyordu.

Geçmişi hatırlamak Alhazen'in içinde garip bir kasvetin oluşmasına neden olmuştu. Eğer Eva'yı kaybetmeselerdi, Neon'un şu an gelmiş olabileceği noktayı hayal bile edemiyordu. Aslında bu kayıpta kendisinin de büyük bir katkısı vardı çünkü Eva'nın gitmesini en çok destekleyen kişi Alhazen olmuştu. Yıllar sonra kendisini sorguladığında, en büyük pişmanlığının bu karar olduğunu anlayacaktı. Adam, sandalyesinde iyice arkaya yaslanarak geçmişi hatırlamaya çalıştı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi çünkü Neon'un kaderini değiştirebilecek üçlü, bir anda beyninin kıvrımlarından karşısına fırlamıştı.

Henüz çok genç olmalarına rağmen Noah, Eva ve Yo Kan gece gündüz demeden çalışıp inanılmaz işlere imza atmışlardı. Noah, bilgisayar ve kodlama teknolojileri konusunda bir dâhiydi. Yo Kan ise hem bilgisayar hem de sinirbilim alanında çalışmaları olan önemli bir bilim insanıydı. Eva ise sinirbilim ve genetik alanında yaptığı çalışmalarla herkesi kendisine hayran bırakan gencecik bir kızdı. Noah ve Yo Kan aynı yaştayken, Eva ikisinden beş yaş daha küçüktü. Alhazen, Eva'nın gençlik dönemini çok iyi hatırlıyordu. Yüzünün neredeyse tamamını kaplayan gözlüğünü ve bu gözlüğün ardındaki zekâ dolu müthiş bakışları unutmak imkânsızdı.

Bu müthiş üçlü, zamanlarının tamamını laboratuvarda birlikte geçiriyorlardı. Günler süren beyin fırtınaları ve muazzam tasarlanmış araştırmaların her biri, Neon'a inanılmaz katkıları

olacak sonuçların ortaya çıkmasını sağlıyordu. Ama her ilişkide olduğu gibi onların birlikteliğinde de zamanla birtakım anlaşmazlıklar ortaya çıkmıştı. Bu gelişmeler Eva ve Yo Kan'ı birbirlerine daha çok yaklaştırırkn, Noah'ı bu ikiliden uzaklaştırmıştı. O dönem yeni kranial olan Alhazen, Noah'ın derin mutsuzluğunu çok iyi hatırlıyordu. Üçlü arasındaki bağı geri dönüşü olmayacak bir şekilde koparan olay ise Eva ve Yo Kan'ın kendilerine özel bir laboratuvara geçme isteği olmuştu. O tarihten sonra kendi laboratuvarlarına kapanan ikili, birbirleri dışında neredeyse kimseyle görüşmemişti. Hemen herkes bir şeylerin ters gittiğini öngörebiliyordu ama bu kadar ters olacağını kimse tahmin edememişti.

Eva ve Yo Kan bir gün herkesi şaşırtacak şekilde periferde görev almak istediklerini belirtmişlerdi. Gerekçeleri de çok basitti. Bugüne kadar geliştirdikleri çeşitli biyolojik teknolojileri doğal insanlar üzerinde denemek istiyorlardı. Neon, prosedür gereği önemli araştırmacılarını merkezde çalıştırırken diğer bilim insanlarını dünyanın çeşitli bölgelerindeki ülkelere gönderirdi. Periferdeki araştırmacılar için yaşam ve çalışma koşulları her zaman daha zordu çünkü belirli aralıklarla bulundukları yerleri değiştirmeleri gerekiyordu. Çünkü denemek istedikleri uygulamaları, gittikleri bölgenin insanları ya da doğası üzerinde deniyorlardı. O nedenle göze batmamak için belirli bir süre sonra o bölgeyi terk etmeleri gerekiyordu.

Normalde saniye kaybetmeye bile tahammülü olmayan Eva ve Yo Kan'ın böylesine zorlu bir görevde yer almak istemesi etraflarındaki herkesi şaşırtmıştı. Çünkü inanılmaz önemli araştırmalar yapıyorlardı ve her şey hiç olmadığı kadar iyi gidiyordu. Neon içerisinde bu kararı şaşkınlıkla karşılamayan sadece iki kişi vardı. Hem Noah hem de Alhazen, Eva ve Yo Kan'ın bu kararı almasının arkasında yatan gerçek nedeni tahmin edebiliyorlardı. İnsanlar göremese de ikilinin arasında koparılması

imkânsız bir bağ kurulmuştu.

Neon, bilimsel temeller üzerine kurulu bir organizasyon olsa da sahip olduğu bazı kurallar nedeniyle dini bir tarikatı andırıyordu. Özellikle Origon, kranial ya da önemli pozisyonda olan kişiler için, her türlü duygusal birlikteliği ve evliliği yasaklaması oldukça radikal bir yaklaşımdı. Alhazen bu kuralın kim zamanında, hangi amaçla koyulduğunu bilmiyordu ama kendisi de tüm hayatını bu kural yüzünden yalnızlık üzerine inşa etmişti. O nedenle de aşk kavramının ne olduğunu bilmiyordu ama Eva ve Yo Kan arasındaki görünmez bağın aşk olduğun-

dan emindi. Çünkü içinde, her duygudan tam da olması gerektiği kadar vardı. Alhazen' e göre merkezden ayrılmak istemelerinin altında yatan en önemli neden buydu. Her ikisi de birbirine görünmez bir iple bağlıydı ama Neon'da kişiler arasında bağ kurmak yasaktı. Tek bir bağınız olmak zorundaydı ve o bağ da Neon ve Origon'a olan bağlılığınızdı. Ama gerek Eva gerekse de Yo Kan özgürlüklerine aşırı düşkün iki ruhtu. Kendilerinin yarı kapasitesinde bile olmayan insanların, özgürlüklerine koydukları kurallara uymayacak kadar zeki ve cesurlardı. İşte o nedenle büyük bir karar verip periferde görevlendirilmeyi seçmişlerdi. Belki işleri zorlaşacak, imkânları azalacaktı ama tüm araştırmalarını özgür bir şekilde yapabileceklerdi.

Eva ve Yo Kan'ın merkezden ayrılma isteği kranialler arasında tartışma konusu olsa da Alhazen inisiyatif kullanarak diğerlerini ikna etmeyi başarmıştı. Sonuçta Neon askeri bir organizasyon değildi ve araştırmacılar kuralların dışına çıkmadıkları müddetçe özgürlüklerini sonuna kadar yaşamalıydılar. "Özgür olmayan bir beyin ile sadece bildiklerinizi tekrar edersiniz. Keşfetmek istiyorsanız, uçmanız şart. Bırakın istedikleri gibi uçsunlar" demişti Alhazen. İkilinin merkezden ayrıldıkları gün herkeste muazzam bir hüzün vardı. Ama en hüzünlü kişi bu vedaya gelmemişti. Beraber olağanüstü işlere imza attıkları,

en yakın dostları Noah'ın ortalıklarda gözükmemesi, kimsenin dikkatinden kaçmamıştı. Alhazen bunun nedeninin nefret ya da öfke değil, acı çekmek olduğunu sonrasında anlayacaktı. Neon'un kaderini sonsuza kadar değiştirebilecek iki dâhi, sessiz bir şekilde yolculuklarına çıktılar ve Neon'dan hiç kimse bu ikiliyi bir daha hayatları boyunca göremedi.

Eva'nın müthiş güzelliğinin ardında muazzam bir disiplin ve tükenmeyen bir hırs vardı. Eğer bir şeyi yapmayı kafasına koyduysa, kendisi de dahil olmak üzere kimsenin gözünün yaşına bakmazdı. Geliştirdiği genetik teknolojileri insan üzerinde uygulamak en büyük arzularından birisiydi. O nedenle gelişmiş

büyük ülkelerden ziyade daha fakir ve gelişmemiş bölgeleri kendilerine laboratuvar olarak seçmişlerdi. Çünkü bu tarz bölgelerde bilimsel etik ve kurallar kimsenin umurunda değildi ve yapmak istediğiniz çılgınlıkların sınırını belirleyen tek şey, ne kadar paranızın olduğuydu. Eva ve Yo Kan'ın da sınırsız paraları ve çılgınlıkları vardı. Tüm gizli deneylerini gittikleri bölgelerdeki sokak çocukları üzerinde ya da arka planında Neon'un olduğu ticari tüp bebek merkezlerinde gerçekleştiriyorlardı. Bu konuda kendilerini denetleyecek herhangi bir güç olmadığı için akıllarına gelen her çılgınlığı, her şeyden habersiz yaşamakta olan masum insanlar üzerinde deniyorlardı.

Normalde perifer bölgelerde çalışan her araştırmacı düzenli aralıklarla merkezi bilgilendirmek zorundaydı. Eva ve Yo Kan da üç yıl boyunca yaptıkları tüm çalışmalar hakkında Neon'u detaylı bir şekilde bilgilendirmişlerdi. Geliştirdikleri teknolojinin doğrudan etkilerini sokak çocuklarında ölçüyorlardı. Bu konuda ellerinin altında hiç bitmeyecek muazzam bir insan kaynağı vardı. Gelişimsel denemeleri ise tüp bebek merkezlerinde gerçekleştirmişlerdi. Çocukları olmayan birçok insan, genetik materyallerini kendi elleriyle teslim ediyorlardı. Eva ve Yo Kan burada yaptıkları genetik müdahaleleri uzun dönem

takip edebilecekleri bir sistem kurmuşlardı.

Üç yılın ardından Neon'a gönderilen raporlar azalmaya başlamıştı. Üstelik raporların içerikleri Eva ve Yo Kan'dan beklenmeyecek kadar özenilmemiş ve basit görünümlüydü. Bu gelişme merkezdekilerin eleştirilerinin sertleşmesine neden olmuştu. Bu eleştirilerin temelinde "aslında ikilinin duygusal bir ilişki içinde oldukları ve kendi çıkarları doğrultusunda Neon'a raporlamadıkları başka deneyler yaptıkları" iddiası yatıyordu. Dönemin Origon'u vizyonu oldukça yüksek bir insan olduğundan bu itiraz ve iddiaları en uygun şekilde kontrol altında tutmayı başarmıştı. Alhazen de toplantılarda yaptığı konuşmalarda bu suçlamaların arkasında herhangi bir kanıt ol-

madığını, öne sürülen fikirlerin sadece varsayımlardan ibaret olduğunu belirtmişti. Her ne kadar "ikili arasındaki duygusal bağla" ilgili iddianın gerçek olduğunu bilse de bu çağdışı kural nedeniyle böylesine kıymetli iki beynin zarar görmesine asla izin veremezdi. Diğer taraftan Neon'dan gizli araştırmalar yaptıkları iddiasının ise saçma bir fikir olduğuna inanıyordu. Ellerinin altında bu kadar büyük bir güç ve özgürlük varken böyle davranmalarına neden olacak bir etken göremiyordu. Ama şu an ekranda gördüğü bilgiler bu konuda fena halde yanıldığını gösteriyordu. Eva ve Yo Kan'ın Neon'a hiçbir şekilde bildirmedikleri gizli deneylerine ait yirmi altı yıllık kanıt, karşısındaki ekranda güncellenip duruyordu.

Düzensiz ve gecikmeli raporlar bir süre sonra yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı. En son gelen raporun üzerinden altı ay geçmişti ve Eva ve Yo Kan'a hiçbir şekilde ulaşılamıyordu. Bunun üzerine Neon'a ait özel bir birim hızla bölgeye giderek kısa bir araştırma yaptığında elleri boş bir şekilde merkeze dönmek zorunda kalmışlardı. Eva ve Yo Kan sanki bir anda yok olmuşlardı. Bu beklenmedik gelişme bir anda bir sürü söylentinin ortaya çıkmasına neden olmuştu. Kimilerine göre Eva ve Yo Kan,

Neon'un baskısından kaçıp kendi deneylerini özgür bir şekilde yapacakları bir ortam yaratmışlardı. Ama bu görüş oldukça zayıf sayılırdı çünkü dünyanın hemen her bölgesinden haberdar olan Neon'un, böyle bir gelişmeyi gözden kaçırması hemen hemen imkânsızdı. Bir başka grup olaya daha romantik açıdan yaklaşmıştı. Bu kişilere göre, ikili tüm bilimsel kariyerlerinden vazgeçip şehir hayatından uzakta bir yerde evlenerek sakin bir yaşam sürmeye karar vermişti. Bu fikri savunanlar Eva'nın Neon'dan ayrılmadan önce hamile olduğuna, kimse fark etmeden bir an önce perifer bir bölgeye gitmek istemesinin altında da bu nedenin yattığına inanıyorlardı. Bunlar dışında başka ilginç fikirler olsa da kimsenin aklına sarhoş bir sürücü tarafından, gece yarısı kırmızı bir ışıkta katledilecekleri gelmemişti. Üstelik bu sarhoş sürücü, yaşadığı küçük şehir için o kadar büyük

biriydi ki tüm delilleri bir anda yok ettirmişti. Öyle ki olayla ilgili polis kaydı bile tutulmamıştı. Sadece yerel gazeteler kimliği tespit edilemeyen iki kişinin ölümünden bahsetmişti. Yerel gazetenin dijital arşivinin olmaması ve Neon'un araştırmasını daha çok adli kayıtlar üzerinden yapması, bu acı gerçeği gözden kaçırmalarına neden olmuştu. Dünyanın en önemli iki beyni uzun yıllar önce yeryüzünü saçma sapan bir durum yüzünden terk etmişti ve her şeyi gören Neon'un bundan haberi bile olmamıştı.

Alhazen'in ekranda gördüğü veriler çok önemli bir bilgiyi ortaya koyuyordu. Eva, zamanında bakteriler üzerinde gerçekleştirdiği tekniği insan vücudu üzerinde de uygulamayı başarabilmişti. Görünen o ki, N0R9'un içinde çok önemli laboratuvar bilgilerinin olduğu şifreli dosyalar bulunmaktaydı. Böylesine muazzam bir işin neredeyse yirmi altı yıl önce yapılmış olması bilimsel olarak gerçekten inanılmazdı. Bununla beraber elde edilen diğer sonuçlar Alef'in sadece bilgi depolama için kullanılmadığını da gösteriyordu. N0R9'un beyniyle ilgili yapılan incelemeler, anatomik anlamda çok ilginç bir farklılığı ortaya

çıkarmıştı. Beyin kesitlerinde koku bölgesi olan olfaktör kor-
teks ile görmeden sorumlu oksipital korteks arasında normal insanlarda olmayan çeşitli bağlantılar keşfedilmişti. Bu da görme ve koku duyusu arasında bir etkileşim söz konusu olabileceğini göstermekteydi.

Eva'nın en fazla merak ettiği konulardan biri de duyuların yer değiştirmesi ya da iç içe geçmesi ile ilgili fikirleriydi. Bir ara "dildeki tat reseptörlerinden çıkan sinyallerin beyinde görme merkezi olan oksipital kortekse gittiğinde" neler olabileceğini kafasına takmıştı. "Tek istediğim çikolata denen mucizeyi gözlerimle görmek" demişti. Ekrandaki sonuçlar kızın başardığını gösteriyordu. Alef muhtemelen kokuları görmeyi başarabilen bir insandı ama bu ihtimalin gerçek olup olmadığını asla bilemeyeceklerdi. Tüm bu bilgiler Alhazen'in midesinde ciddi bir yanma hissinin oluşmasına neden olmuştu. Bu yanmanın sebebi mide asidi gibi gözükse de asıl neden pişmanlıktı çünkü eğer Eva, Neon'da kalsaydı adamın yaşlı gözleri yıllardır beklediği devrime şahit olma şansını yakalayacaktı. Bundan adı kadar emindi.

Bir üst kattaki Origon Noah'ın dolaştığı geçmişte, Alhazen'in de dolaşması tesadüf değildi. Eva'nın eseri ile karşılaşmak geçmişle ilgili bir sürü anının gün yüzüne çıkmasına neden olmuştu. Hatıralardan sıyrılmak için ayağa kalkan yaşlı adam, odanın köşesinde sessizce oturmakta olan Atlas'ı fark etti. Hafif bir irkilme yaşadı ama bu irkilmenin dışarıdan anlaşılması neredeyse imkânsızdı. Kafasında dolaşan anılar o kadar derindi ki küçük odada devasa bir adamı unutmasına neden olmuştu. Alhazen sessizce oturan Atlas'a baktı. Kendisi ile tam anlamıyla gurur duyuyordu çünkü muazzam bir iş başarmıştı. Bir optogen asker olarak yaptığı işin ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama bu keşifin Neon için ne anlama geldiğini asla tahmin edemezdi.

"Gerçekten harika bir iş başardın Atlas" dedi adam. Oldukça etkileyici bir tonda konuşuyordu. "Şimdiki görevin ise bölgeye gidip N0R9'un tüm ilişki ağını araştırmak olacak. Alef gerçekte kimdir, neler yapar, özel bir yeteneği var mıdır ve çevresindeki yakınları kimler? Bunların hepsini bana raporlamanı istiyorum. Tüm bu süreç boyunca tam yetkiye sahip olacaksın. Sorumlu olduğun kişiler sadece ben ve Origon Noah olacak. Onun dışında kim ne derse desin karşı koyma ve yok etme yetkisine sahipsin."

Atlas kendisine verilen yetkinin sınırlarının ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Böylesine büyük yetkiler bir optogene ancak çok özel durumlarda verilirdi. Demek ki peşinde oldukları şey, Neon için gerçekten hayati önem taşıyordu. Zaten az önce Alhazen'in vücudu bilgisayarın başındayken, beyninin burada olmadığını fark ettiğinde bu işin ne kadar derin olduğunu anla-

mıştı. Alef ile ilgili görevini başarıyla tamamlayıp yorgun beynini uykunun sıcak ellerine bıraktığından beri düşünme sistemi daha verimli çalışıyordu. Alhazen kendisine tam yetki vermişti ve görevi çok netti. Alef denen kişinin yeryüzünde bırakmış olduğu her izi bulup, ortaya çıkaracaktı. Yaptığı tüm çirkin işleri düşündüğünde bilgi toplamak en sevdiği görevlerden biriydi. En azından kan görmek zorunda kalmayacaktı. Tabii gerekli olmadığı müddetçe.

Alhazen, Atlas'a yapılması gereken işleri tek tek açıklarken bir anda bulundukları odanın kapısı sertçe açıldı. Noah hızlı adımlarla odaya girdi. Oda o kadar küçüktü ki Origon durmak için önemli bir çaba sarf etti. Atlas hızlı bir hareketle ayağa kalktı ve hemen diz çöküp başını yere eğdi. Noah ise Atlas'ı görmedi bile. Doğrudan Alhazen'in yanına giderek elindeki kâğıdı ona uzattı. Noah'ın bakışlarında "Buna inanamayacaksın" der gibi bir ifade vardı. Yaşlı adam Origon karşısında yapması gereken ritüeli bir kenara bırakıp hemen Noah'ın kendisine uzattığı kâ-

gidi aldı. Alhazen ilk başta okuduklarını anlamakta zorlansa da kâğıtta vurgulanan bilginin ne olduğunu fark ettiğinde tüm vücudunu titreten devasa bir şok dalgası hissetti. Mutluluk ve kandırılma hisleri arasında gidip gelen adamın ağzından çıkan tek cümlelik "Nasıl mümkün olabilir?" sorusu tüm durumunu özetliyordu. Elindeki kâğıtla beraber yaşlı vücudunu yerçekiminin kollarına bıraktı ve arkasındaki koltuğun üzerine sertçe oturdu. Noah'ın yüzündeki gülümseme Alhazen'in yaşadığı şok karşısında daha da büyümüştü. Yaşlı adam bile böyle tepki verdiyse Dura'nın vereceği tepkiyi tahmin bile edemiyordu.

Alhazen'in dudakları ne olduğu anlaşılmayan birtakım cümleler mırıldanıyordu. Kendisinin bile duymayacağı kadar sessiz olan bu mırıldanmalar çeşitli Latince cümlelerden başka bir şey değildi. Dışarıdan bakıldığında, bir mucizeye tanık olduğu için Tanrı'ya dua eden bir rahip gibi gözüküyordu. Oysa adamın elindeki kâğıtta kutsal olan hiçbir şey yoktu. Neon'un ve dün-

yanın kaderini değiştirecek DNA analiz sonuçlarının olduğu sıradan bir rapordu sadece. Kâğıtta N0R9'un genetik yapısının, Neon'un kendi genetik veritabanındaki iki üyesiyle yüksek oranda benzerlik gösterdiği yazmaktaydı. Yaşlı adamın gözleri cümlenin devamını okumadan beyni bu örneklerin kime ait olduğunu çoktan biliyordu. Her ne kadar imkânsız bir senaryo gibi gözükse de vücudunu parçalara ayırıp dört farklı ülkede inceledikleri N0R9, Neon tarihinin en önemli dehaları olan Eva ve Yo Kan'ın öz çocuğuydu. Alhazen'in bu inanılmaz bilgi karşısında aklına gelen ilk şey "Bir insan kendi öz çocuğu üzerinde deney yapabilir mi" sorusu olmuştu. Bu düşünce, Eva gibi hırslı bir insan için bile fazlaydı. Adamın beyni içinde bir sürü varsayım ışık hızıyla hareket ederken, gözleri kâğıttaki satırları okumaya devam ediyordu. Adamın ayaklarını yerden kesip bir koltuğa çökmesini sağlayan cümle ise bu bilginin hemen altında yer almaktaydı. Alef'in DNA'sı, Eva ve Yo Kan dışında birisiyle daha uyumluluk gösteriyordu. Bu kişi Alef'in öldürül-

düğü adli vakadan canlı çıkan tek kişiydi. Kıza ait tüm kişisel bilgiler raporun devamında yer almaktaydı. Görünen o ki, her şeyi bilmekle övünen Neon'un gözden kaçırdığı garip bir hikâye söz konusuydu. Okuduğu bütün cümleler bitmesine rağmen hâlâ şaşkınlıkla elindeki kâğıda bakmakta olan Alhazen'in artık emin olduğu tek bir gerçek vardı. Neon'un kaderini değiştirecek kişiyi nihayet bulmuşlardı ve bu kişinin adının Tesla olması da hayatın garip espri anlayışından başka bir şey değildi. Artık ihtiyaçları olan tek şey, Eva ve Yo Kan'ın öz kızı olan N0R10'u canlı bir şekilde yakalayıp merkeze getirmek olacaktı.

Bölüm 68

Meryam'ın İkinci Mucizesi

Perişan bir haldeydim
fakat içimde kendimden bile sakladığım
bir ümit vardı.

Sabahattin Ali

Meryam'ın fizyolojik yapısı kilo almaya oldukça meyilliydi. Hayatı boyunca her zaman az yemeye dikkat etse de vücudu hiçbir zaman istediği kiloya inememişti ve görünüşünde her zaman canını sıkan bir fazlalık vardı. Oysa kardeşi Tesla kendisinin tam tersiydi. Kız ne kadar yemek yese de asla kilo almıyordu. Anne ve babasındaki en işe yarar genlerin son çocuğa kalması her zaman canını sıkan bir mesele olmuştu. Ne zaman

kalması her zaman canını sıkan bir meseleydi. Ne zaman Tesla'nın harika özellikleri karşısına çıksa kendisini bir prototip gibi hissederdi. Normalde kız kardeşini her zaman sevmişti ama tüm çocukluğu ve gençliği boyunca sahip olduğu avantajlar nedeniyle Tesla'ya karşı hep bir kıskançlık duymuştu. Neyse ki Tesla bu özelliklerini çevresindekileri sinir etmek için kullanacak biri değildi. Aksine sahip olduklarının farkında bile değildi. Ne kadar yerse yesin harika bir vücudu vardı. Ama her zaman o kadar sıradan giyinirdi ki bu mükemmel vücudu algılamanız için ona çok dikkatli bakmanız gerekirdi. Diğer taraftan Meryam için en önemli faktör güzel olmasıydı. O nedenle hayatının çok büyük bir kısmını sürekli aç bir şekilde geçirmişti. Evlendikten sonra mutfağa bu kadar düşkün olmasının nedeni belki de buydu. Yemek yapma sırasında aldığı haz ile yemek yemeye olan ilgisini bir şekilde kontrolde tutmaya çalışıyordu.

Karanlığın içinde ayakta duran Meryam, elinde yarısına kadar dolu olan teneke bardaktan ufak bir yudum aldı. Yutmadan önce bir süre bekledi. Hayatı boyunca kendisini az yemeye alıştırmanın, ileride bir gün bir mahzende kapalı tutulduğunda işe

yarayacağını asla bilemezdi. Kadının yiyeceği tüm yemek bir musluktan akan garip bir karışımdı ve bu yemeğin ne zaman biteceği hakkında hiçbir fikri yoktu. O nedenle sadece kendisini hayatta tutacak kadar yemeye çalışıyordu çünkü bir gün musluğu açtığında oradan yemek gelmeyecekti ve kadının o zaman ne yapacağı konusunda aklına gelen her şey korku dolu senaryolardan oluşuyordu.

Muhtemelen bebek konusundan sonra Meryam'ın kardeşi ile en çok konuştuğu konu yemekler ve beslenme fizyolojisi üzerine olmuştu. Kardeşinden bu konuda o kadar çok şey öğrenmişti ki teorik olarak neler yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu. Sonuçta konuyla ilgili zaaflarını ve güçlü yönlerini öğrenmek kendisine önemli bir avantaj sağlayacaktı. Aslında sistem temel anlamda basitti. Beyninde açlık ve tokluk durumunu yöneten bir merkez

(*hipotalamus*) bulunmaktaydı. Bu merkez, sindirim sisteminden gelen bilgilere göre açlık ve tokluk durumunu düzenliyordu. Mide belirli bir süre boş kaldığında buradan salgılanan bir hormon (*ghrelin*) merkezi sinir sistemine giderek, midenin boş olduğunu ve acilen yemek yenmesi gerektiğini beyne fısıldıyordu. Tesla ile yaptıkları bir konuşmada kız çeşitli hormonlardan bahsederek insan denen canlının yemek konusunda kendisini neden frenleyemediğini çok güzel anlatmıştı. Belirli bir süre yemek yemediğimizde temel anlamda iki hormon (*Ghrelin ve Nöropeptid Y*) beynimizdeki açlık merkezini uyarmaktaydı. Mesajı alan beyin de kişiyi yemek yemesi için harekete geçiriyordu. Yemek eylemi beyinde ödül merkezini doğrudan uyardığından yemeyi sonlandırmak fizyolojik olarak gerçekten de zor bir süreçti. Öyle ki yemek yemeyi durdurmak için aktif rol alan 9 temel hormon bulunmaktaydı (*Leptin, Kolesistokinin, İnsülin, Peptid YY, Pankreatik Polipeptid, Glukagon-like Peptid 1, Amylin, Oxyntomodulin, Uragoguanilin*). Yani 2 hormon ile başlayan bir süreci durdurabilmek için en az 9 hormona ihtiyaç vardı (29). "İşte bu nedenle yemeye başlaması

çok kolay, devam etmesi epey eğlenceli ama durdurması çok zor" demişti kız.

Meryam elindeki teneke bardaktan küçük bir yudum daha aldı ve yine ağzında uzun bir süre tutmaya çalışarak birkaç parça halinde yuttu. Sonra yine içinden saymaya başladı. Bu çok sevdiği eski bir alışkanlıktı. Ne kadar aç olursa olsun her bir kaşık ya da çataldan sonra içinden sıfırdan başlayıp belirli bir sayıya kadar sayıyordu. Bu sayının kaç olacağı ise tümüyle o dönemki kilosu ve psikolojik durumuna göre değişiklik gösteriyordu. Mahzende yemek yerken bu sayıyı 333 olarak belirlemişti. Bir diğer lokmaya geçmeden önce neredeyse beş dakikaya yakın bir süre bekliyordu. Aslında bu taktik de yine kız kardeşinin önerdiği bir yöntemdi. Normalde mide dolmaya başladığında

mide duvarından çıkan uyarılar beyne giderek doygunluk hakkında bilgi veriyorlardı. Ama bu tek başına yeterli olmuyordu. Eğer öyle olsaydı insanlar su ile midesini doldurarak çok etkin bir diyet yöntemi geliştirebilirdi.

Kardeşiyle yaptıkları konuşmalar sırasında Tesla kendisine bir sürü hormon ismi söylese de Meryam'ın aklında kalan sadece *leptin* hormonu olmuştu. Normalde yemek yemeyi sonlandırmak için 9 temel hormon görev alsa da bu hormonların en güçlüsü kesinlikle leptin hormonuydu. Bilim insanları bu hormonu keşfettiklerinde (*1994 yılı*) o kadar etkilenmişlerdi ki, hormona Yunanca "zayıf" anlamındaki *leptos* kelimesinden gelen leptin ismini vermişlerdi. Hatta ilk başlarda bu hormonun obezitenin en etkili ilacı olacağı bile düşünülmüştü. Meryam bu bilgileri duyduğunda leptin ile özel olarak ilgilenmeye karar vermişti. Normalde beslenme sonrası salgılanan en temel hormonlardan biri insülin hormonuydu. Kan şekerini düzenlemede oldukça önemli bir fonksiyonu olan bu hormonu birçok insan bilirdi. İnsülin hormonunun bir özelliği de yağ hücrelerini uyararak leptin hormonunun salgılanmasını sağlamaktı. Leptin de beyni doyma konusunda güçlü bir şekilde uyarmaktaydı (30).

Beyninde düşünceler dönüp dolaşırken 333'e gelmişti. Bardağın dibindeki son yudum hakkına baktı. Neyse ki içinde bulunduğu koşulların yarattığı stres o kadar etkiliydi buraya kapatıldığından beri açlık hissini çok derin hissetmemişti. Son yudumu da ağzından içeri gönderip yatağına gitti. Karışımdan sadece yarım bardak yediği için açlık hissi geçmemişti ama bu his birazdan yok olacaktı. Tesla bu konuda kendisini çok net uyarmıştı. İlk lokmayı yuttuktan sonra tokluk hormonlarının etkisini göstereceği süreç yaklaşık yirmi beş-otuz dakika içerisinde başlayacaktı. O nedenle bu süre içerisinde ne kadar yavaş yerse kendisi için o kadar iyi olacaktı. Bu yüzden Meryam her lokma arasında vakit geçsin diye içinden belirli

bir sayıya kadar sayıyordu. Işin ilginci bu yöntem her zaman işe yarıyordu.

Beyninde beslenme fizyolojisi ile ilgili hormon ve bilgilerin dolaşması eskilerden bir anının gün yüzüne çıkmasına neden olmuştu. Evliliği sırasında giymeyi çok istediği gelinlik için iki ay içerisinde yüksek kilolar vermişti. Belki de hayatının en zor ve disiplinli dönemlerinden biriydi. Ama evlilikten altı ay sonra verdiği bu kilolar fazlasıyla kendisine geri dönmüştü. Tüm bu süreçte kendisini uyarmaya çalışan kız kardeşi, en basit düzeyde neden böyle olduğunu anlatmıştı. Diyet yapılarak verilen yüksek kilolar karşısında vücut bir anda savunma mekanizmasına geçmekteydi. Sonuçta fazla kilolar bizim için çirkin bir görüntü oluştursa da vücut onları zor günlerde kullanacağı ek enerji depoları olarak görüyordu. Bu depolar kısa bir süre içinde hızla yok olunca vücut çok basit bir reaksiyon başlatıyordu. Depolar bu kadar hızlı tükendiğine göre beynin henüz göremediği bir sorun olmalıydı. O nedenle yemek yemeyi tetikleyen hormon miktarlarının seviyesini artırırken, tokluk hissi veren hormon miktarlarının seviyesini azaltıyordu. Üstelik hormonların salgılanmasıyla ilgili bu temel mekanizma değişikliği neredeyse bir yıl boyunca bu şekilde devam ediyordu. Böylece kısa sürede yüksek miktarda kilo veren in-

sanlarda hormon seviyelerindeki bu kalıcı değişiklik yüzünden doyma hissi bir türlü istenilen seviyede olmuyordu ve bu insanlar sürekli aç hissediyorlardı. Sonuçta kısa dönemde verilen bu kilolar altı-sekiz ayda fazladan 2-3 kilo ile beraber geri alınıyordu (31).

"Asla unutma" demişti Tesla. "İnsan beyni ve vücudu keskin değişimlerden nefret eder. Eğer bir değişim yapacaksan bunu vücudun denge şartları içerisinde (homeostasis) uzun bir döneme yayarak ve alışkanlık haline getirerek yapmalısın."

Uzandığı yerden karanlığa bakan Meryam kafasındaki düşün-

celeri uzaklaştırmaya çalıştı. Sonuçta ne düşünürse düşünsün her şey kendisini bekleyen hazin sona işaret ediyordu. Etrafı gibi geleceği de karanlıktı. O nedenle son dönemde zamanının çoğunu uyuyarak geçiriyordu. Zaten günler iyice birbirine girmiş ve zaman kavramını yitirmişti. Şu an gündüz mü yoksa gece mi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Zaten bir daha göremeyeceği gökyüzünün şu an hangi durumda olduğu pek de umurunda değildi. Günlerinin çoğu depresif ve karamsar geçiyordu. Ara sıra hafif şiddette egzersizler de yapıyordu. Bu, sürekli yatmaktan gücünü kaybetmiş kaslarını zinde tutabilmek içindi. Ama egzersiz olayını tam dozunda yapmak zorundaydı. Sonuçta ilerideki zor günlerde vücudundaki her bir enerjiye ihtiyacı olacaktı.

Meryam tam uykuya dalmak üzereyken hafifçe irkilmesine neden olan bir ses duydu. Bulunduğu ortam öylesine sessizdi ki en ufak bir ses bile oldukça yüksek etki gösteriyordu. Hoparlörden gelen ses çok açık ve netti. Evin kapısı açılmıştı. Eskiden böyle bir şey olduğunda yatağından fırlayıp bağırmaya başlardı. Oysa şu an sessizce yatmaya devam ediyordu. Çünkü artık umutlanmaktan bıkmıştı. Yine de yattığı yerden hızlanan kalp atışlarını hissedebiliyordu. Çünkü ümit böyle bir şeydi. Siz onu ne kadar öldürmek isteseniz de o asla ölmezdi. Tam "Bu sefer kesin öldü" dediğiniz noktada bile hafif hafif nefes alışverişi-

ni görürdünüz. Şu an Meryam'ın vücudunda olan şey tam da buydu. Daha önce eve gelip gidenlerin yaşattığı hayal kırıklığı ile içindeki ümidi defalarca öldürmüştü. Ama hızlanan kalp atışları öldü sandığı ümidin hafif nefes alışverişlerinden başka bir şey değildi.

Az önce uykuya geçişte olan beyni çok net bir şekilde uyanmış, yukarıdaki sesleri duymaya çalışıyordu. Muhtemelen evde iki kişi vardı. Daha sonra yine o sesi duydu, yattığı yerde yine gözlerinden yaşlar akmasına neden olacak o sesi. Yukarıda dolaşan kişi kız kardeşi Tesla'ydı. Kız yine gelmişti. Üstelik yanında biri

kişi kız kardeşi Tesla'ydı. Kız yine gelmişti. Üstelik yanında biri daha vardı. Meryam bir an "Sesler gerçek mi yoksa hayalimde mi" diye sorgulamaya çalıştı. Tam o sırada bir erkek sesinin Tesla'ya karşılık verdiğini duydu. Meryam'ın kalbi yatan biri için çok yüksek hızlara ulaşmıştı artık. Sanki hızlanan kalbi ile gözünden akan yaşlar arasında bir ilişki varmış gibi ağlamaya devam ediyordu. Beyni artık ümitlenmek istemiyordu ama umut denen virüs yine kızın vücuduna girmiş ve çoğalmaya başlamıştı. Öyle bir virüstü ki bu, kızın bağışıklık sistemi zerre işe yaramıyordu. Meryam bir yandan içinde büyüyen umuda lanet okurken bir yandan da gözyaşları ile kaybettiği sıvıdan endişe duyuyordu. Yani düşünceler ve duygular konusunda sınırlarda yaşar bir hale gelmişti. Derin bir nefes aldı. Öyle bir çekti ki havayı, vücudundan giren hava içeriye doğru sanki bir çığlık attı. Bu çığlığın nedeni kendisini esir almaya başlayan umut hissiydi. Sonuçta bunu daha önce de çok acı bir şekilde yaşamış, her defasında yine aynı gerçeğe dönmüştü. Kendisi oda şeklinde bir mezara gömülmüş canlı bir ölüydü. Ara sıra Tesla ya da başka birileri bu mezarı ziyaret ediyordu o kadar. Muhtemelen biraz kalıp tekrar evlerine ve ailelerinin yanlarına döneceklerdi. Olması gereken de buydu zaten. Ama bu mantıklı düşünce bile içinde değişen hissiyata engel olamıyordu. Normalde mezarın dışındaki insanlar ağlardı ama bu hikâyede, mezarın içindeki kız ağlamaya devam ediyordu.

Bölüm 69

Geçmiş ve Geleceğin Nöroköprüsü

Sorun neydi biliyor musun?
İnsanların tüm geçmişi,
sadece senin hatırladıklarından ibaretti.

Galen sessiz bir şekilde arabayı kullanırken Pia da var olmasını istediği bu sessizliğe içtenlikle eşlik ediyordu. Son birkaç günde öyle olaylar yaşamıştı ki beynindeki merkezler artık hangi kimyasalları salgılayacağını şaşırmıştı. Korku, aşk, ihanet, şaşkınlık ve endişe. Kız, literatüre girmiş tüm duyguları sadece birkaç günlük zaman diliminde tüm hücrelerinde yaşamıştı. Zayıf vücudu ağzına kadar hormon ve kimyasallar ile doluydu. Belki de bu yüzden ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu. Çünkü ağzını açtığında, içindeki tüm hormon ve kimyasalları saçma sapan kelimeler eşliğinde kusabilirdi. Zamanında bir yerlerde okuduğu o cümlenin ne demek istediğini şu an çok daha iyi anlıyordu. "Küçük dertler konuşur, büyük dertler ise dilsizdir" demişti derdin ne olduğunu bilen biri. Şu an içinde bulunduğu durumu daha iyi ifade edecek bir cümle bilmiyordu. Son birkaç günde üzerine binen dertler kızı âdeta bir dilsize dönüştürmüştü.

Yıllar boyunca haberi bile olmadığı bir insan için neden bu kadar üzgün olduğunu bir türlü anlamıyordu. Adam sadece on dakikalık varlığı ile kızın tüm hücrelerine dolmuş gibiydi. Evrendeki her şeyi açıklamak için kullanılan matematik bile yaşadıklarını açıklamaya yetmiyordu. Hissettiği acının denklemini oluşturacak bir formül bilmiyordu. Matematiksel olarak düşündüğünde, Alef'ten önce kızın elinde *X* vardı. Yaklaşık on dakikalık sürecin ilk beş dakikası içinde bir anda Alef hayatına girdi ve kızın elindekiler *X+Alef* oldu. Fakat geri kalan beş da-

kika içerisinde İlias'ın hiç olmaması gereken bir yerde olması nedeniyle abisini kaybetti ve elinde yine *X* kaldı. Yani o meşhur on dakika öncesinde elinde *X* vardı, on dakika sonrasında da elinde kalan yine *X* olmuştu. Belki matematiksel olarak değişen bir şey yoktu ama iki *X*'in değeri kesinlikle birbirinin aynısı değildi. Çünkü önceki *X*'in içi doluydu. Ama Alef giderken elin-

deki X'in içini tümüyle boşaltarak gitmişti.

Yaşadıkları sırasında hissettiği sadece acı değildi. Acının içinde kaybolduğu sırada yıllardır aradığı aşkını bulmuştu. Demek ki bulmak için kaybolmak gerekiyordu. İlk tanıştıkları sırada Galen'den çok etkilense de hissettiklerinin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama şimdi emindi. Yanında sessizce arabayı sürmekte olan adam kesinlikle kendisi için yeryüzündeki en mükemmel insandı. Hatta Pia'nın elinde sihirli bir güç olsa ve kendisinden istediği gibi bir eş tasarlamasını istese bile bu kadar uygun bir sonuç elde edemezdi. Cenaze töreninden çıktıktan sonra şoförünü göndermiş ve arabayı tek bir soru bile sormadan Alef'in evine doğru sürmeye başlamıştı. Galen'in yüzünde öyle bir ifade vardı ki ağzından çıkamayan her soru cümlesi, bir diken gibi beynine saplanıp kalmış gözüküyordu. Görünen o ki sevdiği kadınla ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve kadın bu konuda konuşmak istemiyordu.

Pia şu an sergilediği davranışın dışarıdan inanılmaz saçma gözüktüğünün farkındaydı. Çünkü normal bir insan, kendisini öldürmek isteyen, hatta annesini öldüren bir adamın cesedinin nerede olduğunu asla merak etmezdi. İnsan sadece sevdiklerinin ve görmek istediklerinin yerini öğrenmek isterdi. Sanki şu ana kadar gösterdiği garip davranışlar yetmezmiş gibi uzun süren sessizliği sorulabilecek en anlamsız soruyla bozdu.

"Alef ile ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?"

Galen dışa yansıtmamaya çalışsa da yanındaki kızın bu sorusu karşısında hissettiği endişe hali daha da büyümüştü. Tam

olarak ne yapmaya çalıştığına bir türlü anlam veremiyordu. Belki de yaşadığı travmayı atlatamadığı için gerçeklikten uzak bir dünyaya hapsolmuştu. Sakin bir şekilde kızın bu anlamsız sorusuna cevap verdi.

"Evet. Seninle konuştuktan hemen sonra emniyetteki bir arka-

daşımdan konuyla ilgili beni bilgilendirmesini rica ettim. Söylediğine göre, Alef'in otopsisi tamamlandıktan sonra naaşını bir akrabasına teslim etmişler. Otopsi sonuçları ölüm nedeni olarak kalbe giren kurşundan başka bir bilgi içermiyor. Bunun dışında bir gelişme olursa beni bilgilendirecekler."

Pia aldığı cevap nedeniyle sorduğu sorudan pişman olmuştu. Sanki Alef'in kalbini parçalayan kurşun şimdi de kendi kalbine isabet etmiş gibi göğsünde hafif bir sıkışma hissetti. Galen'in anlattıkları bir anda kendisini olay anına döndürmüştü. Kolları arasında yatmakta olan adamın görüntüsü gözlerinin önünde belirdi. Yaşadığı tüm o acılar bir anda yine kendisine hücum etmeye başladı. Ama sonra kafası bir anda Galen'in cümleleri arasında önemsiz gibi duran bir ayrıntıya takıldı. "Alef'in otopsisi tamamlandıktan sonra naaşını bir akrabasına teslim etmişler" cümlesi bir anda kızın huzursuz hissetmesine neden olmuştu. Böyle bir şeyin olması mümkün değildi çünkü abisinin anlattıklarına göre, Alef'in yeryüzünde hayatta kalan tek akrabası kendisiydi ve kız kimseden herhangi bir naaş falan almamıştı. Kızın kafasına yine bir sürü soru hücum etmeye başlamıştı. Tüm bu soruları dışarı çıkartıp Galen'e sormak istese de bunu yapamayacağını çok iyi biliyordu.

Araba içerisindeki iki kişinin beyni de birbirlerine sormak istedikleri sorularla doluydu ama her ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu. Kız, içerisinde oldukları durumun ne kadar absürt gözüktüğünü fark edince yüzünde garip bir gülümseme oluştu. Ama sonra abisinin anlattıklarını hatırlayınca bu gülümseme anında kayboldu. "Peşimizdeler" demişti Alef. "Asla bizi

takip etmekten vazgeçmeyecekler." Demek ki ölüm bile Alef'in kendisini kurtarmasına yetmemişti. Bir şekilde bedenine ulaşabilmişlerdi. Kafasında kurduğu hayaller nedeniyle bir anda kızın içini soğuk bir korku kapladı. Kız, yüzünde meydana gelen

değişimin farkında değildi ama Galen'in kendisine bakışını yakalayınca hemen suratına sahte bir ifade yerleştirmeye çalıştı. Ama beceriksizce yaptığı bu hareket Galen'in bakışlarını daha da endişeli hale getirmişti. Beyninin bir kısmı ifadesini düzeltmeye çalışırken içinden bir ses bu duruma mantıklı açıklamalar getirmeye çalışıyordu. Belki de Alef'in naaşını Olegustus'ta beraber çalıştığı arkadaşlarından biri almıştı. Ama beyninin derinliklerindeki başka bir ses, olayın kesinlikle abisinin bahsettiği gizemli insanlarla ilgili olduğunu fısıldıyordu. Arabanın durması ile kızın kafasındaki tüm sesler bir anda sustu.

Dağ evine gelmişlerdi. Arabanın içinden eve bakan Pia sanki her şeyi yıllar önce yaşamış gibi hissediyordu. Dar bir zaman aralığında o kadar çok bilgiye maruz kalmıştı ki artık zaman kavramı bile anlamını yitirmişti. Daha önce bu eve ablası Meryam'ı bulabilmek ümidiyle birkaç kere gelmişti. Oysa şimdi abisi Alef'i bulmak için buradaydı çünkü Alef'in geçmişi buralarda bir yerde gizliydi. Hayat gerçekten çok garip bir denklemdi. Bir önceki gelişinde kendisine tümüyle yabancı olan bu ev artık abisinin eviydi. Bu yeni gerçek, beyninde bu evle ilgili derinlere giden bir sürü yeni sinapsın ve anının kurulmasına neden olmuştu. Yeni kurulan bu bağlantıların beyninde oluşturduğu sahte anılar bir anda harekete geçmişti. Abisini bir daha görmeme gerçeği karşısında ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Galen sanki bunu fark etmiş gibi kızı zor durumda bırakmamak için yavaşça arabadan indi ve kapıyı kapadı. Yalnız kalmanın verdiği rahatlıkla her iki gözünden birer gözyaşı aynı anda kendilerini boşluğa bıraktılar. Bu iki damlanın cesurca atlayışları diğerlerini cesaretlendirmiş gibi bir sürü gözyaşı kızın gözlerinden akmaya başlamıştı. Arabanın içinde

kaç dakika ağladığını bilmiyordu. Dışarı çıkmak için sırada bekleyen gözyaşlarını siyah elbisesinin kol kısmına hapsedecek şekilde koluyla yüzünü sildi ve nasıl göründüğünü umursamadan arabadan indi.

dan arabadan indi.

Galen, kızın eve doğru ilerlediğini görünce hızlı adımlarla kendisini takip etti. Evin kapısının üzerinde içeri girmenin yasak olduğunu gösteren bir polis bandı vardı. Muhtemelen adli süreç henüz tamamlanmadığından olay yeri olan bu eve girmemeleri gerekiyordu. Ama şu an Galen için yargı ve polisten çok daha büyük bir güç vardı. Kız için ne gerekiyorsa koşulsuz yapmaya hazır bir haldeydi. Kapının üzerindeki bandı tek bir hamlede kopardı ve polisten aldığı anahtar ile kapıyı açtı. Kapı ağır ağır içeri doğru açılırken Pia kendisini garip bir bilgisayar oyununda gibi hissetti. Ekstra ücret ödeyen oyunculara tanınan süper haklar gibi bir güç vardı yanında. Âdeta bir sihir gibiydi Galen. Kızın her dileğini yerine getiriyordu.

Pia kapıdan içeri girip evin içindeki kokuyu soluduğunda bir anda Alef'in kokusu burnuna geldi. Gerçekten abisinin kokusunu mu almıştı yoksa beyninde oluşan yeni bağlantıların yarattığı bir illüzyona mı maruz kalıyordu, ayırt edemiyordu. Daha da ilginci, kafasında sadece buraya gelme fikri vardı ve şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Eğer Galen'e bir şeyleri anlatmaya başlayacaksa şimdi tam zamanı olabilirdi. Böylece adam da araştırması sırasında kendisine yardım ederdi. Konuşmak için adama döndü ama beyninde son saniyede devreye giren bir grup nöron kızın fikrini değiştirmesine neden oldu. Ama ağız kasları çoktan açılmış olduğu için ne olduğu belli olmayan saçma bir cümle çıktı kızın ağzından. Öyle bir cümleydi ki bu, hiçbir öğe olması gereken yerde değildi. Ama karşısındaki adam duyduğu şeyi onaylarcasına kafa sallamıştı.

Kız bir an için "Acaba karşımda her dediğimi yapan bir robot mu var" diye geçirdi içinden. Bunun üzerine beyninde her za-

man en önemli yeri kaplayan bilimsel merakı kafasının içinde bir anda bir sürü sorunun oluşmasına neden oldu. Acaba Galen'in üzerindeki gücünün sınırları neydi? Mesela adamdan

len in üzerindeki gücünün sınırları neydi? Mesela adamdan serçe parmağını kesmesini istese nasıl bir cevap alacağını inanılmaz merak etti. Sonra bir anda kafasındaki tüm bu garip düşünceleri uzaklaştırdı. Zaten adamın gözünde yeterince saçmalamıştı. Olayı abartmasına gerek yoktu. Biraz vakit kazanmak için evin içinde rastgele yürümeye başladı. Galen sanki kızın ne yapmak istediğini anlamışçasına salonda bulunan kanepenin üzerine sessizce oturdu. Adamın oturduğunu gören Pia, içinden Galen'e binlerce kere teşekkür etti ve abisi ölmeden önce konuştuklarını hatırlamaya çalıştı.

Günlerdir sadece uyuyan ve yaşadıklarını anlamaya çalışan Pia bir anda garip bir hisse kapıldı. Abisi ölmeden hemen önce kendisine birtakım bilgiler vermişti ve kız bunlar hakkında daha önce hiç düşünmemişti. Bir anda garip bir korku her tarafını kapladı. Ya Aleri'in söylediklerini unutmuşsa ya da yanlış hatırlarsa ne olacaktı? Bir anda oluşan panik hali hızla vücudunda yayıldı. Odanın içinde daha hızlı yürümeye başladı. Sanki daha hızlı yürürse panikten kaçabilirmiş gibi. Bir anda hiçbir şey hatırlamadığını hissetti. Panik hali beyninde hafıza ile ilgili tüm bölgelerin elektriğini bir anda kesmişti. Tam bu sırada kızın eli nedenini bilmediği bir şekilde boğazına gitti ve buradaki kolyeye dokundu. Sanki sihirli bir güç kullanmışçasına panik hali bir anda yok oldu. Abisinin ölmeden önce kendisine verdiği kolye gizemi açacak anahtarı ucunda taşıyordu.

Kızın eli kolyenin ucundaki anahtar üzerinde gezindikçe unutmaktan korktuğu bilgiler bir anda gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Sanki dudakları beynine hatırlatmak istercesine ağzından çok sessiz bir şekilde *N sıfır R dokuz* kelimeleri çıkmıştı. Abisi ölmeden önce şifrenin bu olduğunu söylemişti. Hatta N0R9'un gerçek ismi olduğunu da eklemişti. Sanki bir insandan değil de bir kod numarası verilmiş deney tüpünden bahsediyordu. Bu

düşünce bir anda kızın kafasında birbirinden farklı bilimkurgu temalı bir sürü senaryonun oluşmasına neden oldu. Ne kadar

farklı olurlarsa olsunlar tüm senaryolar aynı noktaya çıkıyordu. Gerçekten de bunları öğrenmek istiyor muydu? "Cehalet erdemdir"cümlesinin ne demek olduğunu çok iyi bildiği için kendisini garip bir ikilemde hissetti. Beyninin bir kısmı bu bilgilerin ne olduğunu inanılmaz bir şekilde merak ederken bir başka kısım bu bilgileri okumaktan çok korkuyordu.

Pia'nın şu an damarlarında dolaşan korku son birkaç gündür sürekli uyumasına neden olan korkuydu. Alef ile yaptığı on dakikalık bir konuşma geçmişine ait yirmi yılı bir anda paramparça edip çöpe atmıştı. Yıllarca biriktirdiği her şey tam anlamıyla buhar olup uçmuştu. Artık kimliksiz bir insandı ve her kimliksiz gibi ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. İşte o an geçmişin ne kadar önemli olduğunu anladı. Zira gelecek ile ilgili tüm kararlarımızı alırken, farkında olmasak bile geçmişimizdeki bilgileri kullanıyorduk. Çünkü geleceği değerlendirebilmek için sahip olduğumuz tek şey geçmişimizdi. Pia bir gerçeğin net farkındaydı. Bu evin içinde keşfedeceği her şey ile geçmişi yeniden şekillenecekti. Doğal olarak burada inşa edeceği geçmiş, geleceğini de belirleyecekti. Yani alın yazısı burada bir yerlerde saklıydı ve şimdi o yazıyı okuma vaktiydi. İşte bu gerçek inanılmaz bir korku hissetmesine neden oluyordu.

Pia bir anda kendisini H.M. gibi hissetti. Sinirbilim ve hafıza konusuna ilgisi olan herkesin çok iyi bildiği bir vakaydı bu. H.M., 1953 yılında bir fabrika işçisiyken yaşadığı epilepsi sorunu yüzünden ameliyat olmaya karar vermişti. Cerrahlar, adamın beyninden *medial temporal lob* denen bir bölgeyi tedavi amaçlı çıkarmışlardı. Ameliyat sonrasında epilepsi konusundaki sorunları bir miktar azalan adamda ilginç bir durum ortaya çıkmıştı. O dönemki yayınlarda gizlilik ilkesi gereği H.M. olarak bahsedilen Henry Molaison adlı hasta, artık yeni hafıza

oluşturamıyordu. Eskiye yönelik hafızasında herhangi bir so-

run yoktu ama yeni hiçbir bilgiyi aklında tutamıyordu. Bir saat önce tanıştığı kişiyi tekrar gördüğünde tanımıyordu. Bunun nedeni, beyninde medial temporal lob çıkarılırken hasar gören *hipokampüs* adlı bölgeydi. Bilim dünyası H.M. vakası sayesinde hipokampüs bölgesinin hafıza oluşumu için ne kadar elzem bir bölge olduğunu keşfetmişti. Hafıza konusundaki çalışmalarda çok büyük katkısı olan Henry Molaison 2008 yılında 82 yaşında hayata veda ettiğinde beynini, incelenmesi için bilime bağışlamıştı (32). İşte Pia şu an kendisini yıllar öncesine ait bu adam gibi hissediyordu.

Hafızayı anlamaya çalışan bu çalışmalarda çok ilginç bir bulgu daha ortaya çıkmıştı. Hem Henry Molaison hem de diğer medial temporal lob hasarı olan kişiler sadece geçmişle ilgili sorun yaşamıyordu. Bu kişiler gelecekle ilgili de plan yapamıyorlardı.

Hastalara "Yarın ne yapmayı düşünüyorsun?" tarzında sorulan sorulara verilen cevaplar genellikle aynıydı. "Bilmiyorum." Hatta hastalardan biri gelecek ile ilgili düşünmeyi, boş bir odada sandalye aramaya benzettiğini ifade etmişti. Yani beyinde geçmişi oluşturan bölgeler geleceği tasarlamada da önemli bir rol oynayabiliyordu. Bu konuda yapılmış çok güzel bir beyin görüntüleme çalışması vardı. Deney sırasında sağlıklı gönüllülerden, beyin görüntüleme cihazı içerisindeyken geçmişle ilgili birtakım olayları hatırlamaları istenmişti. Daha sonra aynı kişilere gelecekleri ile ilgili çeşitli planlar yapmaları söylendi. Sonuçlar inanılmazdı. İnsanlar geçmişlerini düşündüklerinde beyinlerinde aktif olan bölgeler ile geleceği hayal ettiklerinde beyinlerinde aktif olan bölgeler aynıydı. Açıkçası bu kadar benzerlik, deneyi yapan bilim insanlarının da beklemediği bir bulguydu (33).

Pia'nın hatırladığı tüm bilgiler, içinde bulunduğu gerçeğin altını çok net bir şekilde çiziyordu. Söz konusu beyin olduğunda geçmiş ve gelecek çok sağlam köprülerle birbirine

bağlanmıştı. Ama kızın köprüleri artık paramparça olmuştu. Birazdan keşfedeceği şeylerle bu köprüleri yeniden inşa edecekti ve oluşan bu yeni bağlantıların, kendisini hangi geleceğe götüreceğini kestiremiyordu. Kız bir anda durdu. Ne kadar zamandır yürüyüp düşündüğü hakkında bir fikri yoktu. Galen oturduğu yerde telefonunda bir şeyler yazmaktaydı. "N sıfır R dokuz" dedi içinden. Sonra da "Rosalind'in fotoğrafı" diye ekledi. Hızla etrafındaki tablo ve fotoğraflara bakmaya başladı. Bulunduğu salonda sadece sıradan görsellerden oluşan birkaç tablo vardı.

Kız, bir anda tahta merdivenlere yöneldi ve Alef'in çalışma odasına doğru çıkmaya başladı. Daha önce Meryam'ı aramak için buraya gelmişti. O yüzden evin odaları daha bir tanıdık geliyordu. Çalışma odasına girdiğinde yine içini garip bir hüzün kapladı. Çeşitli yerlerde polislerden kalan birtakım izler vardı. Burası abisinin özeliydi ve bir sürü tanımadığı insanın eli ve ayağı bu özele değmişti. Bu gerçeği düşünmek içinde bir yerlerde garip bir ağrı olarak kendisini ifade etmişti. Bir şekilde bu eve sahip çıkmalıydı. Hatta Olegustus ve diğer ev için de bir şeyler yapmalıydı. Belki abisinin bedenini çalmışlardı ama geri kalan anılarına dokunmalarına izin vermeyecekti.

Odanın içinde karşısında oldukça büyük bir tablo ve bu tablonun altında bir çalışma masası vardı. Çalışma masasının sol kısmı tümüyle pencerelerden oluşurken, sağ kısımda, içinde çok fazla kitabın olduğu bir kitaplık bulunmaktaydı. Daha önce de bu odaya geldiği için duvardaki büyük tabloyu hatırlıyordu. Çeşitli renklerin bir duman gibi birbirine karıştığı bu ilginç tablonun aradığı şey olmadığını biliyordu. Odanın içinde çeşitli çerçevelerin içinde yer alan resimler ve fotoğraflar vardı. Ama Pia'nın ilgisini çeken, sağ tarafındaki duvarda yer alan fotoğraf olmuştu. Burada boydan boya uzanan kitaplığın ortasında eni yaklaşık 40 santimetre olan sütun şeklinde bir duvar vardı ve bu duvar kitaplık kısmını iki parçaya ayırmıştı. İşte bu duvarın

üzerine asılmış dört çerçevenin üstten ikincisinde Pia'nın çok iyi bildiği bir fotoğraf bulunuyordu. Fotoğrafı görür görmez içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti çünkü aradığı fotoğrafı kesinlikle bulmuştu. Bundan yüzde yüz emindi. Heyecan nedeniyle hafif bir baş dönmesi yaşadı. İlk keşif tamamlanmıştı ve birazdan geçmiş ve geleceğine aynı anda yolculuk edeceğini biliyordu. Çünkü karşısındaki küçük bir çerçevenin içerisinde yer alan muhteşem fotoğraf 51 tüm güzelliğiyle keşfedilmeyi bekliyordu.

Bölüm 70

Dervişin İrisi

Ben, kendi yolumda gidiyorum.
Akıntıya karşı yüzüyorum.
Sonsuza kadar gücün kendisiyle savaşacağım.
Kartal, yalnız uçar.

Michael Amott

İlias'ın klavye üzerinde hızla hareket eden parmakları sanki âşık olduğu kadının vücudunda dolaşıyor gibiydi. Bilgisayarından sadece birkaç gün uzak kalmak bile bu cihaza ne kadar âşık ve bağımlı olduğunu göstermişti. Yaklaşık dört saattir oturduğu yerden kalkmamıştı. Şu an fazlasıyla dolu olan mesanesinin duvarından çıkıp beynine giden uyarılar ne yapması gerektiğini en açık dille ifade etse de adam yerinden kalkmıyordu. Yaptığı kısa süreli taramalarda elde ettiği sonuçlar can sıkıcıydı. Tüm polis dosyalarında şüpheli ve aranan sıfatıyla adı geçmekteydi. Bilgisayarın beyaz ekranı üzerinde varlığını çoktan unuttuğu eskilerden bir fotoğraf altında tüm bilgileri yazmaktaydı. Kendisini bir suçlu olarak ekranda görmek hayal ettiği kadar canını yakmasa da bazı internet sitelerinde aynı fotoğraf ile yayımlanan haberler kendisini çok kötü hissetmesine neden olmuştu. Çünkü bu haberleri okuyan ailesinin, akrabalarının ve arkadaşlarının neler yaşayacağını düşündü. Hiçbir şekilde onlara gerçekleri anlatabilme şansı olmayacaktı. Zira bilecekleri tek gerçek İlias'ın adam öldürme ve bilişim suçlarından dolayı aranan bir suçlu olmasıydı. Adamın bakışları polis dosyaları ve haber sitelerinde yer alan, nereden geldiğini bile bilmediği fotoğrafa kilitlense de aklından çok daha derin mevzular geçiyordu.

"Biraz gülümseseydin keşke" diye arkasında bir ses duydu. Yorgun bir şekilde çalıştığı bilgisayarından kendisine kahve koymak için kalkan Coccyx, İlias'ın ekranındaki fotoğrafı gösteri-

yordu. Çocuğun gözlerinin etrafındaki kaslar taşıdığı yük nede-

niyle yorgun gözükse de gözünün içinde, yaptığı işte ne kadar başarılı olduğunu gösteren garip bir ışıltı vardı. "Neyse, aranan-lar kulübüne hoş geldin. Ama bu tarz durumlar için daha iyi bir fotoğraf bulmanı öneririm" dedi ve hızlıca mutfağa yürüdü.

İlias'ın Coccyx'i dinlemek için birkaç saniyeliğine bakışlarını bilgisayar ekranından ayırması mesanesinden gelen çığlıkları duymak için yetmişti. Tuvalete doğru yürürken çocukluğunda yaptığı gibi bacakları içe doğru kapalı bir şe ilde hızlı adımlarla ilerledi. Her adımında kendisini dinlemediği için oldukça kız-gın olan mesanesinin tehditlerine maruz kalıyordu. Pisuvarın başına geldiğinde vücudunu terk edip özgürlüğüne kavuşan idrar ile beraber adamın tüm vücudunda müthiş bir rahatlama ve bunu takip eden bir haz hissi oluşmuştu. Sonunda içindeki idrarı çıkarabildiği için az önce oldukça öfkeli olan mesanenin de keyfi yerine gelmişti. Hem kendisi hem de mesanesi rahat-layan Derviş, ellerini yıkarken beyninde yine yapacaklarını düşünmeye başladı. Kendisiyle ilgili daha fazla bir araştırma yapmasına gerek yoktu. Her şey ortadaydı. Tesla kendisini her anlamıyla satmıştı. Muhtemelen şu anda da her şeyi unutmuş bir şekilde Galen'in yanında huzur buluyordu.

Az önce mesanesinin sahip olduğu öfke sanki bir anda ada-ma bulaşmıştı. Yine kendisini delirecek gibi hissetmişti. Bir-kaç günlük orman havası ancak belirli bir noktaya kadar sa-kinleşmesini sağlamıştı. Ama şu an içindeki öfkeyi dindirecek büyüklükte bir ormanın yeryüzünde olduğunu sanmıyordu. Tesla, Alef denen katilin bıçağı ucunda çaresiz bir şekilde bek-lerken etrafında hiç kimse yoktu. Sadece İlias vardı ve kızın da hayatını kurtarmıştı. Az önce baktığı tüm internet sitelerinde kahraman olarak gösterilmesi gerekirken sıradan bir katil ola-rak lanse ediliyordu. İçindeki öfke kafasının içerisinde tek bir gerçeği haykırıyordu. Önce Galen denen mafya kılıklı herifin

imparatorluğunu yıkması gerekiyordu. Sonrasında Tesla için de birtakım intikam planları vardı. Masasının başına dönerken

tüm bu öfke ve intikam duygularının altında çok daha garip bir şeyin farkına vardı. Kendisini her anlamıyla özgür hissediyordu. Ülkesindeki kimsenin kolu buraya uzanacak kadar uzun değildi. Hiç tahmin edemeyecekleri bir ülkenin bir apartmanındaki gizli bodrum katından yapacaktı tüm saldırılarını. Artık korkması için hiçbir neden yoktu. Şimdi saldırma zamanıydı.

İlias masasına doğru ilerlerken Coccyx'in hâlâ bilgisayar başına geçmediğini görünce çocuk ile konuşmaya karar verdi. Hata yapmamak için özenle kurduğu cümlelerle çocuğa derdini anlattı. Zaten Coccyx'in daha öncesinde bu konuda bilgisi vardı. Şimdi ise İlias'ın yapmayı düşündüğü saldırının ana hatlarını dinliyordu. Çocuk, karşısındaki devasa görünümlü adama bakıp gülümsedi ve tane tane konuşmaya çalıştı.

"Gözünün içindeki hırs ve öfkeyi çok net görebiliyorum. Bazen o görüntünün aynısını aynada kendi gözlerimde de gördüm. Ne yazık ki şu an üzerine odaklanmam gereken çok daha önemli bir işim var. Ama İris ile konuşup sana yardımcı olmasını isteyeceğim. Emin ol bu konuda benden daha çok katkı sağlayacaktır."

İlias henüz çok kısa bir süredir burada olmasına rağmen İris'i çok iyi tanıyordu. Şu ana kadar ekip içerisinde konuşamadığı tek kişiydi. Çünkü kız yaklaşık 180 santimetre boyundaydı ve çok rahat dünya çapında manken olabilecek bir güzelliğe ve vücuda sahipti. İlias daha önce hayatında ne böyle bir kızla konuşmuştu ne de yakından canlı bir şekilde böyle bir kızı görme şansı olmuştu. Hatta kızı ilk gördüğünde onu Coccyx'in manken sevgilisi falan sanmıştı. Sonuçta ormanın içinde bir malikânede yaşayacak kadar parası olan çocuğun sevgilisinin de manken olması çok normal bir durumdu. Ama fena halde yanılmıştı. Tıpkı gördükleri güzelliğin karşısında etkilenip geri

kalan derinliği göremeyen her kör insan gibi... Mavi'den yeşile kayan saçları ve pembe kulaklığı ile dolaşan ve genelde kimseyle konuşmayan İris, grubun içindeki en tehlikeli bilgisayar dâhilerinden birisiydi.

İlias hızlıca masasına döndü. Kızla beraber çalışacağını duyduğu saniyeden itibaren vücudunu garip bir heyecan sarmıştı. Sanki az önce idrar ile vücudunu terk eden sıvı miktarı yetmezmiş gibi, avuç içleri de hızla terlemeye başlamıştı. Her ne kadar bakışları ekran üzerinde olsa da hiçbir şey göremiyordu çünkü kafasında kızla nasıl iletişim kuracağını düşünüp duruyordu. Tam o sırada kız, adamın görüş alanına girdi. İris kendisine doğru gelirken, İlias kızın ağır çekimde yürüdüğüne ve kulağında bu yürüyüşe eşlik eden bir müzik duyduğuna yemin edebilirdi. Hatta adam arada hızlıca ellerini kafasına götürerek kulaklarında kulaklık olup olmadığını bile kontrol etti. İris, dibine kadar geldiğinde hızla oturduğu yerden kalktı.

Hemen karşısında durmakta olan kız, masallardan fırlamış gibi gözükse de İris'in kulaklığından gelen sert gitar ritimleri ve bu gürültüye eşlik eden bir adamın boğazını parçalarcasına çıkardığı sesler, bu mükemmel masala zerre uymuyordu. Ama bu durum İlias'ın umurunda bile değildi çünkü ilk kez böylesi bir güzelliğe bu kadar yakından şahit oluyordu. Bu kadar güzel bir kızın, canavar gibi sesler çıkaran bir adamın gürültüsünü müzik diye dinlemesini anlamsız bulsa da bu durum tümüyle İlias'ın bilgisizliğinden kaynaklanıyordu. Bir kere, İlias'ın kulaklıktan duyduğu sesler bir adamdan değil, Alissa White-Gluz adında oldukça güzel bir kadından geliyordu. İkincisi, bu gürültülü müziği yapan *Arch Enemy* adlı metal grup, İris'in doğduğu topraklardan çıkmıştı. Üçüncü ve en önemlisi, kızın o an İlias'ın karşısında dinlemekte olduğu *The Eagle Flies Alone* adlı şarkının müziği ve sözleri İris'in hayata bakışını çok güzel ifade ediyordu. Ama o an karşısındaki güzellik nedeniyle transa giren İlias'ın bunu anlamasına imkân yoktu. Zaten bunu anlayabilecek biri olsaydı, İris'in ne kadar güzel bir gülümsemesi

olduğunu da görebilirdi.
İris kulaklığını çıkarmamıştı ama dinlediği müziğin sesini kısmıştı. İlias cümlelerini kurmaya çalışırken Tesla ile ilk konuş-

tuğu zaman hissettiklerini yaşıyordu. Kız ise oldukça ifadesiz bir şekilde sadece dinliyordu. Derviş çok iyi bilmediği bir dilde derdini anlatmaya çalıştığı için inanılmaz zorlanıyordu. Gerçi karşısındaki kız, kendisini anadilinde bile konuşturtmayacak derecede nefes kesiciydi. Tüm bunlar yetmezmiş gibi İris'in

üzerindeki kıyafet, sahip olduğu mükemmel vücudun her bir ayrıntısını tüm dünyaya göstermek istercesine oldukça cesur bir tasarıma sahipti. İlias'ın beynindeki hemen her bölge sadece kızın gözlerine odaklanmasını haykırırken nereden geldiğini bilmediği birtakım sesler nedeniyle bakışları ara sıra kızın vücudu üzerindeki farklı noktalara kayabiliyordu.

İris, karşısında çirkin sayılabilecek bir görünüme sahip, kilolu ve doğru düzgün konuşmayı beceremeyen adamı dinliyordu.

Üstelik yağlı yüzünün içine gömülmüş küçük gözleri ara sıra göğüslerine doğru kayıyordu. Kız, bu can sıkıcı duruma diğer erkekler yüzünden yeterince alışkındı. Karşısında iyice can çekişmeye başlayan İlias'a anladığını gösteren bir işaret yaptı ve şirket ile ilgili bilgileri kendi bilgisayarına göndermesini istedi. Ardından sert bir şekilde dönerek kendi masasına doğru yürümeye başladı. Şu an görmüyor olsa da adamın gözlerinin, kalçası ve bacakları üzerinde olduğuna yemin edebilirdi.

İris masasına doğru giderken İlias âdeta hipnotize olmuşçasına arkasından bakıyordu. Kız giderken, İlias'ın beyninin bir kısmını da yanında götürmüş gibiydi. Bir anda havuzun dibinden yüzeye çıkıp nefes alan biri gibi kafasını hızlı bir şekilde sağa ve sola salladı. Tekrar dalmamak için devasa vücudunu bir anda sandalyenin üzerine bıraktı ve refleksel bir şekilde parmaklarını klavyenin üzerine yerleştirdi. Ama adamın parmakları bir

türlü hareket etmiyordu. Az önce İris'in vücudu üzerinde gezinen gözleri öyle etkilenmişti ki nereye bakarsa baksın kızın vücudu ve güzelliği dışında bir şey görmüyordu. Sanki İris'in bu mükemmel görüntüsü adamın retinasına ya da oksipital korteksine kazınmıştı.

238

Ekranına İris'ten gelen "Bekliyorum" mesajı üzerine bir anda çözüldü. Gözlerini kapayıp aklını toplamaya çalıştı. Özellikle Galen'in yüzünü düşünmek bu konuda kendisine oldukça yardımcı olmuştu. Parmakları tekrardan tuşlar üzerinde gezinmeye başlayabilmişti. Galen'e dair bildiği ne varsa İris'in ekranına gönderiyordu. Artık kızla olan iletişimi anadilinden bile daha iyi bildiği bilgisayar kodları aracılığıyla olacaktı. Bu düşünce kendisine olan güvenin tekrardan geri dönmesini sağladı çünkü Derviş bilgisayar ve kodlama yetenekleri açısından grubun her bir üyesiyle kapışabilecek bilgi ve birikime sahipti.

İlias'ın oturduğu masanın pozisyonu açısından İris'i görme imkânı yoktu. Sadece uçuk yeşil-mavi saçları ve pembe kulaklığı ara sıra görüş alanına giriyordu o kadar. Ama bu görüntü bile İlias için fazlasıyla yeterli oluyordu. Kıza ait birkaç santimetrelik bir görüntü bile az önce beyninde depoladığı tüm güzel görüntülerin yeniden canlanmasına neden oluyordu. Aslında içinde bulunduğu durum nedeniyle bir miktar tedirgin hissediyordu çünkü kızlar karşısında kendini kaybeden sıradan bir erkek gibi gözükmek istemiyordu. Ama İris'in görüntüsünü hiçbir şekilde kafasından atamıyordu. Sonuçta Tesla da çekici biriydi ama İris çok farklıydı. Âdeta insan denen canlının bir üst formu gibiydi.

Sahip olduğu protein, karbonhidrat ve yağ moleküllerinin adaminkiyle aynı moleküller olma ihtimali sıfıra yakındı.

Bölüm 71

Uçaktaki Yedi Dilsiz

Seni tanımlayan iki şey var şu hayatta.
Elinde hiçbir şey yokken gösterdiğin sabır,
elinin altında her şey varken sergilediğin tavır.

-Alıntı-

Yaklaşık otuz dakika önce Origon Noah'ın verdiği kâğıtta okuduklarıyla büyük bir şaşkınlık yaşayan Alhazen, şu an kalkmak üzere olan bir uçağın koltuğunda oturuyordu. Bu önemli yolculukta yaşlı adama üç adet kranial, iki adet optogen asker ve Atlas eşlik ediyordu. Hayat gerçekten çok garipti çünkü adamın asıl planı olayla ilgili tüm keşifleri yapması için Atlas'ı görevlendirmekti. Bu sırada kendisi de dinlenmek için fırsat bulacaktı. Ama raporda yazan bilgilerin önemi bu görevin başında kimin olması gerektiğini çok net ifade ediyordu. Tüm hayatı buna benzer kritik operasyonları yönetmekle geçtiğinden bu ağır yük de yaşlı adamın omuzlarına bindirilmişti. Tüm operasyonun mutlak bir gizlilik içerisinde yürütülmesi gerekiyordu. Bazı bilgiler Alhazen'e eşlik eden diğer kraniallerden bile saklanmıştı.

Atlas, Alef'in keşfini Alhazen'e bildirdikten sonra tüm süreç ve bilgilendirme sadece Noah ve Alhazen arasında gerçekleşmişti. N0R9 ile ilgili yapılan vücut ve beyin incelemeleri toplamda altı araştırmacı tarafından yürütülse de bu araştırmacılar hem

altı araştırmacı tarafından yürütülse de bu araştırmacılar hem neyi incelediklerini bilmiyorlardı hem de birbirlerinden haberdar değillerdi. Noah ve Alhazen dışında tüm hikâyeye hâkim olan tek şey bir yapay zekâ uygulamasıydı. Noah tarafından tasarlanan yapay zekâ uygulaması sadece biyolojik verileri değil aynı zamanda N0R9 ve N0R10 ile bağlantıda olan tüm kişilerin verilerini de eşzamanlı analiz ediyordu.

Yapay zekânın, ilgili kişilerin geçmişinden elde ettiği genel sonuçlarda önemli bir detay ortaya çıkmamıştı. Uygulama, sıradan bir polis memurunun bulacağından daha fazla bir bilgi bulamamıştı. Fakat yapılan analiz sadece kişilerin basit geçmiş bilgilerini kapsamıyordu. Sistemde yüklü olan tüm dijital bilgiler de bu analize dahil ediliyordu. Sistem, her türlü klinik bulgular, geçirdikleri hastalıklar, ödedikleri cezalar, gittikleri okullar gibi onlarca parametreyi aynı anda işliyordu. Böylece merkezinde N0R9'un yer aldığı oldukça kompleks dinamik bir bağlantı şeması ortaya çıkıyordu. Tıpkı yaşayan bir organizmanın sinir ağı gibi gözüküyordu. Üstelik bu ağ, sisteme eklenen her yeni isim sonrasında yeniden şekilleniyordu.

İlk aşamada elde edilen bilgiler operasyonun yönünü belirlemek için yeterli olmuştu. Olay yerinde olan ve daha önce öldürülen isimlerin kim oldukları ve tüm geçmişleri analiz edilmişti. N0R9 ölmüş olsa da adamdan geriye kalan tüm biyolojik materyale sahiplerdi. İlginç bir şekilde adam hakkında ne polis dosyalarında ne de diğer dijital içeriklerde, olayların öncesine dair hiçbir bilgi yoktu. Sanki adam bir anda ortaya çıkmıştı. Meryam adlı kişinin halen kayıp olduğu gözüküyordu. Vera adlı kadın ise Alef tarafından öldürülmüştü. N0R9'un ölümünden sorumlu İlias adındaki kişi de bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Olay yerinden geriye kalan canlı ve ulaşılabilir tek tanık Tesla adındaki kızdı. Bu bilgilerin hepsi kraftlar ve optogenlerin önündeki dosyalarda mevcuttu. Bu kişilerin bilmediği asıl gerçek ise peşine düştükleri N0R10 kod adlı kızın aslında Eva ve

Yo Kan'ın öz çocuklarından biri olduğu bilgisiydi.

Operasyonu bu kadar gizli yürütmenin tek bir nedeni vardı. Noah bu konudaki araştırmasını Neon'un protokollerine uyarak yapmaya kalktığında sürecin uzama ve öğrenilme ihtimali olabilirdi. Elde edecekleri her bilgi Eva ve Yo Kan'dan geleceği için Noah'ın bu bilgileri herkesten önce öğrenmesi gerekliydi. Diğer taraftan son dönemlerde kurulda Origon'a karşı muhalefet eden bir kranial grup oluşmuştu. Bu durum, Neon tarihinde çok rastlanan bir şey değildi ve bir isyana dönüşmeden önce

bastırılması gerekiyordu. O nedenle N0R10 ile ilgili tüm sürecin sessiz bir şekilde yönetilmesi gerekiyordu.

Uçak ani bir manevrayla hareket edip gökyüzüne yükselmişti. Alhazen birkaç gündür devam eden hareketliliğin yorgunluk belirtilerini yavaş yavaş vücudunda hissetmeye başlamıştı. Bununla beraber çok fazla hazırlık yapılmadan bu operasyona başlanması, içinde bir miktar huzursuzluk yaratmıştı. Ayrıca şu an yaptıkları şey Neon'un kurallarına da aykırı bir durumdu. Stratejik öneme sahip kişilerin aynı araç içerisinde yolculuk yapmaları normalde yasaktı. Bu durum gizlilikle ilgili çeşitli sorunlar ortaya çıkarabileceği gibi güvenlik açısından da önemli bir ihlal kabul ediliyordu. Ama yaşlı adamın çok fazla seçeneği yoktu çünkü emir en tepeden gelmişti.

Noah'ın talimatı çok açık ve netti. Operasyon olabildiğince hızlı ve gizli yapılacaktı. O nedenle de Alhazen olabilecek en üst yetkilerle donatılmıştı. Bu yetkilendirme Noah'ın kendisine ne kadar güvendiğini gösteriyordu. Fakat Origon bir konuda kendisini uyarmıştı. Eğer bir şeyler ters gider ve operasyon bilgileri açığa çıkarsa, Origon Noah bu operasyondan haberi olmadığını beyan edecekti çünkü çok önemli bir geçiş döneminde anlamsız tartışmaların içine çekilmek istemiyordu. Hem böyle bir durum gerçekleşse bile Alhazen'in başı çok büyük bir derde girmezdi. Sonuçta insanlar göremese de Neon'un en tepesindeki kişi

sürecin her aşamasında yanında olacaktı. Noah'ın düşüncüleri bu şekilde olsa da Alhazen bu durumu aşırı gergin ve rahatsız buluyordu. Sonuçta uzun yıllar boyunca ortaya koyduğu üstün performans nedeniyle çok başarılı bir geçmişe sahipti ve hayatının son yıllarında bu imajı zedelemek istemezdi. Ama tüm bu risklere rağmen görevin sorumluluğunu almayı kabul etmişti.

Uçakta yedi kişi vardı ve hiçbirisi konuşmuyordu. Yaşlı adam ellerine baktı. Yine istemsiz bir şekilde titriyordu elleri. Belki de sona yaklaştıklarının onlar da farkındaydı. Yaşlı adamın en büyük arzusu, hayattayken Neon'un devrimine şahit olmaktı.

O nedenle tüm risklerine rağmen bu görevi kabul etmişti. Zira söz konusu Eva ve çalışmaları olduğunda, N0R10 içerisinden her türlü sürprizin çıkması mümkündü. Bununla beraber, yaşanan tüm gelişmeler Origon Noah'ı oldukça heyecanlandırmıştı. Bu heyecan doğru kullanılırsa çok güzel işlere beraber imza atabilirlerdi. Artık her şey Alhazen'in elindeydi. Eğer süreci başarılı bir şekilde yönetebilirse belki de hayat kendisine küçük bir sürpriz yapardı. Neden bilmiyordu ama içindeki bu sese güvenmek istiyordu. Alhazen derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Gözlerini kapadı ve dudaklarından dışarı birtakım Latince cümleler döküldü.

Bölüm 72

Noah'ın Karısı

Bir bilgeye sormuşlar.
"'Senden hoşlanıyorum' ile 'Seni seviyorum'
arasındaki fark nedir" diye.

Bilge düşünmüş ve şöyle cevap vermiş.
"Bir çiçekten hoşlanırsan onu koparırsın
ama bir çiçeği seversen, onu her gün sularsın.
Bunu anlayan kişi, yaşamı da anlar."

-Alıntı-

İki eliyle kavradığı sıcak kupayı ağzına götürdü. Kadının dudakları sanki kupayı öpecekmiş ve bundan da utanıyormuş gibi kıpkırmızı gözüküyordu. Dudaklarının üzerinde herhangi bir boya maddesi yoktu. Zaten kırmızının bu tonlarını oluşturabilecek bir renkte boya bile olmayabilirdi. Diğer taraftan yüzü oldukça solgun görünümlüydü. Güneşe hiç çıkamayan, karanlıkta yaşamak zorunda olan bir kadının yüzüne sahipti. Sanki yüzüne gitmesi gereken tüm damarlar son dakikada kararlarını değiştirip hep birlikte dudaklarda toplanmış gibiydiler. Noah, karşısındaki kadının muhteşem güzelliğini hayranlıkla izliyordu. Hatta şu an oturmakta olduğu rahat koltuktan kadını

saatlerce hiçbir şey yapmadan izleyebilecek bir arzuya sahipti. Bu yüzü yıllardır görmesine rağmen hala ilk kez görüyormuş gibi heyecanlanması, bu arzunun en büyük kaynağıydı. Ama bu sefer içindeki heyecanın tek kaynağı kadın değildi. Adamın Dura'ya anlatacağı müthiş haberleri vardı.

Alhazen ve diğerleri yola çıkar çıkmaz Noah merkezden ayrılarak şatosuna geri dönmüş ve asistanlarına kendisini rahatsız etmemelerini söylemişti. Yaklaşık bir saat uyuyup dinlendikten sonra artık buluşma için hazırdı. Bir saatlik uyku her ne kadar iki günlük yorgunluğu telafi edemeyecek olsa da sahip olduğu heyecan adamı birkaç saat daha ayakta tutabilecek bir enerjiye sahipti. Noah'ın yaşadığı şato Origon'ların ev olarak kullanabileceği üç merkezden birisiydi. Daha önceki Origon'lar yaşamak için diğer iki merkezi tercih etse de Noah uzun yıllardır hiçbir Origon'un kullanmadığı bu şatoyu seçmişti. Çünkü bu şatoda sadece kendisinin bildiği bir sürü gizli geçit ve oda vardı. Noah gözlerden uzak yaşamak istediği her şeyi buralarda saklıyordu.

En büyük hazinesi de şatonun altındaki gizli mahzende saklıydı. Noah, şimdi o mahzende bir yandan içkisini yudumlayıp bir yandan da en büyük hazinesi Dura'yı seyrediyordu. Kadın, Noah'ın gözündeki heyecanın farkındaydı ve sabırla anlatacaklarını bekliyordu. Noah oturduğu koltuğa iyice uzandı ve gözlerini kapatarak tadını çıkara çıkara anlatmaya başladı. Kendisini bir terapiste gitmiş gibi hissediyordu. Anlatacakları çoktu ve hepsini anlatmak istiyordu. Kadın ise profesyonel bir terapistmişcesine sadece dinliyordu. Noah konuşmasının bir yerinde gözlerini açtı ve koltuktan kalktı.

"Eva ve Yo Kan'ın birbirlerine olan bağlılıklarını ve hayranlıklarını biliyordum ama çocuk yapabilecekleri asla aklıma gelmezdi."

"Kıskandın mı?" diye sordu kadın. Noah'ın, Eva'ya olan hayranlığını ve aşkını yeryüzünde belki de en iyi kendisi biliyordu.

Noah, içinde Eva'nın olduğu bir konuşma yaptığında konunun buraya geleceğini çok iyi biliyordu. Ama Dura'nın daha ilk cümlesinde kendisine geçmişini hatırlatması bir miktar keyfini kaçırmıştı. Derin bir nefes alarak konuşmasına devam etti.

"Bunun adı kıskançlık değil sanırım. Hissettiklerimi tanımlayacak kelime belki isyan olabilir. Geçmişte fikirlerine çok değer verdiğim iki arkadaşımın böylesine sorumsuz bir davranış sergilemesine isyan ediyorum belki de. Kapasite olarak ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar hiç kimse Neon'dan ve kurallarından üstün olamaz. Bunu bile bile yasağa karşı çıkıp bir ilişki yaşadılar."

"Ama sen de bu basit kurala uymadın" dedi kadın ve oturduğu yerden kalktı. Salonda yürürken kadının mükemmel vücudunu büyük bir hayranlıkla izledi adam. Yıllar geçse de en ufak bir değişiklik yoktu kadında. Dura bir yandan yürürken diğer yandan sessiz bir tonda konuşmasına devam etti.

"Sonuçta Neon'un kurallarına göre bir kadınla olman yasakken şu an benimle buradasın. Herkesten gizlediğin aşkınla."

Kadın "aşkınla" kısmını vurgularken dudaklarında hafif alaycı bir ifade oluşmuştu. Noah yol boyunca Dura'ya anlatacaklarını ve yaşayacakları heyecanı hayal etmişti ama konuşma kesinlikle çok daha farklı bir yere gidiyordu. Bir an karşısındaki kadının Eva'yı kıskanma ihtimalini düşündü. Böyle bir şeyin olması mümkün müydü? Dura'yı ve geçmişi düşününce bunun bir miktar ihtimal dahilinde olabileceğine karar verdi. Belki de en iyisi konuyu değiştirip geçmişi daha fazla kurcalamamak olacaktı.

Noah kadının söylediklerini duymamış gibi davranarak N0R9 incelemelerinde elde ettikleri sonuçları anlattı. Karşılarında sadece bilgilerin depolandığı kompleks bir canlı organizma yoktu. Eva ve Ye Kan bir şekilde beyinde duyuların algılanması ile

tu. Eva ve Yo Kan bir şekilde beyinde duyuların algılanması ile ilgili merkezlerde birtakım değişiklikler yapmayı başarmışlardı. Üstelik bunu yirmi beş yıl önceki teknoloji ile yapmışlardı. Zaten asıl çarpıcı olan kısım da buydu.

"N0R9'dan elde edeceğimiz bilgiler bizim için önemli olacak, buna şüphe yok ama asıl sürpriz hiç beklemediğimiz bir yerden geldi. Sistem N0R9 ile akrabalığı olan birini karşımıza çıkardı. Üstelik de kız hâlâ hayatta. Adı Tesla."

"Yani N0R10'a ulaştık diyorsun." Dura'nın yüzünde ilginç bir gülümseme belirdi. Noah bu gülümsemenin tam olarak hangi duyguya karşılık geldiğini bilmese de kadının yüzüne inanılmaz yakıştığı kesindi. Kadın, kupasındaki çayından bir yudum daha alarak devam etti. Bir yandan odanın içinde dans eder gibi ahenkli bir şekilde yürürken bir yandan da konuşuyordu.

"Tüm muazzam gelişmelere rağmen şu an beynine saplanmış bir kıymık varmış gibi hissediyorsun. Düşünmemeye çalışsan

da sürekli aklını kurcalayan o sorudan bahsediyorum. Herkesin hayranlık duyduğu Eva nasıl oldu da böyle bir şey yapabildi?

Neon yıllardır hayatta kalmak için çok fazla kötü şeyin altına imza attı ama bir annenin çocuklarını bir kobay gibi deney malzemesi yapması nasıl mümkün olabilir? Soruyorum sana Noah. Bir insan nasıl bu kadar kalpsiz olabilir? İşte sürekli kafanda dönüp duran ve seni rahatsız eden soru bu."

Adam büyük bir dikkatle kadını dinliyordu. Dura her zaman olduğu gibi Noah'ın kafasından geçen her bir düşünceyi kelimelere dönüştürüp adama aktarıyordu. O nedenle adam bir cevap vermenin gereksiz olduğunu düşündü. Muhtemelen kadın vereceği cevabı da bir şekilde gözlerinden görebiliyordu. Noah susmayı tercih ederek Dura'nın konuşmasını dinlemeye devam etti. Sonuçta farklı olan tek şey beynindeki düşüncelerin kendi ağzıyla değil de kadının ağzıyla ses dalgalarına dönüşecek olmasıydı.

"Her şeye beraber başlamanıza ve seni yarı yolda bırakmalarına rağmen içinde bir yerlerde hâlâ Eva'nın haklı bir sebebi olabileceğine inanıyorsun. Kimbilir belki de Yo Kan ile beraber yaptıkları bu genetik müdahaleler çocuklarına çok önemli avantajlar katmıştı. Belki de bu çocuklar denek değillerdi ama senin yaratmak istediğin *Homo neon*'un ilk örnekleriydi. Belki başka çocuklar da vardı. Evet Noah, şu an beyninin içinde geçmişten gelen kalın bir bağ var ve bu bağ geleceğinle ilgili en büyük hayaline düğüm atmış durumda."

Kadının anlattıkları karşısında Noah'ın başı dönmeye başlamıştı. Belki de bu baş dönmesinin nedeni yorgun vücuduna gönderdiği alkolün etkisiydi. Sebep ne olursa olsun beyninde sahip olduğu düşünceleri kendisinden daha iyi ifade edebilen müthiş bir kadın vardı karşısında. Dura haklıydı. Üzerinden yıllar geçmiş olsa da Eva'ya olan zaafı görünen o ki devam ediyordu. Ne zaman kadınla ilgili bir şey görse beynindeki analitik değerlendirme merkezleri âdeta devre dışı kalıyordu.

Dura, adamın uzaklara daldığını gördü. Noah ne zaman düşüncelere dalsa onu rahatsız etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu kadın. Çünkü düşünceleri, adamın nefes aldığı yegâne yerlerdi. O nedenle adamı yalnız bırakmaya karar verdi. Usulca yanına giderek solgun parmaklarını Noah'ın omzuna koydu.

"Biraz yorgun hissediyorum Noah. Epeydir uyumadım. Sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Kadının hafif sesi Noah'ın kulağına bir ninni gibi gelmişti. Odasına doğru ilerleyen Dura'ya ve muazzam güzelliğine doya doya bir kez daha baktı. Kadın odasına girmeden önce son bir kez dönüp Noah'a baktı, "Beni daha sık ziyaret edersen sevinirim" dedi ve odasına girip kapısını kapadı.

Kapanan kapıyla beraber Noah da gözlerini kapadı. Böylece beyninde dönüp dolaşan gelişmeleri gözden geçirmek daha rahat olacaktı. Düşündükçe kalbi daha hızlı atmaya başladı. Git-

hat olacaktı. Düşündükçe kalbi daha hızlı atmaya başladı. Gittikçe yaşlanan vücudu artık eskisi kadar hızlı değildi ve bu kısır döngü adamın devrim ile ilgili umutlarını bir miktar azaltmıştı. Ama geçmiş kendisine zamanın ötesinde muazzam bir hediye vermişti ve bu karşılaşma asla tesadüf olamazdı. Çünkü Noah farklı düşünen bir bilim insanıydı ve en son inanacağı şeyler tesadüflerdi. Belki de hem N0R9 hem de N0R10 *Homo neon*'un ilham aldığı ilk ataları olacaktı. Bunu zaman gösterecekti. Şu an için kesin olan tek bir şey vardı. Önce devrimini tamamlamalıydı. Tüm dünyanın tanık olacağı belki de en büyük devrim. Noah'ın Tufanı…

Bölüm 73

Fotoğraf 51 ve 3 Santimetre

Uzaktaki Kader

Tanıdığım en güzel insanlar,
yenilgiyi, acıyı, mücadeleyi, kaybı yaşamış olan
ve diplerden çıkış yolunu kendileri bulmuş insanlardır.
Güzel insanlar öylece ortaya çıkmazlar;
onlar oluşurlar.

Ross - Elisabeth Kübler

Pia karşısındaki fotoğrafa garip bir gülümseme ile bakıyordu. Hiç ummadığı bir yerde eski bir arkadaşına rastlamanın verdiği o hissi yaşıyordu fotoğrafa baktıkça. Koyu gri bir yuvarlağın içinde X görünümü oluşturacak şekilde yerleşmiş siyah çizgilerin olduğu bir fotoğraftı bu. Yani fotoğrafın hikâyesini bilme-

yenlere hiçbir şey ifade etmeyecek bir görüntüye sahipti. Evde arama yapan polisin ya da bir başkasının dikkatini çekme ihtimali neredeyse sıfırdı. Bilim dünyasının bile az bir kısmının bildiği bu fotoğrafın adı "Fotoğraf 51"di. Bilenlerin ise çok büyük bir saygı duyduğu bu görsel, DNA molekülünün çift sarmallı yapısının en net çekilmiş ilk fotoğrafıydı.

Pia'nın Alef'e olan hayranlığı her aşamada daha da artıyordu. Çünkü bu fotoğrafı çekmiş olan Rosalind Franklin, Pia'nın bilim tarihinde en fazla saygı duyduğu kadındı. Bu fotoğrafın orijinali de Londra'da *King's College* adlı üniversitenin arşivinde yer almaktaydı. Fotoğrafa bakmak beynine gömülü bir sürü anının ortaya çıkmasına neden olmuştu. Tıpkı abisinin hikâyesi gibi bu fotoğrafın hikâyesi de oldukça hüzün doluydu. Pia, tıp fakültesinde öğrenciyken bu hikâyeyi en sevdiği hocasından dinlemişti. Erkek egemen bilim dünyasında kadın olmanın bir zamanlar ne kadar zor olduğunu anlatan çok önemli bir gerçekti Fotoğraf 51'in hikâyesi.

Birçok öğrenci gibi Pia da DNA ile ilgili bilgileri ilk kez lise biyoloji derslerinde öğrenmişti. O bilgilerden biri de DNA'nın

çift sarmallı moleküler yapısının Watson ve Crick adlı iki bilim insanı tarafından keşfedilmiş olmasıydı. Öyle ki, yaptıkları bu keşif kendilerine bilim dünyasının en prestijli ödülü olan Nobel ödülünü de getirmişti. Ama söz konusu bilim dünyası bile olsa işin merkezinde her zaman insan vardı. İnsanın olduğu yerde de her türlü çıkar ve haksızlık mevcuttu. Pia bu hikâyeyi hocasından dinledikten sonra tüm detaylarını araştırmış, hatta bu konuda bir konferans bile vermişti. O yüzden hikâyeyi çok iyi biliyordu.

Rosalind Franklin 1950'li yıllarda, İngiltere'nin en önemli üniversitelerinden biri olan King College'da kendisini DNA'nın yapısını çözmeye adamış bir bilim insanıydı. Bu konuda çok

fazla insanın cesaret edemediği bir yöntem olan X-ray tekniklerini kullanmaktaydı. O tarihler, dünyadaki tüm kadınların ikinci sınıf insan muamelesi gördüğü bir dönemdi. İşin ilginci bu saçma bakış açısı hem bilimin içinde hem de üniversitelerin duvarları arasında bile nefes alma imkânı bulabiliyordu. O dönem bilimle uğraşan kişilerin çok büyük bir kısmının erkek olması bu kötü kokulu nefesin en önemli kaynağıydı.

Rosalind Franklin'in çalıştığı laboratuvarın yöneticisi pozisyonunda olan Maurice Wilkins de kadınları ikinci sınıf insan olarak gören bir bakış açısına sahipti. Ne kadar çalışkan olursa olsun Rosalind'i hep yetersiz olarak görmüştü. Ama bu durum Rosalind'in zerre umurunda değildi çünkü kendisi böyle saçma şeylerle uğraşmak yerine tüm vaktini bilime adamıştı. Uzun zamandır kafasına taktığı şey DNA'nın yapısını çözmekti. Öyle ki, tek bir fotoğraf için yüz saatten fazla bir süre, zararlı X ışınına maruz kalmıştı. Ama sonunda amacına ulaşmış ve DNA'nın mükemmele yakın bir fotoğrafını çekmeyi başarabilmişti. Pia, Rosalind Franklin'in fotoğrafı ilk gördüğü anda kafasından neler geçmiş olabileceğini bilmiyordu. Muhtemelen çok büyük bir emeğin sonucunu elleri arasında tutmak müthiş haz veren bir duygu olmalıydı. Pia'nın emin olduğu tek şey, sonrasında meydana gelecek olan olaylardı. Fotoğraf 51, bilim tarihinin en önemli buluşlarından birinin ortaya çıkmasına aracılık edecekti. Ama ironik bir şekilde fotoğrafla hiçbir ilgisi olmayan insanlar tüm övgüleri toplarken, Rosalind Franklin bu fotoğrafı çekebilmek için maruz kaldığı X-ışınları yüzünden beş sene içerisinde kanserden ölecekti.

Biyoloji ve bilim kitaplarında kendilerinden övgü ile bahsedilen James Watson ve Francis Crick de o dönem DNA'nın yapısını anlamaya çalışan iki bilim insanıydı. Çalışmalarında oldukça ilerlemiş olsalar da bir türlü nihai modeli oluşturamıyorlardı.

Moleküler biyoloji alanında çalışan ikilinden Watson Amerika'da, Crick ise İngiltere'de yaşıyordu. Bir gün Watson İngiltere'ye, Kings College'a geldi ve o dönem Rosalind'in çalıştığı laboratuvarın yöneticisi olan Maurice Wilkins'i ziyaret etti. Konu DNA'dan açılınca Wilkins, laboratuvarında çalışan Franklin adlı bir kadının DNA'nın fotoğrafını çekmeye çalıştığını söyledi. Sadece bununla da kalmadı. Rosalind'e haber vermeden, kadınını çekmecesinden izinsiz aldığı fotoğrafı Watson'a gösterdi. İşte o an her şey Watson'ın beyninde oturmuştu artık. Uzun bir süredir oluşturmaya çalıştıkları modeldeki eksik kısmın fotoğrafı, gözleri önünde duruyordu.

Rosalind'in, büyük zorluklarla çektiği bu fotoğrafın, gizlice Watson'a gösterilmiş olduğu bilgisini hiçbir zaman öğrenemeyecek olması, bu hikâyenin en acıklı kısımlarından biriydi. Fotoğraf 51'i gördükten sonra modeli kafasında oluşturan Watson konuyla ilgili model çizimlerini Crick ile paylaştı ve ikili DNA'nın çift sarmallı modeline son halini verdiler. Watson ve Crick ileri sürdükleri DNA modelini 25 Nisan 1953 tarihli *Nature* dergisinde yayımladılar. İşin ilginç tarafı aynı dergi içerisinde bu makaleden üç sayfa sonrasında Rosalind Franklin'in makalesinin olmasıydı. O da çekmiş olduğu fotoğrafı ve elde ettiği verileri yayımlamıştı. Ama Watson ve Crick'in çift sar-

mallı DNA modeli tüm ilgiyi üzerine toplarken bu modelin keşfedilmesine neden olan fotoğraf asla hak ettiği ilgiyi görememişti.

Rosalind Franklin, DNA'nın fotoğrafını çekebilmek için saatlerce maruz kaldığı X ışınları nedeniyle, beş yıl sonra 1958 yılında kanserden hayatını kaybetmişti. Diğer taraftan Watson, Crick ve Fotoğraf 51'i onlara gizlice gösteren Wilkins ise 1962 yılında yapmış oldukları bu müthiş çalışma nedeniyle Nobel Tıp Ödülüne layık görülmüşlerdi (34). "Ne kadar acı verici" diye düşündü Pia. Sonuçta Franklin'in fotoğrafı olmasaydı muhte-

melen o keşfi bu kadar erken yapamayacaklardı. İnsanlık tarihi için çok önemli olan bilimsel buluşlardan birinin arkasında böylesine bir fikir hırsızlığının olması inanılmaz acı verici bir olaydı. Daha da acısı, Fotoğraf 51 vakası tüm temellerini etik değerler üzerine kuran bilim dünyası içerisindeki sayısız vakalardan sadece bir tanesiydi.

Rosalind, kendisine kanser teşhisi konulduktan sonra bile hayata küsmeyip çalışmalarına devam eden cesur yürekli bir insandı. Bu dönemde, virüsler konusunda çok ciddi katkılarının olduğu bir başka çalışma da ölümünden sonra Nobel Tıp Ödülüne layık görülmüştü (35). Yani bu cesur kadın, İkinci Dünya Savaşı yıllarında, kadın olmanın çok zor olduğu bir dönemde, otuz yedi yıllık kısacık ömrüne müthiş bir akademik kariyer ve hiç alamayacağı ama sonuna kadar hak ettiği iki adet Nobel ödülünü sığdıracak kadar mükemmel bir beyne sahipti. Ama bu dünyadan hiçbir takdir görmeden gitmişti. İlerleyen yıllarda bilim dünyası kendisini takdir etse de bu müthiş beynin sahip olduğu bir Nobel ödülü yoktu. Çünkü her iki ödülün de verildiği yıllarda Rosalind çoktan ölmüştü ve kurallar gereği ölü insanlara Nobel verilemiyordu.

Beyni geçmişte yolculuk yapan Pia ne kadar süredir böyle boş bir şekilde durduğunu kestiremiyordu. Kendini zamandan izo-

le olmuş bir mekândaymış gibi hissediyordu. Alef'in gizlemek istediği şeyleri Rosalind Franklin üzerinden yapması yüzünde hüzünlü bir gülümseme oluşmasına neden olmuştu. Hatta bu gülümseyi birkaç damla gözyaşı da takip etti. Muhtemelen bu gözyaşının bir kısmı Rosalind, bir kısmı da Alef içindi. Fotoğrafın etrafını incelemeye çalışan kız, çerçevenin duvara sabitlenmiş olduğunu fark etti. Ne kadar zorlasa da çerçeve hiçbir şekilde hareket etmiyordu. Fotoğrafı daha yakından incelemeye başlayan Pia, çerçevenin alt kenarında küçük harflerle yazılmış

cümleyi gördü.
"Tanıdığım en mükemmel ikinci kadın olan Rosalind'in anısına" diye sesli bir şekilde cümleyi okudu. Pia'nın aklına ilk gelen soru "Acaba birinci kadın kimdi" olmuştu. Hayat böyleydi zaten. Bir yerlerde birinci varsa ikinci ve üçüncü kimsenin umurunda olmazdı. "Alef belki de Marie Curie'yi daha çok sevmişti" diye bir tahminde bulundu. Düşüncesinin ne derece doğru olduğunu bilmiyordu ama ikinci kadın Rosalind Franklin ise birinci kadının bir film yıldızı ya da manken olmayacağı kesindi. Ayrıca Marie Curie de bilim dünyasına müthiş dokunuşlar yapan kahraman kadınlarından biriydi. Ama Alef'in bahsettiği kişi Curie değildi. Alef'in bahsettiği kadın, bilim tarihinin en önemli araştırmacılarından biri olan, annesi Eva'ydı ama o an Pia'nın bunu bilme ihtimali yoktu.

Ne çerçevede ne de fotoğrafın üzerinde dikkatini çeken bir detay görebildi. Pia bir şeylere yakın olduğunu hissediyordu ama ne aradığını bilmiyordu. Alef'in bahsettiği Fotoğraf 51'i bulmuştu. Abisi ölmeden önce "Hepsi Fotoğraf 51'de, Rosalind'in içinde" demişti. Son kısmı yüksek sesle tekrarladı. "Rosalind'in içinde." Siyah çerçevenin alt kenarına beyaz harflerle yazılan yazıya daha yakından baktı kız. Rosalind kelimesinde o harfinin ortasında çok zor görülebilen bir delik vardı. Çerçevenin siyah rengi içerisinde deliği fark etmek neredeyse imkânsızdı. Eli hemen boynundaki kolyeye gitti. Kolyenin ucunda garip

görünümlü bir anahtar vardı ama üzerinde bu deliğe girebilecek herhangi bir parça yoktu. Aslında ucu iyi açılmış bir kalem de işini görebilirdi. Hızla etrafına bakındığında aradığı şeyi bir anda gördü. Neyi aradığını bilmiyordu ama onu gördüğünde aradığı şey olduğunu kesin anlamıştı. Pencere kenarında bir kupa vardı ve kupanın içine bir sürü kalem konmuştu. Kalemlerden bir tanesinin baş kısmına yerleştirilmiş kare şeklinde bir fotoğraf vardı: Rosalind Franklin'in mikroskoba baktığı ünlü fotoğrafı...

Fotoğraf pencereden dışarıyı görecek şekilde duruyordu. Sanki Rosalind sıkıldıkça dışarıyı izlesin diye buraya konulmuştu. Oysa kadın fotoğrafta mikroskoba bakıyordu. Pia burada derin bir anlam olduğunu sezdi. Abisi hayatı izlemesi için Rosalind'i pencere kenarına koymuştu ama kadın yine de bilime bakıyordu. Aslında Franklin'i özetleyen müthiş bir metafordu. Bilime öylesine meraklıydı ki elindeki en kıymetli olan hayata bir kez bile bakmamıştı. Alef'in amacı gerçekten bu muydu yoksa Pia tümüyle beyninden böyle bir hikâye mi uydurmuştu bilinmez ama kız, tepesinde Rosalind'in fotoğrafı olan kalemi eline aldığında ucunda ince, metal bir kısım olduğunu gördü.

Pia, elindeki kalemin metal kısmını O harfinin içine soktuğunda sol tarafındaki kitap rafından tok diye bir ses geldi. Yan yana dört sıra raftan oluşan raflardan ikincisi hafifçe öne çıkmıştı. Pia bir an kendisini eski tarz bir polisiye romanındaymış gibi hissetti. Modern teknolojik kasaların ve şifrelerin olduğu bir dönemde abisinin kullandığı yöntemi oldukça nostaljik buldu. Öne doğru çıkan rafı çektiğinde rafın arkasında eni oldukça dar, ahşap ve eski görünümlü bir kapı gördü. Kapının ortasında bir adet anahtar deliği ve bu deliğin altında harf ve rakamlardan oluşan bir tuş takımı vardı. Eski ahşap kapının üzerindeki modern görünümlü tuş takımları, hiç olmaması gereken bir toplantıya yanlışlıkla girmiş kişiler gibi gözüküyordu. Pia, kolyesinin ucundaki anahtarı kapıya soktuğunda herhangi bir

tarafa çevirmesine gerek kalmadı. Tuşların üzerinde bir anda ışıklar yandı. Az önce tahta kapıya gömülü duran ölü tuşlar bir anda canlanmıştı.

Pia son aşamaya gelmişti artık. Şifre abisinin adıydı. N-0-R ve 9 karakterlerini girdikten sonra ahşap kapı içeri doğru açıldı. Pia dar kapıdan içeri biraz zorlanarak girdi. Kapalı ortam korkusu olan birinin geçemeyeceği darlıkta, yaklaşık 1 metre mesafede bir elipsten geçti. Koridorun sonunda küçük bir

re mesafede bir alandan geçti. Koridorun sonunda küçük bir odaya ulaştı. Duvara yerleştirilmiş raflar ve rafların içinde de bir sürü defter ve kitap vardı. Burası abisinin beynindeki hafıza merkeziydi. Her ne kadar bedeni ölse de Alef, hipokampüsündeki birçok bilgiyi karakterler aracılığıyla yazıya döküp burada saklamıştı.

Defterler muhtemelen belirli bir mantıkla dizilmişti ama Pia nereden başlayacağını bilmiyordu. İçeriyi aydınlatan mavi ışık altında hızlıca defterlerin içine göz atmayı düşündü. Tam bu sırada bir anda içinde garip bir şey hissetti. Muhtemelen içinde bulunduğu ortam nedeniyle, çok önceleri izlediği bir filme ait görüntüler bir anda beyninde belirmeye başladı. *La Cara Oculta* adlı İspanyol filminde kız, evin içindeki gizli bir odanın içine giriyordu ve anahtarı yanına almadığı için o gizli yerde mahsur kalıyordu. Bu anlık hissiyat bir anda kızın inanılmaz bir korku duymasına neden oldu. Uzun bir uğraş sonucu keşfettiği kapının üzerine kapanma ihtimalini düşündü. Bir anda odayı aydınlatan mavi ışık daha koyu bir hal almıştı. Sanki duvarlar kızın üzerine hareket edecek gibiydi. Panik olan Pia, karşısındaki raftan rastgele üç dosyayı çekip hızlıca çıkışa doğru ilerledi. Dar koridordan geçerken kapının bir anda yüzüne kapanacağından neredeyse emin gibiydi. Kız az önce girdiği kapıdan bir anda kendisini dışarı attı. Beynindeki korku o kadar gerçekti ki dışarı çıktığında nefes nefeseydi. Sanki bir filmin içindeymiş gibi kapıdan dışarı çıktığı anda bir şarkı çal-

maya başladı. Odanın ortasında göğsünde tuttuğu dosyalara sıkıca sarılan kız için tam da olması gereken hüznü barındıran bir şarkıydı.

Pia şarkıyı duyar duymaz evde yalnız olmadığını hatırladı. Galen'in yukarı çıkma ihtimali vardı ve şimdilik bu gizli odayı görmemeliydi. Hızlıca elindeki dosyaları masanın üzerine

bıraktı ve tüm kapıları büyük bir dikkatle kapadı. Her şey odaya ilk girdiğindeki gibi görünüyordu. Tepesinde Rosalind'in olduğu kalemi yine pencere kenarındaki kupa içerisine, fotoğraf dışarıyı görecek şekilde özenle koydu. Masanın üzerindeki üç kalın dosyaya korkuyla baktı kız. Bir yandan yazılanları inanılmaz merak ediyor, bir yandan da geçmişine ait bu gerçekleri okumaktan korkuyordu. Kendisini, okumak istemediği notları, sınavı geçmek için okumak zorunda olan bir öğrenci gibi hissetti. Normalde böyle durumlarda kendisine güzel bir çay yapar ve iyice sıkılana kadar notların üzerinden geçerdi.

Pia, şu an normal bir durumda olmadığının farkındaydı. Birazdan hiç bilmediği ailesinin tarihini okumaya başlayacaktı. Öğrendiği her bilgi ile hayatına birileri girecekti. Geçmişiyle ilgili okuduğu her bilgi bir şekilde beynine yerleşip geleceğini ona göre şekillendirmesine neden olacaktı. Ağır adımlarla gidip sandalyeye oturdu. Elini en üstteki dosyanın üzerine koydu. Gözlerini kapadı. Derin bir nefes aldı. Sanki ihtiyaç duyduğu cesaret dışarıdaydı ve içine çekmesi gerekiyordu. Tek bir hareketle defteri açtı ve okumaya başladı.

Kız, bu üç dosyadan geçmişiyle ilgili çok fazla şey öğrenecekti. Ama kızın öğrenemeyeceği ilginç bir gerçek vardı. Gizli oda içerisinde heyecanlanıp hızlıca aldığı üç dosyanın hemen bitişiğindeki dosyada, Meryam'ın kapalı olduğu mahzenin fikri, çizimleri, nasıl çalıştığı ile ilgili tüm ayrıntıların yer aldığı

dokümanlar bulunuyordu. Eğer dosyaları alırken eli sadece 3 santimetre sağa kaysaydı Meryam'ın kurtuluşu olan en üstteki dosyayı fark edecekti. Gerek Meryam gerekse de birçok insanın kaderi sadece bu 3 santimetre ile belirlenmişti ve tıpkı Rosalind Franklin gibi hiçbiri, kaderlerini değiştiren dokunuşun bu kadar küçük bir aralığa sığacağını asla bilemeyecekti.

Bölüm 74

Galen'in Şarkısı

Bir şarkıyı başa sarıp,
tekrar tekrar dinliyorsan,
o başa sardığın şarkı değil,
hayallerindir.

Pablo Neruda

Galen kendini, bir iğnenin dönen bir plak üzerinde hareket etmesiyle odayı dolduran şarkının büyüsüne bıraktı. Birkaç kişinin katili olsa da Alef'in muazzam bir zevki olduğu, evin her tarafından anlaşılıyordu. Normalde her zaman tasarım işlerine merak duymuştu ve şu an içinde bulunduğu evin tam olarak amaca göre tasarlanmış olduğunu söyleyebilirdi. Evin hemen her köşesinde, sadece bakan gözlerin görebileceği küçük ama işlevsel çok fazla detay vardı. Evin bu kadar sade gözükmesinin bir nedeni de buydu. İşlevi olmayan fazladan hiçbir şey yoktu. Şu an gitarın tellerinden çıkan hüzünlü melodi odanın duvarlarından yankılanıyordu. Hoparlörler hem çok kaliteliydi hem de matematiksel olarak sesi en iyi yansıtacak düzende yrleştirilmişti. Üstelik nerede oldukları bile gözükmüyordu. Sanki müzik odanın duvarlarından geliyordu.

"Bu albümü en son ne zaman dinledim?" diye düşündü adam. Plakların dizili olduğu dolapta görür görmez sanki çok yakını olan birisini görmüş gibi hemen plağı eline almıştı. Estas Tonne'un *Internal Flight* albümüne Alef'in evinde rastlamak gerçekten ilginç olmuştu. Normalde sokaklarda performans sergileyen bu sanatçıyı fazla kişi bilmezdi. Alef'in bu sanatçıyı biliyor oluşu, Galen'in adama bakış açısında bir miktar değişime yol açmıştı. Çünkü normalde kendisinin tanıyıp çok fazla insanın tanımadığı bir sanatçıyı bilen biriyle karşılaşmanın oldukça kıymetli olduğuna inanıyordu. Sonuçta insanlığın çok da bilgisi olmadığı aynı güzel şeyi birbirinizden bağımsız

olarak keşfetmiş oluyordunuz ve bu durum da ister istemez o kişiyle aranızda görünmez bir bağ kuruyordu. Bu nedenle Estas Tonne da şu an Galen ile Alef arasında kurulan ilk bağ

olmuştu.

Ceketini çıkararak bedenini salondaki rahat kanepenin üzerine bıraktı. Görünen o ki Tesla'nın işi kısa sürmeyecekti. Öte yandan adamın halletmesi gereken tonlarca iş birikmişti ama

suan ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Çünkü beyninin çok önemli bir kısmı hala ulaşılamaz durumdaydı. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin yaşadığı olayın şoku beyninin büyük bir bölümünü işgal ederek kullanılamaz hale getirmişti. Çocukluğundan beri yaşadığı tüm olaylar karşısında her zaman soğukkanlılığını koruyan adam, ilk kez böylesine dağılmıştı. Her bir hücresi bir tarafa savrulmuş gibiydi. Sonuçta Tesla'nın burnu bile kanamamıştı ama genç kızın, ölümün sadece birkaç santimetre uzağında olması fikri adamı perişan ediyordu. Eğer İlias olmasaydı Tesla şu an hayatta olmayacaktı. Tesla'nın yaşamadığı bir yeryüzünde Galen'in harcayacak tek bir saniyesi bile olamazdı.

Yakın zamanda yaşadığı tüm bu olaylar sürekli beynini kemirip duruyordu. Uzun bir süredir analitik düşünme yeteneğini yitirmişti. Günlerdir tek bir şey için varlığını sürdürüyordu. Sadece tek bir amaca bağlanmıştı. Tesla'nın yanında olmak dışında hiçbir şey ilgisini çekmiyordu. Normalde tehlike geçmiş olmasına rağmen adamın içinde hâlâ tehlikenin geçmediği ile ilgili garip bir his vardı. Son günlerde Tesla'nın sergilediği tüm hareketler de bu hissi sürekli canlı tutuyordu. Görünen o ki Alef'in ölmesi Tesla'yı ciddi biçimde üzmüştü. Galen ilk başta bu durumu kızın yaşadığı travmaya bağlamıştı. Ama kızın Alef ile ilgili sorular sormaya devam etmesi, bu olayda görünenin ötesinde bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Alef ile Tesla arasında Galen'in nedenini bilmediği kalın bir bağ kurulmuştu. Şu an kız da bu bağın peşinden gidiyordu.

Galen, kafasını arkaya atıp gözlerini kapadı. Eğer beynini eskisi gibi kullanabilirse bu bağın sebebini bir şekilde çözebilirdi.

Hayatında belki de ilk kez böylesine bir durum yaşıyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Emin olduğu tek şey vardı. Tesla'nın Alef ile kurduğu bağ, kendisi ile kurduğu bağdan daha kuvvetliydi. Adamın kafası bunu hiçbir şekilde anlamıyordu ama gerçek buydu. Alef'ten kıza nasıl bir bilgi geçtiyse, kız bu sırrı Galen'in bile öğrenmesini istemiyordu. Yani bu öyle bir sırdı ki Tesla yeryüzü üzerinde en fazla güvenebileceği adama bile bu sırrı anlatamıyordu.

Bir anda sinirlenen adam ayağa kalktı. İlginç bir şekilde, kalkar kalkmaz gitarın ritmi de yükselmişti. Belki de adamın hayal gücü her saniyesini bildiği bu şarkıya göre şekilleniyordu. Filmlerde sahneye uydurulan müziğin tersine belki de adamın hayal gücü müziğin notalarına göre şekilleniyordu. Tıpkı sevdiğimiz bir şarkıyı dinlerken hayal gücümüzün o şarkıya eşlik edecek şekilde hayaller üretmesi gibi. Gitarın böylesine yükseldiği bir ritimde de ifade edilecek en iyi duygu muhtemelen öfkeydi. Aslında adamın sinirlendiği şey kızın kendisiyle konuşmaması değildi. Galen fena halde kendisine öfkeliydi çünkü Tesla'nın en çok güveneceği kişi asla kendisi olamazdı. Daha birkaç gün önce kızı ölümün ellerine bırakmış olması, ne kadar güvenilir olduğunun en somut kanıtıydı.

Pia yukarıda büyük bir hayretle Alef'in notlarını okurken Galen hızlı adımlarla odanın içinde yürüyordu. Bir şekilde kendini toparlamalıydı. Ama bunu nasıl yapacaktı? Tam o sırada telefonuna bir mesaj geldi. Öyle bir anda gelmişti ki sanki gelen mesaj kendisini nasıl toparlayacağı ile ilgiliydi. Ekrana baktığında toparlanması bir yana muhtemelen daha fazla dağılmasına neden olacak bir mesajla karşılaştı. Mesaj adamlarından birisinden gelmişti ve Devin hakkında bilgiler içeriyordu. İki gün önce Devin'in yaptıklarına bizzat şahit olduktan sonra

adamlarına çok net talimat vermişti. Devin'in nereye gittiği ve

ne yaptığı sürekli kendisine bildirilecekti.

Galen hem şirketi ve hem de Devin'i çok fazla ihmal etmişti. Bunun önemli sorunlara yol açacağının da farkındaydı. Ama Devin'in kendisini bu derece kaybetmesini asla beklemiyordu. Normalde her zaman şiddeti seven bir tarafı vardı ama Galen ilk kez böylesine bir vahşete tanık olmuştu. Şiddete uğrayan sapık belki de yaptıkları nedeniyle daha fazlasını hak ediyor da olabilirdi ama bu şiddetin Devin'in elinden çıkması oldukça ürkütücüydü. Bu derece kontrolden çıkmasının tek nedeni bu sapık olamazdı. Zaten kendisine gelen raporlarda son iki gündür Devin'in yoğun bir şekilde alkol ve madde kullandığı bilgisi vardı. Yani tıpkı Galen gibi Devin de tam anlamıyla dağılmıştı. Kendisini bile toplamayı beceremeyen Galen, kardeşini nasıl toplayabileceğini bilmiyordu. Az önce hissettiği sinirlilik hali bir miktar daha artarak damarlarındaki kanın akış hızını artırmıştı.

Galen'in beyninin sağlam olan kısmı Devin'in sakinleşmesini beklemek zorunda olduğunu söylüyordu çünkü arkadaşı tam anlamıyla inatçı bir keçiydi ya da içindeki ses belki de Galen'e sadece duymak istediklerini söylüyordu. Sonuçta Devin'in sakinleşmesini beklemek demek, kalan tüm zamanı 'Tesla'ya ayırmak demekti. Artık neye inanacağını bilmiyordu. Sanki kafasının içinde aynı anda bir sürü insan, Galen'in hiç bilmediği farklı dillerde konuşuyordu. Bir yandan da mesajlar gelmeye devam ediyordu. Devin, az önce gittiği bir mekânda kendisine yanlışlıkla çarpan birisini dövmüştü.

Galen tekrar kendisini kanepeye bıraktı. Sanki yürüdükçe daha çok sinirleniyor gibiydi. Normalde bu sorunları çok rahat çözebilecek bir zekâya sahip olan Galen, kanepede oturup boş bir şekilde önüne bakıyordu. Sanki yıllardır sorun çözmekten bıkmış ve usanmış beyni emekliye ayrılmış ve bir tatil kasabasına yerleşmişti. Tek istediği boş bir şekilde denize bakmak ve

balık tutmakmış gibi davranıyordu. Daha da kötüsü kendisini toparlamak için Galen'in ne bir enerjisi ne de bir ümidi vardı. Umutsuzluğun beyninde yarattığı boşlukla bakıyordu karşısındaki duvara. Tıpkı şu an birkaç metre altındaki Meryam'ın karşısındaki karanlığa baktığı gibi. Mahzendeki hoparlörden gelen gitar sesleri kızın yalnızlığına eşlik ediyordu âdeta. Melodinin içerdiği hüzün bile farkındaydı, bu mahzen kızın mezarı olacaktı.

Bölüm 75

Perit ve Cehennemin Dibine Yolculuk

Buradan gidilir acılar kentine,
buradan gidilir bitmek bilmeyen acıya,
buradan gidilir yitmiş insanlar arasına.

Adalet yol gösterdi ulu rabbime,
kutsal güç, yüce bilgelik, ilk sevgi
yarattı beni.

Benden önce her şey sonsuzdu;
sonsuza dek süreceğim ben de.
İçeri girenler, dışarıda bırakın her umudu.

İlahi Komedya - Dante Alighieri